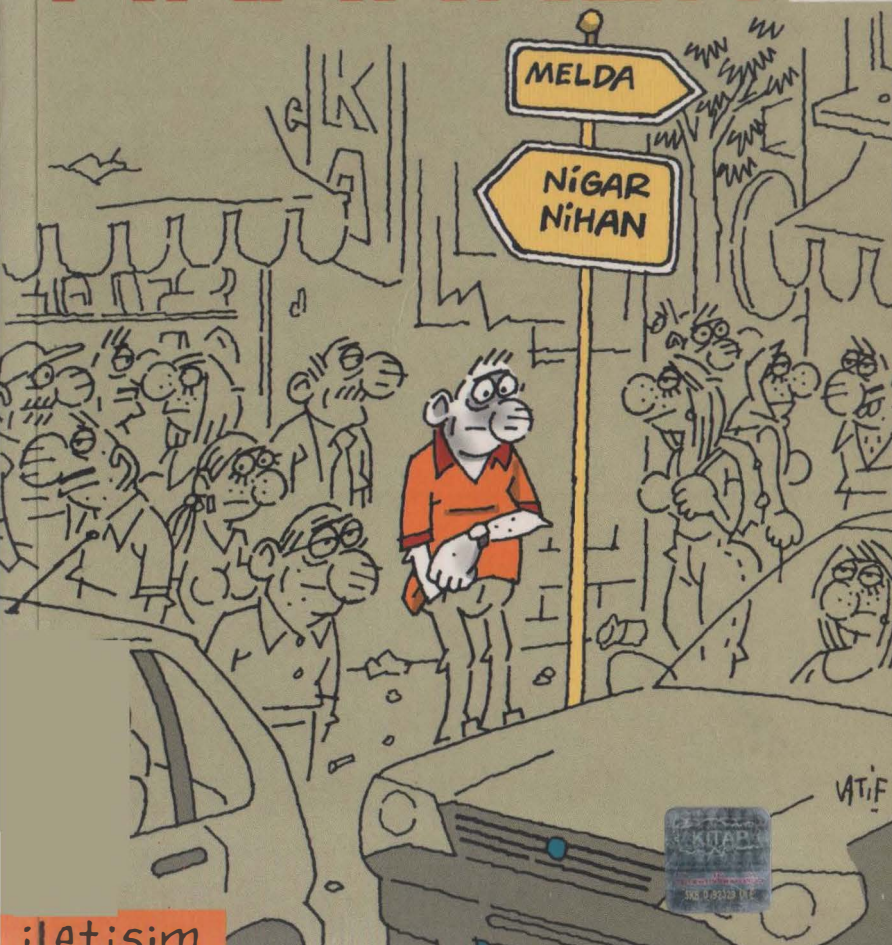
TOPRAK IŞIK

KIZ ARARKEN

iletişim

TOPRAK IŞIK 1973 yılında Elazığ'da doğdu. Çocukluğu ve ilk gençlik yılları İnegöl'de geçti. 1996 yılında Bilkent Üniversitesi Elektrik-Elektronik Mühendisliği Bölümü'nden mezun oldu. Dört yıldır, 'az' mühendislik yapıyor, zamanının çoğunu yazmaya ayırıyor. Öykü ve denemeleri *Kül*, *Kül Öykü*, *Patika* dergileri ile www.aciksite.com adresinde yayımlandı.

İletişim'den daha önce çıkan öykü kitapları: *Sırabaşı* (2002), *Halat Gösterisi* (2003).

2006'da Kül Sanat Yayınları'ndan çıkan, *Sıradanın Övgüsü* adlı bir deneme kitabı da bulunmaktadır.

İletişim Yayınları 1181 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 162
ISBN 975-05-0434-8
© 2006 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2006, İstanbul (1000 adet)

EDİTÖR Tanıl Bora
KAPAK Latif Demirci
KAPAK FİLMİ Mat Yapım
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Belce Öztuna
MONTAJ Şahin Eyilmez
BASKI ve CİLT Sena Ofset

İletişim Yayınları
Klodfarer Cad. İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Fax: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

TOPRAK IŞIK

Kız Ararken

iletişim

İçindekiler

Asistan 7

Bilimsel Kalite 83

Cesur Kız 91

Kız Ararken 101

Kalburun Üstündekiler 201

Düğün Öncesinde 217

Üç Ayda Bir Nafaka 253

Ailemizin Yeni Üyesi 259

Asistan

Bir oda bir salon bir de mutfaktan oluşan küçük evimin küçük yatak odasında açtım gözlerimi. Saat sabahın sekizi. Oyalanmadan kalktım ve gidip salondaki kanepede oturmakla yatmak arası bir pozisyon aldım. Etrafıma bakınca yalnız yaşadığıma inanamıyorum. Bunca dağınıklık tek kişinin eseri olamaz. Karşımdaki duvarda kendi yaptığım altılı bir raf var. Sadece kitaplar için kullanmamışım. Kirli iki bardak, yarısı yenmiş bir elma, kullanılmış peçeteler ve kurusun diye sağ üst köşesine asılmış atletim... Çoraplarımı nerede çıkartmışsam orada bırakmışım. Zavallı çalışma masam üzerindeki kitap ve kağıtların altında çoktan boğulmuş. Halıdaki domates çorbası lekesi geçen aydan. Dün de kahve döktüm. İkisi birleşince tavşana benzeyen bir görüntü çıkmış ortaya. İşte şurası kuyruğu. Dişleri bile belli oluyor. İstesem çizemezdim bu kadar iyisini. Anneme söyleyeyim de halının bu kısmını silmesin. Nevin Sultan... İki ayda bir kocasını alıp oğlunun yaşadığı çöplüğü temizlemeye gelen sevimli şişman kadın. Dün telefon ettim, birkaç güne kadar burada olur. Elinde temizlik bezi oradan oraya koştu-

rurken hiç susmayacak: "Pissin Çağlar. Çok pissin oğlum. Bizim sülalede yok böylesi. Halana benzemişsin sen." "Karıştırma şimdi halasını Nevin, temizliyoruz işte." "Yalan mı Arif, halıyı kanepenin altına süpürmez mi senin kardeşin? Anan da aynı." "Elli yaşına geldin hâlâ doyamadın benimkilerle uğraşmaya." "Hadi yalan de hayatım, yalan de!" Babam sesini çıkartmadan kirli su kovasını götürürken iki yana sallayacak başını.

Kalkıp önce tuvalete gittim, sonra da elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım.

Şimdi mutfaktayım. Akşam çorbayı karıştırırken okuduğum kitap ocağın yanında açık duruyor. Üzerinden bardağı alınca kendiliğinden kapandı. Burada kalsın, nasılsa akşam yine çorba ısıtacağım. Üzerinde bardak lekesi olan son sayfadan devam ederim. Buralarda bir buzdolabı olmalı. İşte gördüm. Kapısını açıp süt şişesini çıkarttım. Isıtmadan içersem yaz olmasına rağmen boğazım ağrır. Buzdolabını bulmak kadar kolay değil cezveye ulaşmak, çünkü durduğu yerde ses çıkartmıyor. Tezgâhın altına, üstüne, her yana baktım. Zaten insan bir şeyi ararken hep başka şeyleri bulur. İçine süt döktüğüm bu fırın tepsisi bir haftadır kayıptı. Tezgâhın arkasına düşmüş. Hafifçe ılıttıktan sonra ağzımı tepsinin köşesine dayayıp içtim kahvaltımı. İtiraf ediyorum: Düzensiz ve pis bir insanım.

Yatak odama dönüp, kot pantolonumun üzerine yeşil gömleğimi giyindim. Düğmeleri kopuk olduğundan kollarını ikişer kez katladım. Karşımdaki aynada uzun boylu, zayıf bir genç adam... Sakallarım saçlarımdan daha açık kumral. Öğrencilerim İsa'ya benzetiyorlarmış beni. Yüzüme alıcı gözüyle baktım ve İsa'dan daha yakışıklı olduğuma karar verdim. Banyoya geçip, omuzlarıma inen uzun saçlarımı tarağımla, gırtlak çukuruma kadar uzanan sakallarımı da diş fırçamla taradım.

Saat sekiz buçuk. Evden ayrılma zamanı. Sırt çantamı aldım ve önümü kesen dağınıklıkları ustalıkla aşarak ulaştım kapıya.

Hava serin ve temiz. Üşengeç adımlarım dört beş dakikada taşıdı beni durağa. Upuzun otobüs kuyruğunda, tanışmadığım ama her sabah gördüğüm insanların yüzleri. Hepsinde aynı ifade: "Kahrolası bir hafta daha başladı işte." Belki de kendi aklımdan geçenleri onların yüzlerine sıvamaya çalıştığımdan uyduruyorum bunu. "Dünyayı mutsuzluğumla boyuyorum." Üç beş yıl önce dövseler böyle bir cümle çıkartamazlardı ağzımdan. Demek zamana yayılan silik bir işkence, kaba kuvvetten daha ikna edici olabiliyormuş. Beş on dakikada kuyruğa benden sonra eklenenlerin sayısı önümdekilere ulaştı.

Yanımdaki orta yaşlı bayanla hemen her gün aynı otobüse biniyoruz. Benim omzuma onun kafasına değen söğüt dalını işaret ederek:

- Şunu da kessinler artık canım, dedi.

Arzusuna katılıp katılmadığımı belli etmeyen bir gülümsemeyle baktım. Kırk yaşlarında, yine birçok sabah karşılaştığım adam, güzelim ağaca kıymayı aklından geçirdiği için esefle kınadı onu. Bayan, ağacın tamamını değil sadece dalını kastettiğini söyledi. Bunu anlamayan eşektir gibisinden bir vurgu vardı açıklamasında. Üstelik kesilen söğüt dalı toprağa ekilirse kök salarmış. Sonuncusunu rakibine değil bana söyledi. Bu defaki gülümsememin içine bilgisine duyduğum hayranlığımı kattım.

- Okumuyorsunuz bu sabah...

Bayan bunu söyleyince fark ettim elimde açık bir kitap olmadığını.

- Evet okumuyorum.

- Ayakta giderken bile okuyorsunuz, gözlerinize yazık.

Gözlerime hiç acımadığım halde onayladım onu. Bir şey

daha diyecekti, durağa yanaşan taksiyi görünce vazgeçti. Şoför ön camdan kafasını çıkartıp daha önceki günler olduğu gibi:

- Bir milyon! Gelen var mı bir milyon, diye bağırdı.

Yedi yüz bin liralık tam biletle bir milyon arasındaki farka kıyabilen iki kişi kuyruktan ayrıldı: Otuz beş kırk yaşlarında takım elbiseli şişmanca bir adam ve yirmi beş otuz yaşlarında esmer güzel bir bayan... Doğru bu sabah okumuyorum ve etrafımı seyrediyorum. Değişikliğin nedenini de bilmiyorum. Az önce bana takılan bayan kendine daha iyi bir sohbet arkadaşı bulmuş. Önümdeki amcayla taksiye rağbet olmamasının nedenlerini saptıyorlar. Bir: Millet perişan, üç yüz bin lira fazla ödemek bile dokunuyor bütçelerine. İki: Taksiyle yolculuk etmek de çok rahat sayılmaz, rahatsa da güvenli değil. Üç: Amca fıtığı için kendine özel bir kemer yapmış, doktorlar hayret etmişler. Taksiyle ne ilgisi var bilmiyorum ama amca birden buraya atladı ve bayan yadırgamadı.

Kuyruğun arkasında kavga çıktı. Sıraya kaynamaya çalışan teyzeyi geri püskürtüyorlar. Taksici hâlâ bağırıyor.

- Bir milyon! Bir milyon! Gelen var mı bir milyon!

Amca söz konusu kemeri yapmak için stres topu, kepçe ve sporcu bandajı kullanmış. Belki biraz sonra da açıp fıtığını gösterecek. Bu sabah okumuyorum, etrafımı seyrediyorum ve pişman da değilim. Amcanın yazmadığı hiçbir kitapta bulamazdım kepçe ve stres topuyla fıtık kemeri yapmanın yolunu. Söğüt dallarının toprağa saplanınca kök saldığını da bayandan öğrendim ama doğruluğundan şüphe ediyorum.

Otobüs gelince taksici iki müşteriyle terk etti durağı. Ayakta gitmek istemeyenler bir sonraki otobüs için ayrılıyorlar. Bu aracın onca insanı nasıl içine sığdırdığına her sabah şaşarım. Binmeden önce çantamdan kitabımı çıkarttım.

- Arkada yer var, ilerleyelim lütfen.

Şu an arkadayım. Boyum uzun olduğundan kuş bakışı görebiliyorum. Yalan söylüyor muavin, yer yok. Hatta yeterince hava bile yok. Yine de insanlar binmeye devam ediyorlar. Çünkü bir sonraki otobüs daha az dolu olmayacak ve uzuvlarını içeri sokmayı bir şekilde başarırlarsa kırk beş dakika oksijensiz solunumla da idare edebileceklerini biliyorlar.

Otobüs öfkeyle kükreyip sarsıldıktan sonra hareket ettik. Sırt çantamı bacaklarımın arasına sıkıştırıp kitabımı açtım. Hendeklerden geçerken, harfler zıplayıp yüzüme çarpıyor ama yine de okuyabiliyorum. Anlayabiliyor muyum? Pek değil. Aklım amcanın fıtık kemerinde; gözlerime işkence olsun diye zorluyorum kendimi.

Yolculuk bitince, kola şişesinden fırlayan kabarcık gibi attım kendimi dışarı. Elimi, kolumu, bacaklarımı, boynumu oynattım. Sanırım hepsi yerinde ve sağlam.

On dakikalık bir yürüyüşün ardından okulumdayım. Üç sene önce buradan mezun olup asistan kaldım. Bilim adamı yetiştirildiğini söylemişlerdi. Bilimi ve adamı değil bir arada ayrı ayrı bile göremedim şimdiye kadar.

Odama... Pardon, yanlış söyledim. Altıda biri benim olan odaya girdim. Rıfat ve Ayla var içeride. Günaydınlaştık. Kapının karşısındaki duvarı boydan boya cam olan dikdörtgen bir oda. Uzun kenarlarda ikişer, kısalarda birer masa var. Yerime geçip oturdum. Ayla yine başını sağ omzuna eğmiş karşısındaki duvara bakıyor. Konsantrasyonu çok güçlü. Defalarca şahit olmuşumdur, gün boyu hiçbir şey yapmadan böyle oturabiliyor.

Rıfat gelip yanımdaki sehpaya çöktü.

- Naber, nasıl gidiyor?

Aynı monoton hayatı yaşadığımız halde hep bunu soruyor bana. Her gün sanki aylardır görüşmemişiz gibi davranıyor. Hafızasında bir sorun olmasından şüpheleniyorum. Belki de hocalar delirtti çocuğu.

- Ne olsun... Senden ne haber?

- Sakallar konuşuyor.

- Konuşuyor ya.

Sanki dün sakalsızdım da bugün derviş gibi çıktım karşısına.

- Hâlâ diş fırçanla mı tarıyorsun?

Bir defasında bende kalmış, tanık olduğu manzara karşısında dehşete kapılmıştı. "Yok," dedim, "artık sakal fırçamı dişlerim için kullanıyorum." O gülerken kapı açıldı ve Cengiz girdi. Otuz sene sonrası için bölüm başkanlığına oynayan arkadaşımız. Bence başarır. Gereken bütün meziyetlere sahip. Yalaka, kaypak ve kurnaz. Çantasını bırakıp semavere gitti. Boş olduğunu görünce bize döndü:

- Size güzel bir çay demleyeyim.

Bize çay demlemendense hocalara laf taşımayı bırakman daha makbule geçer.

- Günaydın arkadaşlar.

Bunlar da Pınar-Özgür çifti. Özgür evlenmek için Pınar'ı kolay razı etti de hocalarda epey zorlandı. Aynı bölümde karı koca olmazmış. İnanması güç biliyorum ama gerçek; buna da burunlarını soktular. Benim saçlarıma ve sakallarıma neden karışmadıklarını hiç anlamıyorum. Sanırım, bölümde bilgisayar bilen tek asistan olduğum için fazla ürkütmek istemiyorlar.

İşte bütün kadro tamamlandı. Bundan sonra çalışabilene aşk olsun. Sohbet ve dedikodu zamanı.

Saat on buçukta Tahir Bey'i temsilen derse girmek üzere çıktım odadan. Ötekiler gibi bağırıp çağırmadığımdan öğrenciler sever beni. Çok kibar olduğumdan değil, üşeniyorum. Bazen bu bölümde nefes almak bile yük geliyor.

Çarmıha gider gibi yürüdüm masaya. İyi işitenlerin duyabileceği bir sesle,

- Günaydın, dedim.

Önümdeki bu güzel kızın adı Serap ve benden hoşlandığını çok belli ediyor. İçim ancak bir şarap mantarı kadar canlı olduğundan sevgisine karşılık veremiyorum. Kalbime ayırabildiğim azıcık enerjiyi hocalardan nefret etmek için kullanıyorum.

Elimdeki sınıf listesinden bir isim okuduktan sonra: "Burada!" diye bağıran öğrencinin gözlerinin içine bakıyorum. Güvenilmez bu alçaklara, Allah muhafaza gelmeyen bir arkadaşlarını gelmiş gibi işaretletirler. Yoklama bitince bir önceki ders nerede kaldığımızı sordum. Serap hemen defterini uzattı. Yazısı ne güzel. Annem yazısı güzel olanın huyu da güzel olur der. Benim berbat yazım uyuyor bu teoriye. Kaldığımız yeri okudum ve teşekkür ettim Serap'a. "Bir şey değil sevgilim," der gibi gülümsedi. Hiç zaman kaybetmeden Tahir Bey'in notlarını açıp, en az on sene önce yazılmış cümleleri okumaya başladım. Bilime ayrılmış dakikaların bir tekini ziyan etmek istemem. Öğrenciler kalemleriyle dudaklarıma yetişmeye çalışıyorlar ve ilk kimden çıktığı belli olmayan bu cümleler, otuz kırk kopya halinde bir kez daha ölümsüzleşiyor. Kutsal metne saygısızlık olmasın diye dilbilgisi hatalarını bile düzeltmiyorum. Şimdilik ben yalnızca aciz bir aracıyım. Fakat kaybettiğim motivasyonumu tekrar kazanabilirsem günün birinde bu notları belki de asistanımla ben gönderirim.

Ders bitince, görev tamamlandı tekmili vermek için Tahir Bey'in odasına gittim. İçerideki derin bilimsel çalışmayı bölmenin utancıyla hafifçe çaldım kapıyı ve "Gir!" komutunu duyana kadar bekledim.

Üstat, elinde kalem bulmaca çözüyordu. Çok hassas bir insandır. Masanın üzerinde haftalardır bekleyen paketin anlamı: "Rıfat seni hâlâ affetmediğim için getirdiğin hediyeyi açmıyorum." Rıfat'a neden küstüğü ise sır.

- Gel Çağlar, gel otur.

Verilen emri yerine getirdim.
- Girdin derse?
- Girdim hocam.
- Güzel. Üç harfli bir hayvan?
- Efendim hocam?
- Üç harfli bir hayvan diyorum. Ayı olmuyor.
- Arı olabilir hocam.
- Tabii ya. Benim de sorduğum şeye bak.

Bulmacada elimden gelen tüm yardımı hocama sunduktan sonra ayrıldım yanından. Odaya döndüğümde Pınar ağlıyordu. Ötekiler etrafını çevirmiş teselli ediyorlar. Nedenini sormadım. Kesin hocalardan birisi fırçalamıştır. Rıfat yanıma gelip tahminimi doğruladı. Mualla Hanım aptal demiş Pınar'a. Bu tespiti Mualla gibi bir geri zekalının yapabilmesine şaşırdım. Kadın benim tez jürimdeydi. Yarım saatlik savunmamın sonunda yazıcımın markasını ve bir kartuşla kaç çıktı alabildiğimi sordu.

Ayıp olmasın diye Pınar'ı ben de biraz teselli ettim. Bütün önemli makamların onlara ayrıldığı bir ülkede aptalların ağlaması komik. Duygularını aşırı tepkilerle gösteren bir insan değilim ama şu an canım katıla katıla gülmek istiyor. Delirme korkumla kovdum doğmamış kahkahalarımı. Tanrım, kurtulmalıyım buradan. On beş sene sonra hocalarım gibi olmamalıyım. Hayatımı içine saklandığım bezginlik kabuğunda da geçirmek istemiyorum. Titreyip kendime gelme düşüncesinin beni ilk yoklayışı değil bu. İsyankâr bir ruh, sinsice bezgin bedenimi ele geçirmeye çalışıyor. Büyüklerimden yardım mı istesem? Örneğin Sezgin Bey'den... "Hocam siz benden geçen hafta çay istediniz ya, bardağı kafanıza geçirmemek için zor tuttum kendimi. Sizin beden, benim ruh sağlığım için lütfen öğretin bana keyifle yalakalık yapmanın sırlarını." Belki de hastaneleri dolaşıp ameliyatla beni onurumdan kurtarabilecek bir doktor bulmalı-

yım. Operasyondan sonra okuluma döner bu ilim ocağında ölene kadar mutlulukla hizmet ederim. Hiç değilse doktorayı bitirene kadar dayanabilsem. Doktoramı bitirene kadar... Yani en az dört sene daha. Ölürüm daha iyi.

Bin yıldır oturan bir şövalye gibi kalktım ayağa. Cılız ama kararlı adımlarla odamızın tek bilgisayarına yürüdüm. Bilimsel sığınma isteğinde bulunacağım. Yurt dışındaki her hocaya yalvarmaya hazırım. Tezimle ilgili anahtar sözcükleri girdim arama makinesine. İşte bir dolu hocanın adresi.

İnanılır gibi değil, üşenmeden yazıyorum ve Sevgili Profesör bilmem kim diye başlayan elektronik mektupları dünyanın dört bir yanına gönderiyorum.

Her tür ayak işinde tecrübeli bilimsel konularda ise ilgili bir genç adam olarak onlarca hocaya başvurdum. Yerime döndüğümde huzurluydum. Ne güzel bir duyguymuş umut. Keşke daha önce deneseydim.

Rıfat'la birlikte öğlen yemeğine çıkarken Pınar hâlâ ağlıyordu. Akşam evde de devam edeceğinden eminim.

Mercimek çorbasından iki kaşık aldıktan sonra:

- Yurtdışına başvurdum, dedim Rıfat'a. Sesim çorbanın çok tuzlu olduğunu söyler gibi sıradan.

- Aa! Ciddi misin?

- Gerçekten.

- Nereden çıktı bu şimdi?

- Hep düşünüyordum.

Yemeği bıraktı hayranlıkla beni seyrediyor. Yurt dışına başvuran bir asistan var karşısında. Ona henüz bütün yaptığımın, beş on satırlık elektronik mektuplar göndermek olduğunu anlattım ama yatışmadı. Ben kafaya koyduğum şeyi kesin yaparmışım. Kendime onun kadar güvenseydim, önümdeki çorbanın kalanını götürür, bölüm başkanımın kafasından aşağıya dökerdim.

Yemekten sonra bahçede oturduk. Rıfat, Amerika'yı, Ka-

nada'yı, Avustralya'yı, ve İngiltere'yi anlattı. Eğitim sistemleri arasındaki küçük büyük farklara kadar... Belki de atıyor ama dinlemek hoşuma gidiyor.

- Üstat İngiltere acayip eski bir ülkeymiş. Bir arkadaş gitmişti o anlattı, mesela sıcak su musluğuyla soğuk su musluğu ayrıymış. Lavaboyu tıkayıp ikisini de açıyormuşsun, yüzünü oradan yıkıyormuşsun. Düşünebiliyor musun ne pislik!?

- Ben zaten pisim, fark etmez ki.

- O da doğru ama tek pislik değil, her şey eskiymiş. Arabalar, evler... Yüz yıllık binalarda yaşıyorlarmış.

Kanadalılar çok aptallarmış. Avustralya'da yeni doğan bebeğini, hastaneye almaya gittiğinde, yanında çocuk arabası yoksa vermiyorlarmış. O kadar değerliymiş insan. Amerika'da paran var mı her şey senin, paran yoksa hiçbir şey yok. Yine de orada denemeliymişim şansımı.

Onun heyecanı hafiften benim de içimi gıdıklamaya başladı. Kendimi tutmasam haftaya, seçtiğim bir ülkede eğitim hayatıma devam edeceğime inanacağım.

Öğlenden sonraki derse mutlu girdim. Canımdan çok sevdiğim öğrencilerimi doya doya seyrettim. Onlar bilmiyorlar ama ben Amerika'yla İngiltere arasında karar verir vermez ayrılıyoruz. Şimdilik İngiltere ağır basıyor. Amerika'nın başkanı pek aptal görünüyor ki, kendi ülkemdekilerden sonra bir de onu çekmeyi canım hiç istemiyor. Bakın nasıl da keyifliyim. Elimdeki şu ders notları bile sevimli görünüyor gözüme. İlahi Rıfat, soktu beni de havaya. İyi bir yöntemmiş aslında bu. Keşke hep yurt dışına gideceğimi hayal etseydim. Hatta daha da ilerletip burasının Amerika'daki bir üniversite olduğuna inandırsaydım kendimi. Hocalar gavur olduklarından bize böyle kötü davranıyorlar diye de mantıklı bir açıklama olurdu elimde.

Dersten sonra odaya döndüm. Özgür, Bölüm Başkanının beni çağırdığını söyledi. İsabet oldu, ben de onunla görüş-

mek istiyordum. Gideceğim üniversite konusunda fikrini alırım. Şaka yaptım, kaçmaya çalıştığımdan haberi olsa kırbaçlatır beni.

Kapısını çalıp girdim içeri. Kocaman bir oda, kocaman bir masa kocaman bir kafa.

- Beni çağırmışsınız hocam.

- Seni çağırdım. Otur!

Ben sunulan rahat koltuğa otururken o önündeki yazıya döndü. Biraz bekledikten sonra öksürdüm. Hiç tınmadı. Tibet öküzü gibi oturduğu yerde demek istiyor ki: "Ben senin öksürüğünün bile çıkamayacağı kadar yüksekteyim." Çok umurumdaydı. Saatlerce ses çıkarmadan bekleyebilirim burada. Niyetimi sezmiş olmalı ki kaldırdı kafasını.

- Birşeyler duydum Çağlar doğru mu?

Asıl ben şu anda bir şey duydum doğru mu? Rıfat'a anlattıklarımdan haberdar olabilir mi?

- Nedir hocam?

- Yurtdışına mı başvurdun?

Rıfat'a anlattıklarımdan haberdar ama nasıl olduğunu hiç merak etmiyorum. Rıfat, Cengiz'in yanında ağzından kaçırmıştır. Avuçlarımın terlemesi ve hatta gözlerimin kararması gerekirken gayet sakinim.

- Doğru hocam.

İçime şeytan girmiş galiba. Yoksa böyle soğukkanlı olamazdım. Niye inkâr etmedim? Dedim ya, konuşan ben değilim, şeytan.

- Yurtdışında eğitim almak istemen iyi bir şey.

"Fakat," diye devam etti. Burası resmî bir bilim kurumuymuş. Her şey plan program dahilinde yapılırmış. Elimizdeki kölelerin burayı ne zaman terk edeceklerine ancak biz karar veririz. Tam olarak böyle söylemedi ama tercümesi bu. Uzun konuşmasını, tanımadığım birini tehdit ediyormuşçasına umursamadan dinledim.

- Durumunu diğer hocalarınla da görüşeceğiz.

Son cümlesi. Dışarı çıktım. Hocalarım durumumu görüşüp içimdeki şeytanı işkenceyle kovmaya karar verecekler. Sinir savaşıyla geçecek çekilmez aylar var önümde. Sabahkilere birer mesaj daha gönderip ellerini çabuk tutmalarını mı söylesem? Ne güzel, hayatım üç beş saat içerisinde canlılık kazandı.

Ayla'nın önünden geçip masama oturdum. Yine başını sağ omzuna eğmiş o meçhul noktaya bakıyor. Cengiz kuyruğuna basılan bir fino köpeğinin havlama sıklığıyla "Tabii hocam!" diyerek telefonda konuşuyor. Pınar derste galiba. Zırlamalarının acısını öğrencilerden çıkartıyordur. Rıfat'la Özgür de yoklar. Telefonu kapattığında, gücüm yetse de şu Cengiz'i boğsam. Cehennemde devam etsin bilimsel kariyerine. Ayla'nın görmeyeceğinden eminim. Ben de yaptığım hizmetten dolayı övünmezsem yakalanmam.

Rıfat girdi içeriye ve doğrudan yanıma geldi.

- Hayırdır, Engin Bey seni çağırmış abi?

- Özlemiş.

- Cidden niye çağırmış?

- Seninle konuştuklarımıza kulak misafiri olmuş da kendi görüşlerini aktardı.

- Hadi ya! Nasıl haberi olmuş?

Suçlamadan gülümseyerek baktım Rıfat'a. Tombul yüzündeki çilleri koyu fonda açık renk kalana kadar kızardı. Bu kadar sevimli bir insana öfkelenmek gelmez elimden.

- Sen burada ağzından kaçırdıysan, öteki yetiştirmiştir, dedim, önemsemez bir sesle. Rahatladı.

- Kızmadı değil mi Engin Bey.

Yine gülümsedim suçlamadan.

- Kızamaz ki abi. İsteyen istediği yere başvurur.

Kendini epey suçlu hissediyor olmalı ki, böylesine saçmalayabiliyor. Cengiz telefonu kapattı.

- Sezgin Bey hafta sonu evini taşıyormuş arkadaşlar.

- Senden yardım mı istedi?

Normalde bu adamla hiç muhatap olmam ama nedense bunu sordum.

- Hamalların başında durmamı rica etti.

- Cengiz be!

- Efendim abi?

Pek yüz vermem ya ilgi gösterince sevindi.

- Sezgin Bey tuvalete girince sifonu çekmeye çağırıyor mu seni?

Cengiz, soruyu algılamaya çalışırken Ayla meşguliyetine rağmen ilk defa duyduğumuz kahkahasını koyverdi. Rıfat da katıldı ona. Ben espri olarak sormadığım için gülmedim. Merakımı gidereceğine:

- Ayıp oluyor arkadaşlar, dedi ve küskün terk etti odayı.

Kesin Sezgin Bey'in yanına gidiyor. Benden aldığı ilhamla ona yeni bir hizmet sunacak. Hiç huyum değildir etrafımdakilere sesli bulaşmak. Yine o şeytan konuştu galiba. Hatta şimdi telefon edip aynı soruyu Sezgin Bey'e de yöneltmek istiyor. Bunu yapmasına izin versem sevgili arkadaşlarım gülmeye devam ederler mi? Hayır, korkudan ölürler. Asıl Sezgin Bey'in tepkisini merak ediyorum. Öyleyse telefonda değil, yüz yüzeyken sormalıyım. Delirdiğimi anlamazsa duyduğuna inanmaz ve hayal gördüğünü zanneder. Soruyu hiç yadırgamama olasılığını neden dikkate almıyorum ki? Pek tabii o da mümkün.

Özgür girdi içeriye. Nedenini öğrenince o da katıldı ötekilerin neşesine. Kalkıp bilgisayara gittim. Delirmeden önce buradan kurtulma olasılığımı artırayım diye saat dörde kadar, yeni adreslere yeni mesajlar gönderdim.

Arkadaşlarımın şaşkın bakışları önünde çantamı aldım ve onlara iyi akşamlar diledim. Normalde mesaimizin bitişi son hocanın çıkışının altmış saniye sonrasıdır. İşte şimdi kaldırdım bu kuralı.

Otobüs boştu. Rahat rahat oturmama rağmen okumak için kitabımı çıkartmadım. İsyan bayrağını böyle birdenbire açarken kime güveniyorum? Çantamı okulda bırakıp arkadaşlara bir yere kadar gidip geleceğimi söyleyebilirdim. Görünüşüm İsa'ya benziyor diye kendimi çarmıha gerdirmem şart mı? Kapının önüne koyulursam, ardımda yaktığım meşaleyi taşıyacak tek bir havari bile bırakamayacağım. Üstelik çektiğim acıların ödülü olarak tanrısal bir tahta da oturtulmayacağım. Annem bütün Türkiye'nin bizi ayıpladığını düşündüğünden başımın etini yiyecek. Ağlamaklı gözlerle, falanın ve filanın orada ve burada çalışan beyefendi evlatlarını anlatacak. Babam "Sen diğer insanların ekmek parası kazanırken zevkten öldüğünü mü zannediyorsun?" diyecek. Bu ülkede kimsenin zevkten ölmediğini biliyorum. Benim isyanımın tek nedeni acıdan ölmek üzere olmam. Gönderdiğim mesajları alan hocaların şu an eteklerinin zil çaldığını da düşünüyor değilim. Yaşadıkları insana işkence gibi geliyorsa ve kimsenin sorumluluğu üzerinde değilse niye inat etsin ki? Bildiğim tek şey hayatımı değiştirmek zorunda olduğum.

Eve girince böyle bir çöplükte nasıl yaşadığıma hayret ettim. Ben, ben değilim ya artık; dur demezsem olmaz bu gidişe. Annemin gelmesini bile bekleyemem. Çantamı bir yana attım gömleğimi bir yana. Mutfaktaki bulaşıklardan başlayacağım. Hepsini banyoya taşıdım. Şofbeni açtım ve bol bol sıcak su sıktım üzerlerine. Pırıl pırıl oldular. Kurusunlar diye orada öylece bırakıp salona döndüm. Masamın üzerindekileri düzenleyip, rafları temizledim. Hatta yerdeki tavşan lekesini bile sildim. Çoraplarımı saklandıkları köşelerden çıkartıp banyoya götürdüm. Yatak odamı temizledim. Yetmez gibi yatmadan önce de kendi yorgun bedenimi yıkadım. Sabah, başka bir seçeneğim olsaydı, sakallarımı taramak için diş fırçamı da kullanmayacaktım.

Okula geç kalmadım. Odaya girdiğimde her zamankinin aksine gür bir "Günaydın," çıktı ağzımdan. Bir tek Cengiz aynı coşkuyla karşılık verdi bana. Dünkü olaydan dolayı kin tutmadığını anlayınca şımardım. Bilgisayarın başındaydı.

- Cengiz kalkar mısın; mesajlarıma bakmam lazım.

Mualla Hanım'ın karalamalarını geçiriyormuş bilgisayara.

- Kalk kalk, Mualla Hanım az yesin de kendine sekreter tutsun.

Ayla dünkü kahkahasını attı önce. Şaka yapmadığımı anlayınca o meçhul noktayı bırakıp ötekiler gibi bana dikti gözlerini. Cengiz yanlış bir hareket yaptığı anda silahımı ateşleyeceğimden korkarak yavaşça kalktı ve:

- Ben laboratuvarda yazarım, dedi.

- Sen bilirsin, deyip mesaj kutumu açtım.

Gelen beş yanıtı, her gün yaptığım faaliyetlerden biriymiş gibi heyecansız okudum. İkisi olumsuz. Biri çalışmalarım hakkında daha ayrıntılı bilgi istiyor. Diğerleri de resmî başvuru koşullarını bana göndersinler diye mesajlarımı ilgili birimlere aktardıklarını yazmışlar. Onlara olumsuz yanıtlayanlarla birlikte teşekkür ettim. Robin isimli hocaya da ilham geldiği şekliyle yaptıklarımdan ve yapmak istediklerimden bahseden uzun bir mektup yazdım.

Saat dokuz otuz beş olmuş. Dokuz kırkta Sezgin Bey'i temsilen derse girmem gerekiyor. Çok kıymetli olduğu için notlarını her dersten önce parça parça verir. Odasına çıktım, kapısı açıktı.

- Günaydın hocam.

- Nerede kaldın Çağlar?

- Bilgisayarda biraz işim vardı hocam.

Komadan yeni çıktığımı söyleseydim "Komaya girerken bana niye sormadın?" derdi. Bu yeni mazeret çok şaşırttı onu. Öfkelendiğini belli eden sesleri anlamlı cümlelere hatta sözcüklere dönüştüremedi. Notları almış çıkıyordum.

- Çağlar!

- Efendim hocam?

- Geçerken bana da bir çay söyleyiver.

Diplomatik bir dil kullanıyor. Aslında demek istediği "Bana bir çay kap getir!" Dönüp kapıdan içeri bir adım attım ve tane tane,

- Çay ocağının yanından geçmiyorum hocam. Doğrudan sınıfa gidiyorum, dedim. Duyduğunu yorumlayıp anlamasını bekledim.

- Peki sen derse git, ben söylerim.

İçimden "Bir tane de bana söyleyin o zaman," demek geldi ama yığılıp kalmasından korktum. Zaten bu kadarını kaldırabileceği bile şüpheli. Yolumun üzerinde bir hastane olsaydı ona doktor yollardım.

Sınıftan içeriye zıpkın gibi daldım. Ordusunu denetleyen general sesiyle "Günaydın arkadaşlar!" dedim. Askerlerim pek bir mıymıntı ya, beyaz gömlekliler beni götürene kadar adam ederim onları. Notları masanın üzerine atıp yoklamayı hızla yaptıktan sonra dersin konusunu tahtaya yazdım ve başladım döktürmeye. Yetişemiyoruz hocam... Biraz yavaş olabilir misiniz hocam... Tekrar eder misiniz hocam...

- Bırakın kalemlerinizi! Hiçbir şey yazmayın!

Hatta şimdiye kadar yazdıklarınızı da sınıfın ortasında toplasak ve yaksak. Kendimi mitolojik bir kahraman gibi hissediyorum. Ciğerlerimi kartallara parçalatsalar durmam artık. Üç yılın ağzımdaki pis tadından bir derste kurtulacağım. Öğrencilere bundan böyle elimdeki notları okumayacağımı, konuyu zaman zaman benim anlatacağımı zaman zaman da onları konuşturacağımı söyledim. Allah'tan aldığı emirleri açıklayan bir peygambermişim gibi bakıyorlar yüzüme. Kutsal tebliğime inanmalarını beklemeden dersi baştan aldım. Tahtadaki konuyu yüksek sesle okudum. Keşke deminki gibi paldır küldür devam etseydim. Nasıl yapsam

diye düşününce takılıp kaldım. Aklımda derse benzer son anı, lise üçteki tarih hocamın İstanbul'un fethini anlatışı. Konuyu bir kez daha okudum ve zaman kazanmak için onlara ne ifade ettiğini sordum. Otuz dört çift şaşkın göz bana bakıyor. Bunun bir kamera şakası olduğunu düşünüyorlar belki de. Ya da beyinleri haşlanmış patatese dönüşmemiş olanları tutuklamak için kurulmuş sinsi bir tuzak... Lisedeki ilk yardım dersinde öğrendiğim bir kural geldi aklıma. Tek kişiden beklediğin işi asla birden fazla kişiye verme.

- Mehtap sen söyle.

- Ben mi hocam?

Parmağım, gözlerim ve dudaklarımdan çıkan isim onu işaret ettiği halde soruyor bunu.

- Evet sen.

Ayağa kalktı. Sırayla; tavana, yere, solundaki duvara ve sağındaki camdan dışarıya baktı. Hızır aleyh-is-selâmı göremeyince başını önüne masumca eğdi. Demek istiyor ki, "Üç senedir okuduğum bölümün en temel konularından birinde tek sözcüklük fikrim olmayabilir ama bakın ne kadar saygılıyım. Gelip kulağıma yapışsanız gıkım çıkmaz."

Üç öğrenci daha kaldırdım. Onlar da Mehtap'la aynı fikirdeler. Şerife'nin kalkan eli yetişti imdadıma. Bu kıza, deli demeyeyim de, sinirleri biraz bozuk olduğundan asistanlar da hocalar da fazla bulaşmazlar.

- Söyle Şerife.

- Hocam üç yılda bir fikrimizi alırsanız böyle olur işte.

İyi geçirdi lafı.

- Haklısın otur, dedim.

Ve karşımdakilerin gezegenlerarası öğrenci değişim programıyla gelen antenli yaratıklar olduklarını varsayarak açıklamaya başladım konuyu. Anlattıkça açıldım. On beş yirmi dakika sonra onları bir kez daha konuşturmayı denedim. Şerife elini kaldırdı. Yine beni fırçalamasından korkmama

rağmen söz verdim. Konuşmaya nasıl da hasret kalmış kız. Araya başka bir öğrenci girmeseydi dersin sonuna kadar onun çocuksu yorumlarını dinlerdik. Şimdi televizyon tartışma programlarındaki gibi herkes konuşmak istiyor. İpe sapa gelir tek söz eden yok ama zevkli geçiyor ders. Araya girebilsem bir iki laf da ben edeceğim. Yarattığım canavarı sevgi, gurur ve şaşkınlıkla izliyorum.

Dersin sonunda üst üste beş on kez "Arkadaşlar!" diye bağırarak sessizliği sağlayabildim. Bundan sonra böyle mi devam edeceğimizi sordular. Hayır dedim. Ne eskisi gibi olacak ne de bugünkü gibi.

- Peki nasıl olacak hocam?

Hocan biliyor mu sanki? Soruyu duymazdan gelerek çıktım sınıftan. Sezgin Bey'e gittim.

- Notlarınızı getirdim hocam.

- Tamam. Bırak oraya.

Canım benim, kalbi kırılmış. Nasıl kıydım ben sana? Kalıp gönlünü almak isterdim ama şımarmasından korkuyorum. Sonra çayın yanına bir de börek açmamı ister. Hem Engin Bey'den aldığım doktora dersime hazırlanmam gerek.

Odaya gidip makaleleri toparladım. Sevgili bölüm başkanımızın İngilizce'si turistlere dantel satan Egeli köylü kadınlarınınkinden azıcık ileri olduğundan makaleleri Türkçe'ye çevirip götürüyorum. Ona sorarsanız bunu yapmamızın nedeni benim, makaleleri tam olarak özümsememi sağlamak. Koltuğumun altında çeviriler Engin Bey'in yanına çıktım. Başvuru olayından dolayı hiç yüz vermiyor bana. Somurtunca yanakları daha da sarkmış. Takım elbise giymiş bir buldoktan tek farkı bölüm başkanı olması.

- Kaynak taraması yaptın mı?

- Yaptım hocam.

- Neler buldun ver bakalım.

Elimdeki listeyi uzattım önüne. Tanıdığı bir İngilizce söz-

cüğe rastlarsa sesli okuyor, bunun dışında homurdanıyor. Hiçbir şey anlamadığından eminim. İçimdeki çılgınlık devam ederse bir gün bunun önüne şarap eksperleri birliğinin yayınlarını koyacağım. O da tıpkı şu anki gibi:

- İyi, bunlardan da çevir birkaç tane, diyecek.

Küsüz ya, listeyi bana uzatmıyor, masanın kenarına atıyor. Çocukla çocuk olmayı beceremediğim için anlamazdan geliyorum tafrasını.

- Yeni çevirdiğim makalelere bakacak mısınız hocam?

- Ver.

Al Allah'ın öküzü al. Sinirlenmeyeyim diyorum ama elimde değil. Bir gorile takım elbise giydirilirse komik olur ama profesör unvanı verip onu bölüm başkanı yapmak tutkulu hayvan severlikle de açıklanamayacak, çok üzücü bir olay. Günahlarım o kadar mı fazla ki cezalandırmak için Tanrı yanına gitmemi bekleyemiyor?

Bakmadan bir kenara bıraktı makaleleri.

- Yazdın mı girişi?

- Yazdım hocam.

- Ver.

Ne kadar akıcı Türkçe okuyabildiğini göstermek için bağırıyor. Birden durdu.

- Nereden aldın bu cümleyi?

- Hangi cümleyi hocam?

- Bunu. Kaynak göstermemişsin.

Halt etmişim. Nasıl da unutmuşum bizim makale yazarken "ve, veya" gibi bağlaçlar dışında çevirilerden gelmeyen tek sözcük kullanamadığımızı ve ana ilkemizin en küçük vidayı değiştirmeden kusursuz bilimsel montaj yapmak olduğunu... Canım hocalarımın, İngilizce bilmeden bu düsturu uygulayabilmeleri de bir acayip sır doğrusu. Neyse, adam şu an yanıt bekliyor. Girişi elime alıp okur gibi yaparken en uygun yalanı aradım ve buldum.

- Pardon hocam, Bunu aldığım makalenin sizde henüz çevirisi yok ama İngilizce'si burada.

Rastgele birini gözüne sokar gibi uzattım. Parmağımı da özgür iradesiyle seçtiği bir noktaya bastım. Zarif bir insan olduğundan, güvensizlik olarak yorumlanabilecek en küçük tepki göstermedi. Hatta işaret ettiğim yeri okumadı bile ama sorumluluğunu da unutmadı ve uyardı beni. Amerika'da ya da Avrupa'da başkasının cümlesini kaynak göstermeden kullansam başım büyük belaya girermiş. Hırsız muamelesi yaparlarmış.

- Bunu iyice aklına sok. Günün birinde beni hatırlarsın belki.

Son cümledeki iğnenin acısını kalbimde duydum. Affedeceğini bilseydim kendimi onun kollarına atar ağlayarak özür dilerdim.

Girişin kalanını da okudu ve yorum yapmadan dersi bitirdi. Teşekkür ederek ayrıldım yanından. Odada Pınar'la Rıfat vardı. Mualla Hanım acil olarak beni istemiş. Üç kez aramış geldim mi diye. Kalp atışlarım hızlanmadı dersem yalan olur. Yolda düşünüyorum: Acaba Cengiz sabahki olayı mı anlattı? Bu kadın deli, dövmeye de kalkabilir beni. Her an kaçmaya hazır olmalıyım. Kapısını çaldım ve girdim içeri.

- Çabuk gel Çağlar, dosyam kayboldu.

Beni korktuğum nedenle çağırmamış olmasına sevindim.

- Bilgisayardaki dosyalarınız mı hocam?

- Herhalde yani, yoksa ne diye seni çağırayım?

Böyledir Mualla, işi düştüğünde dahi kibar olmaya çalışmaz. Şeytan diyor var olanları da sil, aklı başına gelsin. Şeytan bunun ne cadı olduğunu bilse bana önerdiğini kendisi de yapamaz. Değil var olanların başına bir şey gelmesi, yitiği getiremezsem bile saplar o uzun tırnaklarını ciğerlerime.

- Neredeydi hocam dosyalarınız?

- Çağlar sen beni anlamadın galiba. Kayıp diyorum kayıp.

- Anladım da hocam, kaybolmadan önce neredeydi.

- Ne bileyim ben, yazdıkça seyve bastım, artık o nereye koyduysa. Hem ne işine yarayacak kaybolmadan önce nereye koyduğum, sen bul da nerede bulursan bul.

- Adı neydi hocam dosyanın?

- Onu da bilmiyorum Çağlar. Sinirden akıl kalmadı bende. Çabuk bul şunu.

Çok güzel. Verdiği tek bilgi dosyanın kayıp olduğu ve benden acilen bulmamı istiyor. Bunun mümkün olmadığını anlatmaya kalksam Pınar gibi bana da aptal der.

- Dosyanın içinde geçen birkaç sözcük söyleyebilir misiniz hocam?

- Herhalde yani. Ben yazdım diyorum sana.

- Alayım hocam birkaç tane.

Söylediği sözcükleri bilgisayara arattım. Üç dosya geldi. Hepsini de açıp gösterdim.

- Tamam bu! Bu işte bu!

Sanki kaybeden benim bulan o. Bilgisayarda masaüstüne açtığım bir klasöre yerleştirdim dosyayı. Ayrılırken teşekkür bile etmedi. İnşallah bir dahaki sefere yazdıklarıyla birlikte kendisi de kaybolur.

Öğlen yemeğinden sonra yine Rıfat'la birlikte bahçede oturduk. Deminden beri Cengiz'e yaptıklarımı anlatıyor bana. Birden durdu, gözlerimin içine baktı:

- Birisi bana senin bunları yaptığını anlatsa inanmazdım biliyor musun?

- Ben de inanmazdım.

Mutlu çocuklar gibi gülüyor.

- Rıfat!

Sesimden ciddi bir şey söyleyeceğimi anladı.

- Efendim abi?

- Ben galiba deliriyorum.

- Niye abi?

- Sabah Sezgin Bey kendisine çay söylememi istedi geri çevirdim.

- Abi ona ben de çok gıcık oluyorum ya. Adam resmen çaycılık yaptırıyor bize.

- Rıfat ben geri çevirdim dedim.

- Geri mi çevirdin? Ciddi misin?

- Derse giderken bana da bir çay söyle dedi. Doğrudan sınıfa gidiyorum hocam, çay ocağının yanından geçmiyorum dedim.

Karşıdaki boş banklara dikkatle baktı.

- İyi yapmamışsın be abi. Uğraşır şimdi o adam seninle.

- Biliyorum.

- Peki o ne dedi?

- Tamam sen git ben söylerim dedi.

Rıfat yine neşelendi.

- Hepsi bu mu?

- Çok şaşırdı herif.

- Şaşırmıştır tabii ya. Korkulur abi senden.

Kahkahalarının arasından konuşabiliyor ancak.

- Sen git ben söylerim dedi ha! Ben de onu diyorum hocam deseydin.

Görmediği olayı evirip çevirip yeni komiklikler buluyor. O içindeki kahkahaları tüketmeye çalışırken yoldan geçenleri seyrediyorum. Okulu çevreleyen parmaklıkların ardından görünen insanlar... Başlarını yana çevirip baksalar onlar da bizi görecekler. Kocaman üniversitenin kocaman bahçesinde minicik iki asistan ve arkalarında, içinde güya bilim üretilen binalar... Ben doğmadan önce burada yapılan açılış törenini dün gibi hatırlıyorum. Gasp ettikleri makamların büyüklük sırasına göre süslü nutuklar atmaya çıkan şık insanlar. Kulaklarımda o günden kalan cümle parçaları: Bilimin ışığında kalkınan Türkiye... Uygarlık yarışı... Atom ça-

ğı... Yirmi birinci yüzyıl... Minicik kurnaz beyinlerin ürettiği kocaman yalanlar.

- Abi o herif şimdi feci takmıştır sana.

Bu gerçek sesin doğru söyleyen sahibine döndüm.

- Dahası var biliyor musun?

- Dahası mı var?

- Derste Sezgin Bey'in notlarını okumadım.

- Naaptın peki?

- Kendim anlattım.

- Nasıl yani?

- Yarısını kafamdakilerle işledim, yarısında da öğrencileri konuşturdum.

Ben gayet sakinim. Rıfat ise, müthiş suç şu an onun şahitliğinde işleniyormuş gibi heyecanlı. Gözlerine inanmakta da zorlanıyor galiba. Yaptığım deliliğin nedenini açıklamaya başladım. Meğer içimde ne coşkular saklıyormuşum. Konuştukça sakinliğim yerini heyecana bırakıyor. Bölümümüzün öğretim politikasına ait, benim de taşıdığımı yeni fark ettiğim görüşlerimi dile getiriyorum. Sesimi yükseltmeye devam edersem birazdan bütün okul etrafımıza toplanacak. İşte bir kişi geldi bile: Özgür yanımızdaki banka, ata biner gibi oturdu.

- Bugün çok keyifsizsin abi...

Rıfat bunu hemen sordu ki, ben tehlikeli nutkuma devam edemeyeyim.

- Keyifsizim ya, dedi Özgür.

Keyifsizliğinin nedeniymiş gibi sabit gözlerle arkamızdaki okul binasına bakıyor. Eğer öyleyse gece gelir birlikte dinamitleriz bu cehennem şubesini. Yerinden kalkıp, Rıfat'la aramıza oturdu. İkimizin de yüzüne "Size güvenebilir miyim?" der gibi birer kez baktı ve konuşmaya karar verdi:

- Pınar hamile.

Bu iki kelimenin ardından sustu. Oysa ben baba adayının

kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Yüzündeki berbat ifadeye bakılırsa çocuk kesinlikle ondan değil.

Korkusunun sebebini bilmezden gelerek sevincimi sunuyorum arkadaşıma:

- Çok iyi bir haber Özgür ya!..

- Mualla Hanım öyle düşünmeyecek ama...

- Mualla'yı ne ilgilendirir!?

Normal koşullarda mantıklı, bölüm koşullarında saçma bir soru benimkisi. Mualla, Pınar'ın doktorada danışmanı ama o, öğrencisinin yatak odasından da sorumlu hissediyor kendisini. Bunlar evlenirken de krizde başrol oynayan oydu. Özgür'de gözü olduğundan şüphelenmiştim.

- Ne yapacağımızı şaşırdık.

Bunu bırak karın düşünsün. Sen çocuk benden değil der sıyrılırsın. Arkadaşlarımın acılarıyla alay ediyorsam onlara kızdığımdandır. Cesur olsalar ya biraz. Medeni kanun yetki vermiş, din kutsamış. İstersen bir düzine çocuk yaparsın. Mualla, Pınar'ın doktorasını mı yakacak? Eminim o bebeğe giden yolun ilk yarım saati için, kırkında üniversiteye yeniden başlamaya bile razıdır. Maalesef bunun için onun rızası tek başına yeterli değil.

- Bence hocalara söylemeyin abi.

Araya girmesem Özgür, Rıfat'ın dahiyane çözümünü uygulanabilir zannedecek.

- Rıfat sen hâlâ çocukları leylekler getiriyor zannediyorsun galiba. Gizlenir mi bu?

- Gizleyebildikleri yere kadar gizlerler abi.

- Tabii dokuzuncu ayda da vallahi bizim de haberimiz yoktu derler.

Rıfat kahkaha attı.

- Çok komiksin abi ya.

Sinirlendim gerçekten.

- Komik olan sensin Rıfat. Darılma ama sen de tuhafsın

Özgür. Ne korkuyorsun? Yanlış mı anladık biz? Yoksa Mualla'yı mı hamile bıraktın? Doğuracak olan senin karın değil mi? Yüz verdikçe tepemize çıkarttık bunları.

Fena Coştum. Mualla'ya gidip "Ben de hamileyim," diyecek kadar cesur ve pervasız hissediyorum kendimi. Beş on cümle daha ekledikten sonra sustum. Dinledikçe Rıfat neşeleniyor, Özgür'ün cesareti artıyordu. Devam etseydim biri gülmekten çatlayacak, öteki ikinci çocuğa bir an önce geçebilmesi için, çabuk doğursun diye karısına baskı yapmaya karar verecekti.

Kalkıp odaya gittik. Ayla geldi yanıma. Ötekilere duyurmadan,

- Sen bugün Sezgin Bey'in notlarını okumadın mı, dedi.

- Okumadım kendim anlattım.

Benden sonra üçlerle onun dersi vardı, öğrenciler söylemiş ama inanmamış.

- Peki Sezgin Bey ne dedi?

Amerikan filmlerindeki soğukkanlı ve esprili kahramanlar gibi yanıtladım.

- Bilmiyorum. Bu konuyu onunla henüz görüşmedik.

Üstelik aptallara fantezi olsun diye beni inanılmaz maceralara sokup çıkartacak bir yönetmenin kanatları altında da değilim.

Cengiz girdi içeriye. Ayla "Bana güven, bu sır sonsuza kadar ikimiz arasında kalacak," der gibi gülümseyip yerine gitti. Sanırım artık arkadaşlarım tarafından, son günlerini onları eğlendirmeye adamış bir zavallı olarak görülüyorum.

Bilgisayarın başına oturup Sezgin Bey'in beni bulamayacağı bir üniversite aramaya başladım yine. Övünmeyi sevsem özelliklerim arasına ders anlatmadaki başarımı da eklerdim. Yok hayır, başarılı değilim ders anlatmakta. Neydi sabah sınıfın hali? Masama döndüm. Asistan olarak verdiğim ve aldığım dersleri önümdeki kağıda yazdım. Artık hiç-

bir şeyin eskisi gibi olmayacağına karar verdim de nasıl olacağını bilmiyorum. Devrimi yaptıktan sonra ülkeyi nasıl yöneteceğini bilmeyen liderler gibiyim. Bir söz vardı, kervan yolda dizilir miydi, kervan yolda düzülür müydü? Umarım ilkidir.

- Ben kütüphaneye gidiyorum, deyip çıktım.

Bunun için Engin Bey'den izin almam gerekirdi ama küs olduğumuz için kesin vermezdi.

On dakika sonra kütüphanenin önündeyim. Kitap alabilmek için üniversitenin desteği gerekli fakat yetersiz. Sinirlerinizin çelikten, sabrınızın sınırsız olması şart. Merdivenlerden çıkıp girdim içeriye. Oturan üç memurun önünden geçerken, içlerinden, birçok defa bana kötü davranan bayanla göz göze geldik. Sanki "Sana bu kez öyle eziyetler yapacağım ki bir daha hayatın boyunca buradan kitap almaya cesaret edemeyeceksin," diyor. Gözlerimdeki "Ölmüş eşek kurttan korkmaz" yazısını silmeden kartların bulunduğu çekmecelere gittim. Kitap raflarının arasına girmek kesinlikle yasak. Görücü usulüyle kız seçmekten beter bir iş bu. Günün birinde elimde makineli tüfekle dalacağım buraya ve memur barikatını aşıp yerinde inceleyeceğim bütün kitapları.

Seçtiklerimi memurlara götürdüm. İnce gözlüklü ve gür bıyıklı olan alıp yanındaki sehpaya bıraktı ve hiç ara vermediği sohbetine devam etti. Şimdi benim yerimde yol yordam bilmeyen hödüğün teki olsaydı niye kitapları getirmeye gitmiyorlar diye düşünürdü. Hatta belki bunu onlara da sormaya kalkar dayağı hak ederdi. Sayın memurlar hatırlı bir okur gelmedikçe, isteklerin birikmesini beklerler. Böylece sohbetlerine çok daha seyrek ara verirler. Bir Amerikalı, bir İngiliz ya da Alman memur kırk yıl kütüphanecilik yapsa akıl edemez bu yöntemi. Bazen pratik zeka sadece Türk beynine mi özgüdür diye düşünüyorum. Yanlarından ayrı-

lıp, camın kenarındaki sandalyelerden birine oturdum. Yarım saat geçtikten sonra ilk küfürlerimi etmeye başladım. Memurlara değil tabii, benimkilerin üzerine yeni istekler eklemeyen okurlara. On dakika daha bekledikten sonra hipnoz altında verilmiş emri yerine getiren bir adam gibi kalkıp yanlarına gittim.

- Ben o kitapları ne zaman alabilirim?
- Bekleyin biz size haber veririz.
- Kırk beş dakikadır bekliyorum.
- Tamam arkadaşım bekleyin dedik.
- Yok ben daha fazla beklemeyeyim. Biriniz bir zahmet getirin şu kitapları.

Aramızda orijinal bir tartışma başladı. Sakinliğimi hiç kaybetmeden, sinir bozucu bir üslupla laf yetiştirdim üçüne de. Muhterem görevliler, benim gibi haddini bilmez müşterilere alışık olmadıklarından, ne diyeceklerini şaşırdılar. Öldürücü darbeyi son kırk beş dakika içinde dinlediğim sohbetlerine ilişkin konu başlıklarını aktarırken vurdum. Aralarında pek özel olanlar vardı ve bu iş uzarsa, etrafımızda toplanan küçük izleyici gurubunun huzurunda, ayrıntıları da açıklayacağımdan korktular. Gür bıyıklı adam, ki tartışma sırasında iri olduğunu da fark ettim, isteğimi yerine getirerek ya da gırtlağımı sıkarak beni susturmak arasında kısa bir kararsızlık yaşadı. Neyse ki ilkini tercih etti ve koca kafasını iki yana sallayarak kitapları getirmeye gitti. Beni öteden beri sevmeyen o memur kadın insanların anlayışsızlığından yakındı izleyicilere. Karşısındaki kısa boylu yaşlı adam hak verdi ona. Yalakalığına ödül olarak da arama sistemiyle ilgili sorduğu saçma soruya çok kibar bir yanıt aldı.

Kitaplarım geldi. Yüzsüzce teşekkür ettim ve iyi günler dileyip koltuğumun altındaki ganimetlerle ayrıldım savaş alanından. Arkamdan uzun saçlarıma laf ettiklerini de duydum ama dönüp kavgayı tekrar başlatmak aklımın ucun-

dan bile geçmedi. Güreşe doyamamış yenik pehlivanları ardımda bırakıp odama döndüm.

Masamdayım. Önümde kitaplar, elimde kalem. Okuyup notlar alıyorum ve kendimi çok önemli hissediyorum. Yarın yine Tahir Bey'in dersine gireceğim de ona hazırlanıyorum. Zevkliymiş. Zamandan ve mekândan koptum adeta. Dertlerimi de unuttum. Öğrencileri için yaşayan bir adamım ben artık. Onları aydınlatırken bir mum gibi erimek istiyorum. Şaka yapıyorum tabii. Hocalardan sonra en nefret ettiğim şeydir duygusallık.

Gitme zamanı geldiğinde Rıfat uyarmasaydı keşke beni. Yüzyıllık yalnızlığa terk edilmek istiyorum oturduğum yerde. Gülümsediğimde dişlerimdeki yosunları görsünler ve korkup uzak dursunlar benden. Aklımda gerçeküstü fantezilerle yirmi dakika bekledim gerçek bir dolmuş kuyruğunda ve otuz dakikada ulaştım dün temizlediğim evime.

Bu akşam güzel yemekler istiyor canım. Sıcak bir çorba, bol soslu makarna, üzerine beyaz peynir rendelenmiş salata mesela... Oldu olacak bir iki kadeh de şarap alayım yanına. Demek ki Marquez'in kahramanları gibi kopmaya hazır değilim bu dünyadan. Yoksa sevgilimle karşılıklı içeceğimi hayal etmezdim evden çıkıp şarap almaya giderken. Bir şişe Buzbağ ve salata için yeşillikle döndüm. Hazır çorba paketlerinden birini döktüm tenceredeki suya. Makarna haşlanırken salatayı yaptım. Üzerine beyaz peynir de rendeledim. Yaşam tarzıma göre fazla fiyakalı olan tirbuşonumla açtım şarabı. Kadehimdeki kızıl şerbeti yudumlarken lise yıllarımdan kalan Hayyam Rubailerini hatırladım ve hayattan zevk alacağıma yemin ettim Saki.

İçimden gelerek, severek, yaptığımı anlamlı bularak, gece üçe kadar çalıştım. Sabah kalkması zor oldu. Bir an önce beni asistanlıktan atmazlarsa çok uzunca bir süre vücudum dayanmaz bu tempoya. Kantinden iki poğaça alıp masamda

yaptım kahvaltımı. Hayattan zevk almak isteyen bir insan, daha iyi başlamalı güne. Şöyle kızarmış ekmeğin üzerine sürdüğün tereyağı eriyecek. Bir lokma ondan ısırıp bir dilim peynir atacaksın ağzına. Rafadan yumurta da isterim. Kimse annem gibi rafadan yumurta haşlayamaz. Yanıma gelen Rıfat'la da paylaştım hayalimin kahvaltısını. O da katkıda bulundu. Kızarmış ekmeğe bir kat fıstık ezmesi ve onun üzerine de bol ahududu reçeli sürünce enfes oluyormuş.

- Abi bir de cevizli salça yapar anneannem. Sarımsak da koyar içine. Tadından yenmez abi.

İnandım ona. Deneyeceğim hafta sonu. Sevgilim olmadığına göre sarmısak yemekten korkmama da gerek yok. Sevgilim olmadığını da sık hatırlamaya başladım. İstesem kolayca bulurum. Övünmek için söylemiyorum, bayanlar çok beğenirler beni. İnce uzun boylu, yeşil gözlü ve güzel yüzlü olduğum için değil sadece. Tavırlarıma aldanıp, dünyaya metelik vermediğimi zannediyorlar. Oysa ben, bu bölümde geçirdiğim tatsız yıllarda bile yaşama karşı hep açgözlü oldum. Şu an mayın eşeği gibi dolanmama aldanmayın, hâlâ öyleyim. Hatta üç yıldır hayattan tek lokma koparamamanın açlığı var içimde. Bu okulda, yetmeyen bir maaşla yıllar boyu hocaların ağız kokularını çekmek için asistan kalmadım. Canı balık isteyen adamın, balık lokantasına gitmesi kadar doğaldı yaptığım. İçeride birtakım haydutların müşterilere zorla kapuska yedirdiklerini nereden bilirdim? Artık kendi balığımı kendim tutmak için, küçük bir salla denize açılmaya karar verdim. Çılgınlık mı bu? İnsanın kapıları açık bir cezaevinde yaşamını mutsuz bir tutsaklık içinde geçirmesi kadar değil.

Odada yalnız kaldım. Ötekiler derslerine gittiler. Kalkıp bilgisayarda mesajlarıma baktım. Üç hocadan yanıt gelmiş. İkisi açık ret, biri tavsiye: Oraya gidip kendi olanaklarımla kaydolursam, burs bulmam daha kolay olurmuş. Dün çalış-

maların hakkında ayrıntı isteyen Amerikalı'dan ise haber yok. Kendimi karamsarlığa bırakmadan yerime döndüm ve çalışmaya başladım.

Bir bir buçuk saat sonra kapı açıldı. Gelen Cengiz. Benimle yalnız kalacak olmanın tedirginliğini okuyabiliyorum gözlerinde. Dişlerimi gösterip, suratımı buruşturarak hırıldamak geliyor içimden. Bana gülümseyerek yerine oturuşunu seyrederken pençelerimin kaşındığını hissediyorum. Uzun süren göz temasından korktuğundan başını önüne eğdi, çalışır gibi yapıyor. Onu seyretmeye devam ederken, çürümüş topraklara ekilen pis bir tohumun iğrenç bir ağaca dönüşeceğini düşünüyorum. Gizlice bana bakmaya çalıştı ama yakalandı.

- Öğrenciler seni çok seviyorlar Çağlar.

Yalakalık yapıp beladan kaçacak aklınca. İzin vermem ki.

- Seni de hiç sevmiyorlar Cengiz.

Üç beş saniye olsun bozulduğunu görebilmek sinirlerime çok iyi geldi. Sohbeti ve tacizi daha fazla uzatmaya gerek yok. Zevkle çalışmaya devam edebilirim.

- Çağlar Hocam,

Demek o hâlâ konuşmak istiyor.

- Efendim Cengiz Hocam,

- Bak bilirsin bu bölümde en çok seni severim.

- Bilmiyordum ama öğrendim. Teşekkür ederim.

- Yok gerçekten öyle. Sana saygı da duyarım. Arkandan da hep söylerim.

Çalışkanlığımı ve zekamı övüyor. Kendimi tutmaya uğraşsam da herifin anlattıklarından zevk alıyorum. Bu işin ustası tabii, kime nereden gireceğini iyi biliyor. Benim iyi bir bilim adamı olacağımdan hiç kuşkusu yokmuş. "Ama," diyene kadar küçük bir çocuk gibi dinlediğim masalla mutluydum. Son günlerde bir tuhaflık varmış bende. Üzülüyormuş ve yardım etmek istiyormuş. Ondan bu binanın temel-

lerini dinamitlerken bana gözcülük yapmasını istesem mi? O kadar seviyor mudur beni? Sanmıyorum.

- Hiçbir sorunum yok Cengiz. Gayet iyiyim.
- Peki benimle bir problemin var mı abi?
- Seninle ne gibi bir problemim olabilir?

Sesim epey sert çıktığından doğru söylediğime inandı ve üstelemedi. İkimiz de işimize döndük. Öfkenin insan beynine etkisi olumlu galiba. Okuduklarım bembeyaz sayfaya siyah mürekkeple yazılır gibi giriyor kafama. Cengiz de söyledi ya, iyi bir bilim adamı olacağım kesin. Yeter ki elimi kana bulamayayım. Ders saati gelene kadar devam ettim.

Sınıftan içeriye elimde kendi notlarımla girdim. Yoklama kağıdını en ön sırada sağ baştaki öğrenciye verdim ve herkesin isminin karşını işaretlemesini istedim. Sanırım şu an kendi adlarını zor bulacak kadar şaşkınlar. Alışmaları için zamana ihtiyaçları var. Oysa ben çok sabırsızım. Hemen başladım dersimi anlatmaya. Bir önceki sınıfta yaptığım gibi ağzımdan çıkan her sözcüğü yazmaya kalkanlara engel oldum. Elimdeki notları dersten sonra vereceğim, isteyen fotokopisini çektirecek. Bu bilgi de çok sarstı onları. Tanrı'nın aracı kullanmaktan vazgeçip her kuluna ayrı yazılı metin göndermesi gibi bir şey. Mutluyum. Çok mutluyum. Cümleler yağ gibi kayıyor ağzımda. Bıraksalar, ölene kadar susmam. Karşımdakiler beyinleri ağır şekilde tahrip edilmiş eğitim kurbanları değil de konferansımı dinlemeye gelmiş bilim insanları sanki. Onlara kürsüden derin araştırmalarımın bulgularını açıklıyorum. Serap, dinlerken kendinden geçiyor. Hani bana âşık olan şu hoş kız... Bu andan itibaren ben de seni seviyorum güzelim. Duygularımı saklıyorsam nedeni öğrencim olmandır.

Elli dakika sonra mola verdim. Normalde işkence yoğun ama kısa sürsün diye iki saatlik dersleri blok yapıp erken çıkardık. Şimdi onların kendilerine gelebilmeleri için on

dakika dinlenmeye ihtiyaçları var. Benim de bir bardak çaya... Aceleyle odaya indim ve çayımı alıp döndüm. Elimde fincanımla masanın üzerine oturdum.

- Nasıl böyle daha iyi değil mi, dedim sınıftaki üç beş öğrenciye.

- Evet ama hocam sınavda ne soracaksınız?

- Bu anlattıklarımı tabii.

Yalanım varsa şu çayı bitirmek nasip olmasın ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Problem şu: Soruları önceden hocalara gösterip onay almamız gerekiyor. Hakları tabii bu. Ne de olsa kanunen sınavı yapan onlar. Yasalara diyeceğim yok ama benim de bir haysiyetim var. Tükürdüğümü yalayamam Tahir Bey. Siz mutlaka bulmacalarda karşılaşmışsınızdır. Orta yolda buluşmak anlamına gelen sekiz harfli bir sözcük. Uzlaşmak.

İkinci derse de formda başladım. İyi mi anlatıyorum bilmiyorum ama vicdanım rahat. Hiç değilse, duydukları her şeyi yazmaya mahkûm köleler olmaktan kurtardım onları. Az bir iyilik mi? Unutmazlarsa, foyam meydana çıktığında hocalar beni kovalarken yardımıma koşarlar belki.

Bu elli dakika da öteki gibi aktı geçti. Tahir Bey'e tecrübeli bir hoca olarak tekmil verdim. Dersi nasıl işlediğimi sormadığı için ben de anlatmadım. Haftanın geri kalan günlerinde de kimse sormadı neyi nasıl yaptığımı. Hafta boyu yurt dışı başvurularımdan dolayı Engin Bey dışındakilerin tepkisine maruz kalmamama şaşırmıştım. Beni sevmediklerini ve artık kurtulmak istediklerini düşünüp üzülüyordum ki, bölüm başkanım yüreğime su serpti. Çok baba bir adam olduğundan, sır olarak saklamaya karar vermiş o çirkin gerçeği. Cuma akşamı evde sağlam kafayla son beş gün yaptıklarımı düşündüm ve hâlâ hayatta olmama şaşırdım. Öldürmeyen Allah öldürmüyor demek ki. Annemle telefonda görüşüp gelmelerine gerek kalmadığını, evi temizlediği-

mi söyledim. Pek şaşırdı. Galiba sevgili bulduğumu zannedip sevindi. Daha önceki konuşmalarımızdan biliyorum ki, tüm arkadaşları torun sahibi oldular ve artık annem de tatmak istiyor o zevki.

Güzel bir hafta sonu geçirdim. Sarımsaklı-cevizli salça yaptım. Kahvaltıda ekmeğimin üzerine fıstık ezmesiyle ahududu reçeli sürdüm. Evi temizledim, çamaşırlarımı yıkadım, kopmuş düğmelerimi diktim, hafta içi çektiğim makaleleri okudum ve derslerime hazırlandım. Pazar akşamı yatmadan önce on dakika gurur duydum kendimle.

Haftanın ilk gününde asistanlar odasının kapısını açtığım şu an da gururluyum. Hepsi gelmişler. Pınar'la Özgür keyifsizler, çünkü geçen hafta acı gerçeği Mualla'ya söyleyip kurtulmadılar. Canım Cengiz'e takılmak istiyor.

- Ne yaptınız Cengiz? Taşıdınız mı Sezgin Bey'in evini?

- Taşıdık. Taşıdık.

- Belini falan incitmedin değil mi?

- Yok. Adamlar taşıdı ağır eşyaları.

Sezgin Bey'in bir barı varmış, her tür içkiyi bulmak mümkünmüş içinde. Cengiz çoğunun adını bile daha önce duymamış.

- Keşke beni de çağırsaydı. İçkilerin hepsinin tadına bakardım, dedim.

Ayla güldü. Cengiz hiç bozulmadı. Pişti artık bu, dalga da geçilmez. Mesajlarıma bakmak için bilgisayarın başına oturdum. Rıfat geldi yanıma.

- Hafta sonu anneannenin salçasından yaptım Rıfat.

- Hadi ya! Güzel oldu mu?

- Oldu. Fıstık ezmesiyle ahududu reçeli de yedim.

Ağzını şapurdatarak,

- Allaaah, sana gelmek varmış, dedi.

Bunun açık bir davet isteği olduğunu anladım ama son ziyaretinin evimde yarattığı mahrumiyeti henüz giderebil-

miş değilim. Parçalayıp ağzına sokabildiği her şeyi yiyor Rıfat. Konuyu değiştirmek için,

- Şimdi mesajlarımıza bakalım, dedim.

- Hâlâ bir yerden kabul gelmedi mi abi?

- Gelmez mi Rıfat? Profesörlük teklif ediyorlar, kürsü seçmeye çalışıyorum.

Güldü. İlk mesaj İngiltere'den. Profesör Lewis pek açık sözlü. Başvuran öğrenci sayısı çok fazlaymış ve üniversitenin burslu öğrenci kontenjanı olması gerekenin de altındaymış. Bana burs için başvurabileceğim kurumların uzunca listesiyle beraber hangi özelliklerimi ön plana çıkartmam gerektiğini de yazmış. Şimdi buna teşekkür mü edeyim yoksa azarlayayım mı? Be adam, sen koca profesör, vaktini ne diye yüzünü görmediğin sefil bir asistan için bu kadar cömertçe harcıyorsun!? Bir haftadır anladım ki hepsi böyle bunların. Hiç çalışmıyorlar galiba. Oysa bizimkilerin bilime ayıracak zamanları bile yok. Sir Lewis'in şimdiden danışman hocamdan fazla emeği geçti bana.

- Bence çağıracaklar seni, dedi Rıfat.

- Niye?

- İngilizcen süper bir kere.

Önümdeki yazıdan hiçbir şey anlamadı da ondan söylüyor bunu.

- Adamların ülkelerinde çocukların da İngilizcesi süper Rıfat.

Rıfat yabancı dil dışındaki özelliklerimi överken mesajlarıma bakmaya devam ediyorum. Cengiz dışarı çıkınca Özgür geldi yanımıza.

- Mualla'ya bugün söyleyelim diyoruz.

- Tabii canım, ne korkuyorsunuz.

Bunu benden önce Rıfat'ın söylemesine şaşırdım.

- Pınar çekiniyor. Geçen hafta da takıştılar ya...

Mualla'nın Pınar'ı bir güzel azarlamasına diyor takışmak.

Şu içinde 'aptal' iltifatı geçen sohbet. Mualla bugün kaldığı yerden devam eder artık: "Seni aptal seni, evlendiğin yetmez gibi bir de hamile bıraktırdın kendini. Ben biliyordum böyle olacağını. Sizi aynı yatağa sokanda kabahat." Biraz abarttım, biliyorum ama eminim Özgür'le Pınar'ın kafalarında daha kötü senaryolar da vardır. Mualla oracıkta kürtaj yapmaya kalksa hayır diyememelerinden korkarım. Rıfat Özgür'e akıl veriyor:

- En iyisi korktuğunuzu belli etmeyin. Sanki sevinmişsiniz de o da sevinsin diye haber vermeye gitmişsiniz.

Belki Mualla'nın çıldırmasını sağlar diye bu fikri ben de destekledim.

Beş on dakika sonra Özgür, Pınar'ı alıp çıktı. Biz odada kalan üç kişi heyecanla bekliyoruz. Şu an görüşüyor olmalılar diyor Ayla. Yok diyorum ben, öyle olsaydı Mualla'nın çığlıklarını duyardık.

Çift, yüzlerinde rahat bir ifadeyle döndü. Sanırsınız ki Mualla, Pınar'ın hamile olmadığını ispatlamış.

- Boşuna korkmuşuz ya, dedi baba adayı.

Mualla Hanım kızmadığı gibi çok sıcak olmamakla birlikte tebrik de etmiş. Bence bunlar heyecandan, bölüm sekreterimiz, Şefika Abla'ya açıldılar. Kapıları yakın ya. Yok, şimdi bahsettikleri ayrıntılar öyle olmadığını gösteriyor. Bakın Pınar da ne diyor: Mualla Hanım biraz sinirli olmasına rağmen iyi kalpli bir insanmış aslında. Ötekiler de katıldılar ona. Ben aynı fikirde değilim ama görüşümü şu an dillendiremem. Daha üç beş dakika önce kadın öğrencisine doğurma izni vererek susturdu beni. Kızdığım arkadaşlarıma içimden canınız cehenneme deyip derse gitmek üzere çıktım. Rıfat merdivenlerde yetişti bana.

- Abi hâlâ kendin mi anlatıyorsun?
- Tabii dostum. Artık böyle. Ezberci eğitim sistemine son.
- Dalga geçmiyorsun değil mi benimle.

- İstersen sen de gel sınıfa.
- Gelirim bak.
- Gel bak.

Birlikte girdik derse. Gördüklerinin onu çok eğlendirdiğini fark edince arkadaşımın yeniliklere tahminimden daha açık bir insan olduğunu anladım. Belki ben de Pınar'la Özgür gibi boşuna korkuyorum. Rıfat'ı değil, bölüm başkanımı getirseydim yanımda, o da çok hoşlanacaktı gördüklerinden. Hatta "Tabii ya... Biz neden düşünemedik bunu deyip kaybettiği yıllara acıyacaktı." Oldu olacak "At binenin, kılıç kuşananın," deyip bölümün idaresini tamamen bana bıraksın. Engin Bey'in yerinde gözüm yok. Sıkıcı bir görev listesi olduğundan eminim. Bu yüzden en iyisi ben gizli çalışmaya devam edeyim.

Rıfat'la birlikte öğlen yemeğimi yerken yaptığım büyük bir tedbirsizlik geldi aklıma. Öğrencilere neden derste yaşadıklarımızın aramızda kalacağına yemin ettirmiyorum. Bu sırrı saklamazlarsa eski düzene kaldıkları yerden devam ederler. Üstelik deli asistanlarıyla boş geçirdikleri derslerin açığını kapatmak için daha hızlı yazmaları gerekir. Dengemi tamamen kaybetmediğim için öğleden sonraki dersimde de böyle bir önlem almaya kalkışmadım. Odama döndüğümde tıpkı geçen hafta olduğu gibi, Özgür'den Engin Bey'in beni çağırdığını öğrendim. Suç delillerini masamda bırakıp bölüm başkanımızın yanına çıktım. Kapıyı çaldım ve gelen emre uyarak girdim içeriye.

- Otur Çağlar.

Keyifsiz görünüyor. Acaba yine hakkımda birşeyler mi duydu? Bana hiç bakmıyor. Telefona giden kocaman elini seyrediyorum. Koca parmaklar tuşlara basıyor. Üç beş saniye karşı tarafın yanıt vermesini bekliyor. Sezgin Bey'i çağırınca şaşırdım. Şu geçen haftaki mesele yüzündense ben haklıyım. Gerçekten geçmiyordum çaycının yanından. Kal-

bim gümbür gümbür atarken işi alaya vurup rahatlamaya çalışıyorum. İşte zıkkım içesice davacı da geldi. O da bana hiç bakmadan Engin Bey'in yanına çektiği koltuğa oturdu. Benim karşımdaki de boştu ama görmedi galiba. Minicik gövdesine rağmen heybetli gözükmeye çalışıyor. Yok yok meselenin çay olmadığı çok açık. Baksanıza şu suratlara, hükmü vermişler, kalemi gözlerimin önünde kırmak için çağırmışlar beni.

- Çağlar sen dersleri nasıl işliyorsun?

Yemin ederim bölüm başkanımın bunu soracağını biliyordum. İyi haber tez yayılır. Hadi bırak soytarılığı da yanıt ver hocana.

- Hem notları kullanıyorum hem de kendim anlatıyorum hocam.

- Kendin ne anlatıyorsun?

- Dersi hocam.

- Çağlar biz size dersi kafanızdan anlatın dedik mi şimdiye kadar?

- Demediniz hocam ama...

- Aması maması yok Çağlar.

Lafı ağzımdan alması iyi oldu. Amadan sonra nasıl devam edeceğimi bilmiyordum zaten. Engin Bey diyor ki, bizim derslere sokulmamızın esas amacı hocalığa hazırlanmamızı sağlamakmış. Mantıksız bir yalan. Hocaların hocalık yapmadığı bir yerde hocalığa hazırlanmak saçma. Bunu ona da söylerim ama şu an çok heyecanlı, anlamaz beni.

- Sen benim dersimi nasıl sabote edersin, anlamam mümkün değil.

Bu isyankâr cümlenin sahibi Sezgin Bey. Sinir bozucu ince bir sesi var ve 'e' leri eski Türk filmlerinde 'Erol' diyen kadınlar gibi söylüyor. Yanındaki iri arkadaşından korkmasam "Dersin o kadar kıymetliyse kendin neden girmiyorsun!?" der kapatırım meseleyi. Şimdi alttan almak zorunda-

yım. Acaba onunla kişisel bir problemim olmadığını anlatmak için, Tahir Bey'in dersini de sabote ettiğimi söylesem mi? Sahi o niye burada değil? Çağırmayı unutmuşlar herhalde. Ne şanslı adam, keşke beni de unutsalardı.

- Ben sana notlarımı teslim edeyim, sen kalk kendi kafandan uydur uydur anlat. Kim verdi sana bu aklı, onu merak ediyorum.

Şeytan. Şeytan verdi bana bu aklı. Bir haftadır, tüm benliğimle onun emrindeyim. Şu anda da sana 'hastır lan' çekip odayı terk etmemi söylüyor ve ben zor direniyorum ona.

- Yirmi yıldır hocayım, böyle şey başıma gelmedi.

Sezgin Bey uzun uzun içini döküyor. Meğer ne çok üzmüşüm adamı. Ağlasa rahatlar ama ben buradayken utanır. Sessizce kalkıp gitsem mi, yoksa "Acınız henüz çok sıcak hocam, daha sonra konuşalım," deyip izin mi istesem? Bakmayın işi soytarılığa vurmama, korkuyorum aslında. Karşımdaki iki adamın ve meslektaşlarının mutlak egemenliği altında üç yıl harcadım. Bir hafta öncesine kadar hiç isyan da etmedim. Oysa şu an koca sistemin baldırına minicik çakısını saplamış bir suçlu olarak bulunuyorum burada. Açtığım yara onları öldürmez ama canları yandı. Sadece böğürmekle yetineceklerini sanmıyorum. Belki de beni bir böcek gibi ezmek isteyecekler. İsyan ettiğimi anlamazlarsa kurtulma şansım sıfırın üstüne çıkabilir. Savunmamın temeli şu olacak: "O çakıyı bir tarafınıza istemeden soktum hocam. Çok üzgünüm." Verdiğim görüntüye pişmanlık katmaya çalışarak başımı önüme eğip dinleme pozisyonu aldım. Sezgin Bey konuştu, konuştu, konuştu. Beni keskin diliyle parçalara ayırdığına emin olunca kalktı gitti.

Şimdi Engin Bey'le baş başayız.

- Bak Çağlar...

Bu yeni nutkun daha ilk cümlelerinden anladım ki Engin Bey beni hiç de gözden çıkartmış değil. Söylediklerinin öze-

ti şu: Son günlerde sapıtmama rağmen benim iyi bir asistan olduğumu düşünüyor. Şimdi yapmam gereken aklımı başıma toplayıp eskisi gibi görevlerimi layıkıyla yerine getirmek. Anlaştık mı? Anlaştık tabii.

Engin Bey'in yanından ayrılırken başımdan geçenleri nasıl değerlendirmem gerektiğini bilmiyorum. Galiba ucuz atlattığım için sevinmeliyim ve ben galiba bir şey hissetmiyorum.

Kapıyı açıp asistanlar odasına girdim. Yalnız Pınar yok içeride. Cengiz dışındakiler meraklı gözlerle bir açıklama bekliyorlar benden. Bölüm başkanımızla ikinci geleneksel haftalık görüşmemizi yaptık desem tatmin olmazlar. Yerime otururken:

- Engin Bey'le, Sezgin Bey benim dersleri kendi notlarımdan anlatmamdan memnun kalmamışlar, dedim.

- Sen dersleri kendi notlarından mı anlatıyorsun?

Ne var bunda? Senin gibi bölüm asistanlarını hamile bırakmıyorum ya... Böyle yanıtlamadım tabii.

- Bir süredir öyle yapıyordum.

- Engin Bey mi istedi bunu?

- Yoo Engin Bey daha yeni Cengiz'den öğrenmiş.

Bu dediğim Cengiz'in eğilmiş kafasını kaldırdı.

- Çağlar vallahi ben söylemedim.

- Bilmem artık, sıkıştırınca herif senin adını verdi.

- Çağlar günahımı alıyorsun bak.

Kimse duymadı onu. Rıfat'la Ayla, biz olacakları tahmin ediyorduk der gibi bakıyorlar. Özgür'le devam ediyoruz.

- Çağlar niye öyle bir şey yaptın?

- İçimden geldi.

Ayla kahkaha attı. Bu kız sayemde sık gülmeye başladı. Yaptıklarım hiç değilse bir kişiyi mutlu ediyor.

Çalan telefonu Cengiz açtı. Tahir Bey, beni istiyor.

- Efendim hocam.

- Çağlar!

- Benim hocam.
- Seninle konuşacaklarım var Çağlar.
- Geleyim mi hocam?
- Gel bekliyorum.

Telefonu kapatıp çıktım. Odasına girdiğimde ayakta dolanıyordu. Galiba bu çok sinirli olduğu anlamına geliyor.

- Sezgin Bey dedi ki Çağlar, sen onun dersini kafana göre işliyormuşsun. Doğru mu?

Gerçeğe ikinci kez kabul edilebilir bir görüntü vermeye çalıştım. Ben dersi kendi kafamdan işlemiyorum, hem verilen notlardan yararlanıyorum hem de yaptığım araştırmalarımdan. Fakat bunun yanlış bir şey olduğunu kesinlikle bilmiyordum. Kendi dersinde de aynı yöntemi kullanıp kullanmadığımı sordu. Doğruyu söyleyenin dostu olmaz diyenler çok haklıymış. O kibar adam az kaldı üstüme atlayıp parçalayacaktı beni. Sanırım yine uysal geçmişim sayesinde kurtuldum.

Odaya döndüğümde olanları Pınar'a anlatıyorlardı. Yeni gelişmenin ayrıntıları için alıcılar bana yöneldi.

- Tahir Bey de yaptığımı beğenmemiş.

Bu yetmedi onlara. İçinde kan ve kemik sesi bulamadıklarından inanmakta zorlandıkları öyküyü birkaç kez tekrarlattılar. Mesai bitene kadar rahat bırakmadılar beni.

Sabah erken kalktım ve taze sabıkamdan dolayı her zamankinden biraz daha erken geldim okula. Odada benden başka kimse yok. Çantamı masama bırakıp bilgisayarın düğmesine bastım. Issız bir odada oturmuş özlemini duyduğum dünyalarla haberleşmemi sağlayan cihazın açılmasını bekliyorum.

İşte yeni mesajlar. Dikkatle okuyorum ve yine kimsenin valizimi toplayıp gelmemi istemediğini görüyorum. Açılan kapıya çevirdim başımı. Rıfat:

- Günaydın abi.

- Günaydın.

Çantasını masasına bırakıp yanıma geldi.

- Var mı bir gelişme?

- Yok.

- Olur olur acele etme, dedi ve biraz düşündükten sonra devam etti:

- Belki sen yanlış ülkelere başvuruyorsun.

- Nasıl yanlış ülkelere?

- Başka yerlere de başvur abi?

- Arnavutluk'a ya da Yemen'e mi mesela?

- Yok abi. Almanya'ya falan da yazsan iyi olur ama.

- Tamam Almanca öğreneyim, haftaya onların da kapılarını çalarım.

Güldü.

- Senin bu sabah kafan bozuk galiba.

Ben de güldüm. Haklı aslında, sinirlerim biraz gergin. Yarım saat sonra Sezgin Bey'in yüzünü görmem gerekiyor. Derse kendisi de benimle girer mi diye merak ediyorum. Yerinde olsam yediğim halttan sonra bana güvenmezdim.

Sezgin Bey'in kapısını çaldım. Siren kıvamındaki sesi girmemi söyledi.

- Günaydın hocam.

- Bak Çağlar, bu notları alıyorsun aynen yazdırıyorsun. Kafandan iş yapmaya kalkma.

- Peki hocam.

Asistanlığa bugün başlıyormuşum gibi beş on kez daha dersi nasıl işleyeceğimi tekrarladı. Benimle birlikte gelmeye kalkmadığı için yanından mutlu ayrıldım. Sınıftan içeri girdim, ön sıradaki öğrencilerden birisine yoklama kağıdını verdim. Konuyu tahtaya yazıp akşam hazırladığım notları önüme açtım ve başladım derse. Ben zevkle anlatıyorum, öğrencilerim zevkle dinliyorlar. Hocalarım gelip şu manzarayı görseler kalpleri taştan olsa kıyamazlar mutluluğumu-

za. Yine dalgaya vuruyorum işi ya sönmemiş ateşe benzin döktüğümün farkındayım. Akşam çok düşündüm. Sonunda "Oğlum Çağlar, sen üç sene paşa paşa istenilenleri yaptın da ne kadar mutlu oldun!?" dedim. Canlı canlı kaynatılarak kabuğunu terk etmeye zorlanan bir salyangoz kadar. Bu dünya sadece cehenneme antrenman değil ki. Böyle devam edersem yarın zebaniler beni nasıl ağırlayacaklarını bilemeyecekler. Beş günlük dünyada bir nefes olsun ıstırap çekmeye gerek olmadığına karar verdim ve şimdi uyguluyorum.

Sezgin Bey'e notlarını teslim etmeye gittiğimde, dik dik suratıma baktı ve sordu.

- Adam gibi işledin dersi değil mi?

Yalan söylemek zorunda kalmadan yanıtladım sorusunu. Tabii adam gibi işledim dersi. Dolayısıyla o lanet olası notları kullanmadım ama sadece kendimi değil onu da düşündüğüm için bunu söylemedim.

On dakika sonra doktora dersim için Engin Bey'in karşısındayım. Geçen hafta girişini gösterdiğim makalenin tamamını koydum önüne. Şaşırdı. Bu kadar çabuk yazacağımı ummamıştır. Bana geri uzatıp:

- Oku bakalım, dedi.

Tavrından anladığım kadarıyla kalitesinden şüphesi var. Benim de eserime güvenim tam değil. Ağırlıklı olarak kendi fikirlerimden oluşan ilk makalem.

Üç beş cümlede bir durdurup, kimden aldığımı soruyor. Hayalî bilim kahramanlarımın kendi koyduğum adlarını okuyorum. O da "Tanırım ve severim sıkı heriftir," der gibi kafasını sallayıp "hım" yapıyor. Hep İngiliz bilim adamlarından yararlanmışım. Aslında bu konuda Fransızlar da çok iyidir ama ne yazık ki dillerini doğru dürüst isimler üretebilecek kadar bilmiyorum.

Bitirince üstadımın yüzüne baktım. Tuhaf sesler çıkara-

rak dişlerinin arasındaki bir şeyden kurtulmaya çalıştıktan sonra:

- Fena değil, dedi. Sonra da ekledi:

- Yayınlatalım bunu.

Bana kalsa yeterince iyi değil ama sevgili hocam yoğun işleri dolayısıyla çok sık makale yayınlayamadığı için hevesini kırmak istemedim. Hem zaten benim adım ikinci yazar olarak çıkacağından onun kararı daha önemli. Sanırım şu an kalın parmaklarını masaya vururken hangi dergilerde arkadaşları olduğunu hatırlamaya çalışıyor. Belki gazetelerin hafta sonu eklerini bile düşünüyordur. Parmakları durdu, gözlerini kısıp bana baktı ve telefona uzandı.

Karşı taraftakinin adı Halit. Yenge ve çocuklar iyiymişler. Engin Bey'de de bir yaramazlık yokmuş Allah'a şükür.

- Vallahi sözümdeyim. Yok vallahi beş dakikam yok.

Halit'in sitemleri kesilene kadar bölüm başkanım yoğunluğundan yakınmaya devam etti.

- Bak sana bi makale yollayacağım yerin var mı? Benim he, benim.

Bari asistanım yazdı de de ayıp olmasın. Daha demin beş dakika boş zamanın olmadığı için adamla görüşmediğini söyledin. Halit şimdi gözünde bir makale kadar da değerin olmadığını düşünecek.

- Olur. Olur. Hem de mis gibi olur. Tamam hemen gönderiyorum ben.

İşi bağlayıp kapattı telefonu. İlk denemede sonuç alan hocamın bilimsel makale yayınlamak konusundaki yeteneğine hayran kaldım. Alçak gönüllülüğünden zerrece ödün vermeden:

- Bakanlığın dergisinde yayınlatıyoruz, dedi ve yapacaklarını sıraladı.

Müşterinin adresini kafasına yazan çalışkan bir kebapçı çırağı gibi dinledim onu. Yemeği bile yemeden götürmemi

istiyor. Hocamın bilimsel heyecanı bana da geçti. Hemen asistanlar odasına gidip bilgisayarda makaleyi açtım ve kendi adımı silip bölüm başkanımınkini yazdım. Aslında ben de ikinci yazarım ama bu hakkımdan tamamen özgür irademle hiçbir rahatsızlık duymadan vazgeçtim. Yazıcıdan aldığım çıktıyı disketle birlikte fiyakalı bir dosyaya yerleştirdim. Okuldan ayrılıp beş dakika kadar yürüdükten sonra durakta hazır bekleyen otobüse bindim. Hava çok sıcak, camlar açık ama hiç esmiyor. Yolculuk boyunca döktüğüm teri hiçbir çıkar beklemeksizin hocama helal ettim.

Kocaman bir binanın önündeyim. Döner kapıdan geçip görevliyle karşı karşıya geldim. Elindeki aleti üzerimde dolaştırarak silahsız olduğumu anladı. Kimliğimi bırakıp otuz beş numaralı ziyaretçi kartını aldım. İkinci kata çıktım ve yirmi dört numaralı odanın kapısını çaldım.

- Halit Bey'i aramıştım.

Tek kişilik küçük ama güzel döşenmiş bir oda.

- Benim.

Dedi kır saçlı yakışıklı adam.

- Ben Engin Bey'in asistanıyım Halit Bey. Sizinle telefonda görüşmüştü, makalesini getirdim.

- Haa tamam. İyi oldu hemen getirmen. Geç otur.

Küçük bir çocukmuşum gibi davranıyor bana. Şeytan diyor bir makale de buna yaz. Telefon edip Mustafa diye birisiyle görüştü. O da küçük bir çocuk galiba. Ahizeyi yerine koyup bana döndü:

- Üst kata çıkıyorsun, tam bu odanın iki sağında Mustafa'yı görüyorsun. Benim gönderdiğimi söyle. Hadi bakayım.

Canın cehenneme deyip ayrıldım yanından. Dediği yer büyük bir oda, içerde Mustafa olabilecek dört kişi var. En gençlerine yaklaştım.

- Mustafa Bey'i aramıştım.

Tanımadığı insanlarla konuşmaması annesi tarafından sı-

kıca tembihlenmiş gibi suratıma bakmaksızın eliyle işaret etti. Kırk beş elli yaşlarında beyaz saçlı, ufak tefek adamın yanına gittim.

- Pardon, Mustafa Bey siz misiniz?

Bana öyle bir baktı ki, ağzından tek kelime çıkmadan anladım. Evet Mustafa Bey o ve Mustafa Bey olmaktan hiç memnun değil. Tam unutmuşken ben sorup hatırlattım, bu yüzden düşmanca bakıyor.

- Demin Halit Bey sizinle telefonda görüştü.

Elimdeki dosyayı almak için sağ kolunu uzattı. Arkamda Fenerbahçe'nin yeni teknik adamı üzerine hararetli bir tartışma olmasa bu odada konuşmak yasak zannedeceğim. Dosyadan çıkarttığı disketi baş ve yüzük parmağıyla çapraz iki köşesinden tutarak sordu:

- Mikrop var mı bunda?

Olmaz mı, ışığa tutarsanız içindeki börtü böceği de görürsünüz. Aklımdan geçenler yüzünden ukala bir gülücüğün suratıma yayılmasına engel olamadım.

- Virüs diyorsunuz herhalde.

- Virüs diyorum.

- Sanırım yoktur.

- Sanmakla olmaz. Buradaki makinelerin hepsi birbirine bağlı.

- O zaman siz de bir kontrol etseniz iyi olur.

- Edecem zaten, deyip elindeki makineye soktu.

Kafamı uzatıp ekrana baktım ve disketimin kurtlanmamış olduğunu gözlerimle gördüm.

Mustafa Bey, bilgisayarda makaleyi açarak sayfaları hızla gözden geçirdi.

- Resim koymadınız mı buna?

Soruya hiçbir anlam veremediğim için aptalca baktım suratına. Çekmeceyi açıp çıkarttığı dergiyi bana uzattı. Tıpkı beyaz eşyaların tanıtım broşürlerine benziyor. Kuşe kağıt

kullanılmış. Makalelere fon diye konulan fotoğraflar yazıları boğmuş. Maalesef yanımda Engin Bey'in mayolu bir resmi yok. Mustafa Bey'e de söyledim bunu.

- Neyse biz birşeyler ayarlarız.

Hiç umurumda olmadığı halde bölüm başkanım için sordum ve derginin haftaya çıkacağını öğrendim. Daha zaman varmış, editör kadrosu pek titiz ama acele edersem diğer hocalarım için de birer makale yetiştiririm belki. Ayrılmadan önce bölümün adresini bıraktım. Engin Bey telif hakkı olarak yayımlanan sayıya ücretsiz ulaşacak.

Okula döndüğümde saat bir olmuştu. Eser sahibine emaneti yerine teslim ettiğimi bildirdikten sonra odaya gittim. Rıfat yemek için beni beklemiş. Birlikte çıktık. Yolda sabahki dersi nasıl işlediğimi sordu. Anlattım.

- Ciddi olamazsın.

- Ciddiyim.

Küçük adımlarıyla bana ayak uydurmakta zorlanıyor. Şaka yapıp yapmadığımı anlamak için yüzüme baktı ve geçen haftaki tespitini tekrarladı:

- Delirmişsin abi sen.

Yemekhaneye girdik. İçeride çok az kişi var. Cam kenarındaki masalardan birine oturduk. Rıfat çok acıkmış. Çorbasını soluksuz içti. Fırında makarnayı, saydım dört hamlede bitirdi.

- Rıfat bugün öğlenleyin ben nereye gittim biliyor musun?

Ağzındaki lokmayı çiğnemeye devam ederken sordu.

- Sahi soracaktım unuttum. Nereye gittin?

- Engin Bey'in makalesini götürdüm.

- Ne makalesi?

Anlattım. Kaynakçayı nasıl oluşturduğumu dinlerken az kaldı boğuluyordu. Neşesi bana da geçti.

- Abi yanlış yapmışsın ya.

Bunu söylerken hâlâ gülüyor.

- Biliyorum Rıfat ama engel olamıyorum. İçime şeytan girmiş sanki.

- Yok be, senin içinde şeytan bile yaşayamaz, ölür pislikten.

Gerçeği iyi yansıtan esprisine birlikte güldük. Seviyorum Rıfat'la konuşmayı.

Geç olduğu için yemekten sonra bahçede oturamadık. Odaya dönüp Tahir Bey'in yarınki dersine hazırlanmaya başladım. İçerde yalnızım ve sessizlik zihnimi açıyor. Öğretmencilik oynuyor olmamdan şüphelenmem şu an aldığım zevki azaltmıyor. Sayfaları çevirirken duyduğum hışırtı ruhumu okşuyor. Kalemim kağıda öğretici cümleler değil de kalbime güzel şiirler yazıyor sanki. Delirmek buysa aklımı buruşturup atmak için onca yıl beklediğime yanarım. Bilmem kaç dakika sonra keyfimin arasına telefonun zırıltısı girdi. Beni çağırıyorlardır belki de. "Çağlar, sen sabah yine sabote etmişsin dersimi!" Ayağımla gelemem size. Buradayım bekliyorum. Saygısız herif! Üç, bilemedin dört kez çaldırır kapatırsın. Belki onuncudan sonra sustu. Kaldığım yerden devam ettim. Sayfaların kokusu da hoşuma gidiyor. Acaba diyorum, tatlarına baksam mı? Yine telefon. Bir, iki, üç, dört... Anlaşıldı kolay vazgeçmeyecek. Çaresiz yerimden kalktım ve gidip fişi çektim. Alet susunca hemen mutluluğuma döndüm. Uzun saçlarımın ensemi pişirmesi dışında derdim yok şu an. Üç beş dakika sonra onu da unuttum. Ah böyle devam edebilsem keşke ama ne mümkün. Kapı açıldı. Otuz beş yaşlarında dalgalı saçlı, boylu boslu, çok güzel bir kadın girdi içeriye. Siyah eteği dizinin bir karış üstüne kadar iniyor. Ne kadar kusursuz bir vücut. Arada bir yanında getirdiği iki çocuğun başkasından olduğunu düşünesi geliyor insanın. Ayla'nın hocası Gülseren Hanım. Asistanlığa yeni başladığımda âşıktım ona.

- Telefon bozuk mu Çağlar?

- Yoo sanmıyorum hocam.

- Deminden beri arıyorum ama kimse yanıt vermedi.

- Çalmadı hocam, ben hep buradaydım.

Telefonun yanına gidip kontrol ettim. Hayret, sinyal sesi yok. Sağına soluna bakarken gördüm:

- Fişi çıkmış hocam.

- Allah allah.

Al benden de o kadar. İnsanın bunu kötü niyetli bir asistanın yaptığından kuşkulanası geliyor.

- Temizlik yapılırken çıkmıştır belki de.

Gülseren Hanım'ın tahminine destek vermedim.

- Sanmam hocam. Yemekten sonra Engin Bey'le konuştum ben, sağlamdı. Ondan beri temizlikçiler gelmedi.

İstedim ki olayın esrarını birlikte yok edelim, fakat o aldırmadı.

- Ayla yok mu?

Ayla'nın şu an derste olduğunu bildiğinden eminim. Bir şey isteyecek, yolunu yapıyor.

- Derste hocam.

- Hıı... fotokopi çektirecektim de. Demek ki çektiremeyeceksiniz ama isterseniz çekebilirsiniz.

- Makineyi açayım mı hocam?

Pek tuhaf baktı. Haklı, saçma bir soruydu. Açmazsam kullanamaz ki. Duvarın dibindeki cihaza yöneldim. Düzgün, uzun bacaklarının üç beş adımıyla takip etti beni. Yapabileceğim son yardım, düğmesine bastığım aletin ısınmasını beklemek. Neyse ki o da fazla sürmedi.

- Hazır hocam.

Yerime oturduğumda hâlâ bana bakıyordu. Şaşkınlık nasıl da yakışıyor güzel yüzüne. Çalışmam gerekmese de uzun uzun seyretsem. Önümdekilere dönmeden önce en son Gülseren Hanım'ın uzun tırnaklı zarif parmaklarıyla cihazın orasını burasını dürttüğünü gördüm. Onun fotoğrafını göndermeliyim yurt dışındaki hocalara. Bilimi, böyle bir

güzelliği seyretmeye tercih edecek kadar çok sevdiğimi bilsinler. Eminim yarısı biz aptallara burs vermiyoruz diye yazarlar. Şimdi o güzelliğin sert öfkeli hareketlerinin sesi geliyor kulağıma. Bana kızdı zavallı makineden ve elindeki kitaptan çıkartıyor acısını.

- Ayla gelince bana uğrasın Çağlar.

Başımı kaldırdım. Çakmak çakmak gözlerine bakıp "Şaşırınca, gülünce, kızınca ayrı güzelsiniz," demek isterken protokol gereği,

- Peki hocam, çıktı ağzımdan.

Her adımda topuklarını bağrıma saplamaya çalışarak eski aşkım terk etti odayı.

Birkaç dakika sonra yine açıldı kapı. Rıfat, girdiği evin sahiplerini uyandırmaktan korkan bir hırsız gibi sokuldu yanıma.

- Kimse yok değil mi?

Önümdeki çekmeceyi açıp:

- Burada kimse yok ama sen ötekilere de bak, dedim.

- Dalga geçme Çağlar, ciddi soruyorum.

Asistanlığa ondan bir yıl önce başladığımdan, bana hiç adımla hitap etmezdi.

- Yok tabii Rıfat. Görmüyor musun?

"Aramızdaki bütün duvarları yıktım, artık iki eşit dostuz," der gibi elini omzuma koyup gülümsedi. Ne kadar da sevecen bakıyor, "Geç bile kaldın adamım," deyip kucaklamak istiyorum onu. Yazık ki, duygularını kolay açığa vuran bir insan değilim.

- Ne oldu Rıfat, delirdin mi?

- Delirdim.

- Anladım zaten.

Öteki elini de öteki omzuma koydu. Beni hafif hafif sarsarken gözlerimin içine bakıyor ve gülümsemesi artıyor. O tekrar konuşana kadar gevşek gevşek sallandım.

- Artık Rıfat kardeşin de not olayına son verdi.

Artık Rıfat kardeşim de not olayına son vermiş. Cümleyi aldım çözmeye çalışıyorum. Ortaya çıkan anlam 'Artık Çağlar not olayına son verdi' den çok daha garip.

- Ciddi misin sen?

Gülüyor. Şu an onu benim şaşkınlığım kadar hiçbir şeyin mutlu edemeyeceğinden eminim.

- Yani sen şimdi derste Mualla Hanım'ın notlarını yazdırmadın?..

- Yazdırmadım ama bi sor niye yazdırmadım?

Büyümüş de şımarmaya bile başlamış. Gülerek sordum,

- Niye yazdırmadın?

- Çok berbat abiciğim. Hata dolu. Asistan olarak utandım.

Açılan ellerine benimkileri vurup kahkahasına katıldım. Ayla içeri girdiğinde ceviz ambarındaki sincaplar gibi neşeli buldu bizi. Rıfat hemen bozkırdaki penguene dönüştü. Açıklama yapmak zorunda kalmamak için ileteceğim mesajı hatırladım.

- Gülseren Hanım yanına uğramanı istedi Ayla.

- Yanından geliyorum. Bunun tamamının fotokopisini istiyor.

Masanın üzerine bezgince attığı kitabı tanıdım. Oturup iki elini iki yanına sarkıttı.

- Odaya geldi. Seni bulamayınca benden teklif bekledi ama anlamazlığa vurdum.

Rıfat araya girdi:

- Ne o Ayla?

- Çocuğunun ders kitabı herhalde.

- Çekme. Vallahi çekme. Götür at suratına.

İsyan bayrağını açalı çok olmadı ama atsız dört nala gidiyor Rıfat. Ayla enerjisini kullanmak konusunda pek bir cimri olduğundan yanıt vermedi ona. Ben de doğru bulmadım öneriyi. Surata ayrı yazık, kitaba ayrı.

- Iş yavaşlat, dedim.

Zaten ağır çekimde yaşayan Ayla için hiç zor değil bunu yapmak.

- Olabilir aslında, deyip başını sağ omzuna eğdi ve iki saattir görmediği meçhul noktasına döndü.

Rıfat kulağıma eğildi.

- Söyleyeyim mi?

- Neyi?

- Derste ne yaptığımı.

Güldüm.

- Sen bilirsin.

- Ayla!

Gözlerini bile çevirmeden

- Efendim, dedi.

- Derste artık Mualla Hanım'ın notlarını kullanmıyorum.

Ayla o kadar şaşırdı ki gözlerini değil kafasını bile bize çevirdi.

- Sen de mi?

Belki de soru gücüne gittiği için uzun ve heyecanlı bir nutuk attı Rıfat. Benim anladığım kadarıyla Ayla'yı da isyan bayrağımızın altına çağırdı.

- Şimdi siz ders notlarını kendiniz mi hazırlayacaksınız?

- Tabii, dedi Rıfat.

- Ay hiç uğraşamam vallahi. Verilenleri okumak bile zor geliyor bana.

Bu açık yürekli yanıt yoldaşımın devrimci ruhunu acıttı. İlkinden daha sert bir nutukla saflarımıza katılmaya ikna etmeye çalıştı gaflet uykusundaki kardeşimizi. Cengiz içeri girmeseydi de başarılı olamazdı bence. Sanırım Rıfat Ayla'dan hoşlanıyor.

Mesai bitene kadar bir kez daha bu konuyu açmadık. Akşam eve giderken Rıfat da benimle çıktı ve yolunun üzeri olmadığı halde durağa kadar yanımda yürüdü. Heyecanın-

dan korktum. Sakinleştirilmezse hocaları teker teker öldürmeye kalkabilir. Don Kişotluk'a özeniyor ama Sancho Panza'nın eşeği gibi davranmamızı istiyor. Kendi deliliğimle zor baş ederken bir de onunki çıktı başıma.

Akşam, Rıfat'ın yoldan çıkmasına neden olduğumu düşünüp vicdan azabı duydum.

Sabah odaya girdiğimde, Özgür'le Pınar vardı yalnız içerde. Bilgisayarın başında işlerine öyle dalmışlar ki, günaydınıma bile zor yanıt verdiler. Oturduğum yerden hem ekranı görebiliyorum hem de seslerini duyuyorum. Pınar'ın söylediği rakamları Özgür birbirine bölüyor ve tabloya yazıyor. Arada bir de kocasını azarlıyor hamile bayan. Hem Özgür'e acıdığımdan hem de bilgisayara benim de ihtiyacım olduğundan yanlarına gidip yaptıkları saçma hareketin bir hamlelik kısa yolunu gösterdim. Excel tablosundaki bir sütunun başka bir sütuna bölümünü bolca sekreterlik yapan eşek kadar asistanların bilmemeleri tuhaf doğrusu. Kaybettikleri dosyalarını da buldum. Mualla gibi bunlar da klasör açmayı bilmediklerinden 'Belgelerim' in altına saklamışlar. Yerlerini bırakırlarken, bana bilgisayarın kurduymuşum gibi baktılar. Kaybolan dosyadan aldığım ilhamla güzel bir fikir geldi aklıma. Herkesin dosyası bir daha bulunamamak üzere kaybolabilir. Benim de başıma aynı şey gelmesin diye kendiminkileri diskete çektim. Cengiz odaya girip günaydın dediğinde, onunkileri silmeyi yeni bitirmiştim. Sanki bilgisayarın kirli kasa rengi bile temizlendi. Posta kutumu açınca hemen Robin'den gelen mesajı yakaladı gözlerim. Heyecanla açıp, 'Sevgili Caglar' diye başlayan yazıyı nefes almadan okudum. Gecikmeden dolayı özür diliyor ve görüşmek için telefon numaramı istiyor. Adımı bile gönderemem ona. Şu an kalbimden gelen gümbürtü dışında hiçbir şey yok aklımda. Acaba omzumu sıkan beni sakinleştirmeye çalışan Bayan Robin'in eli mi? Kafamı kaldırıp baktığım-

da gördüğüm çilli sevimli yüzün Amerikalı bir bayana ait olmayacağını şu halimle de kolayca anladım.

- Günaydın dedim hiç duymadın.
- Günaydın Rıfat.
- Var mı bir şey?
- Robin görüşmek için telefon numarası istiyor.

Midesine sert bir yumruk yemişçesine:

- Uğh, dedi

Sandalye çekip yanıma oturdu.

- Ne zaman arayacakmış?
- Bilmiyorum onu da soruyor.
- Akşam arasın evden görüş.

Robin'e beni Konektikıt saatine göre öğleden önce on bir otuzdan gece on ikiye kadar bulabileceği telefon numarasını gönderdim. Yani buradaki saate göre evde olduğum her dakika arayabilir. Duşta bile olsam en fazla ikinci çalışında yetişirim telefona.

Kalan mesajlara hak ettikleri değeri vermeden göz atıp kalktım bilgisayarın başından. Rıfat ötekilerle beraber derse gitmeden önce bana elindeki notları gösterdi. Odada Cengiz'le yalnız kaldık. Heyecanımı yatıştırıp amin demek için duanın bitmesini beklemeliyim. Kadın, beni adresi vermek ve yolu tarif etmek için aramayacak ki. Sınayacak ve hiç de küçük olmayan bir olasılıkla beğenmeyip sen orada devam et diyecek. Kendimi zorlayarak bir buçuk saat boyunca önümdeki makaleyi okudum. Arkadaşlarım dersten dönünce oda hareketlendi. Mualla, Pınar'ı kaytarmak için hamile kalmakla suçlamış. Tam olarak böyle dememiş tabii ama Pınar'ın zeka seviyesi bile söylediklerinden bu sonucu çıkartmaya yetmiş. Ağlamadan önce en son:

- Bu bölümde en çok ben çalışıyorum yine kimseye yaranamıyorum, dedi.

Biz senin kadar çalışmıyor olabiliriz ama hiçbirimiz ha-

mile değiliz. Diğerleri onu yatıştırmaya çalışırken bunu da ben içimden söyledim. Gözündeki yaşlar bitene kadar ağladı sevgili anne adayı. Tam sessizliğe kavuştuk derken bu kez de Cengiz çıktı. Bilgisayardaki dosyalarını bulamıyormuş.

- Sabah bizim de dosyamız kaybolmuştu, Çağlar hemen buldu, dedi Özgür.

- Çağlar Hocam çok önemli ya, bi bakabilir misin?

Neden bakmayayım, hepimiz aynı Tanrı'nın çocuklarıyız. Fırsat buldukça birbirimize yardım etmek en kutsal görevimiz.

Yanıt vermeden yerimden kalktım ve bilgisayarın başına oturdum.

- Çok sağ ol abi ya.

Dur bakalım acele etme, daha dosyalarını bulmuş değilim. Ön soruşturmayı yapıp ilk akla gelen klasörlere baktım ama sonuç alamadım. Cengiz'in yüzündeki ifadeden kaybettiklerini epey önemsediği anlaşılıyor.

- Yedeklerini diskete almadın mı?

- Yok almadım ya.

İyi halt ettin, bulamazsak görürsün gününü. Elimden geleni yaparım ama benim de bilgisayar yeteneğim bir yere kadar. Var olanı yok etmek gibi kolay değil yok olanı var etmek. Mualla Hanım'ın dosyası için kullandığım yönteme başvuracağım. İçlerinde geçen sözcükleri sordum. Söylediklerini arattım. Koca bilgisayar bir tane olsun bulamadı. Kesin silinmiş.

- Nasıl olur ya, hepsini kendi açtığım klasörlere koymuştum.

Haklı, ben şahidim. Olur olmaz yerlere kaydetmemişti çocuk.

- Cengiz seninkileri resmen birisi silmiş o zaman.

- Kim siler ya!?

Ameliyathaneden başı önde çıkan bir doktor gibi kaşlarımı kaldırıp boş iki avcumu iki yana açtım. Benim üzüntüm bir yere kadar, ateş düştüğü yeri yakar. Yıkıldı çocuk. Dosyaların çoğu da Sezgin Bey'e aitmiş. Ona ne diyeceğini soruyor. Bence çok genç olduğunu ve hasta anneciğine baktığını söylesin. İlki zaten doğru, ikincisine de inanırsa belki öldürmez.

Cengiz tüm çabalara rağmen teselli edilemedi. Aptalca bir şey yaparsa kendimi hiç affetmeyeceğim. Dersime gitmeden dönüp de bulamama olasılığına karşı helalleşseydik keşke. Görevime olan bağlılığım bir saat boyunca beni, Cengiz'i merak etmekten alıkoydu. Molada odaya döndüğümde gündem değişmişti. Gülseren Hanım telefon edip, Ayla'nın fotokopiyi bitirmediğini öğrenince çok bozulmuş ve teessüflerini iletmiş. O kitabı oğlunun askerden önce eline almasını istiyorsa, eski aşkımın başka bir yol izlemesi gerekir. Normalde böyle durumlarda Pınar ya da Cengiz devreye girerdi. Ne yazık ki şimdi birisi hamile öteki kaybolan dosyalarının mecnunu. Gülseren Hanım'a tavsiyem fotokopi makinesinin kullanımını öğrenmek zor geliyorsa kitabı güzel ellerinin yazısıyla çoğaltmayı denemesi. Maalesef dün aramıza giren soğukluktan dolayı bunu ona söylemem mümkün değil. Çayımı alıp üç beş öğrencinin olduğu sınıfa döndüm. Ferit:

- Hocam dersleri böyle işlediğimizi hocalarımız biliyor mu, dedi.

- Biliyorlar tabii.

Yalan değil. Daha iki gün önce görüştük bu konuyu.

- Cengiz Hoca, dün bize sizin dersi nasıl işlediğinizi sordu; eskisi gibi dedik.

Bir şey söylemeden gülümseyip çayla kapattım ağzımı. Bana en az bir gün daha kazandırdıkları için teşekkür borçluyum onlara. Ne yalan söyleyeyim huyum olmamasına rağmen azıcık da duygulandım.

Bir saat sonra odaya dönünce kaybettiği dosyaları yeniden yazmakta olan Cengiz'e, çok merak ediyorsa derslerimi gelip izleyebileceğini söyledim. Her aptal gibi onun da suratına kolayca aptal bir ifade verip şaşırmış gibi yapmasına şaşırmadım.

- Bence sen gidip Engin Bey'e haber vermek için benim dersi nasıl işlediğimi öğrenmeye çalıştın.

Sandalyeden kalkıp bütün vücuduyla bana döndü.

- Bak çok üzerime geliyorsun ama Çağlar. Herkesin sabrının sınırı var.

Oturduğum yerde biraz daha yayılıp, pis pis sırıtarak:

- Doğru, böyle devam edersen Allah'ın bile sabrı taşacak seni taş yapacak.

Alay ettiğimi anlamadı salak.

- Allah'ı kitabı sanki çok bilirsin de.

- Senin dosyalar kendiliğinden kaybolunca imana geldim.

Söz sırası ondaydı ki Ayla araya girdi.

- Sen haksızsın Cengiz.

Odadaki herkes gibi ben de şaşırdım bu çıkışa. Ayla kolay kolay karışmaz başkasının işine. Şart olsun ben de onu çekmediği fotokopiler için destekleyeceğim.

- Evet Cengiz, kes artık.

Rıfat'ın bunu demesine gerek yoktu. O zaten susmuş mutlu biten filmlerin son sahnesindeki kötü adamlar gibi bakıyordu dünyaya.

Çok olgun bir çocuk bu Cengiz. Hepimizi dövebilecek güçte olmasına rağmen bilgisayarın başına döndü ve uslu uslu yazmaya devam etti.

- Yemeğe gidelim mi Rıfat?

- Gidelim. Ayla hadi sen de gel.

Böyle sert bir erkeğin emrine hangi bayan itaatsizlik edebilir? Üçümüz birlikte çıktık odadan. Rıfat yemekte hiç ağzını şapurdatmadı. Benim tabağımda artanlara da dokun-

madı. Artık iyice eminim: Ayla'ya âşık. Bankaya gidiyorum deyip, masadan erken kalktım. Bir şey demediklerine göre onlar da benim gibi öğle tatillerinde bankaların kapalı olduğunu bilmiyorlar.

Bahçede tek başıma dolaşıyorum. Yürümek istemiyor aslında canım, şu çam ağaçlarının altına uzanmak geliyor içimden. Asistanlar için bahçede yatay pozisyonu yasaklayan bir kanun var mı? Yok. Yoldan çıkıp ağaçların arasına girdim. Ayaklarımın altında kalan kurumuş ot ve yaprakların sesleri ne güzel. Ben üzerlerine bastıkça gıdıklanıp gülüyorlar.

Büyük bir çam ağacının altına serdim vücudumu. Kollarım, başımın altında yastık. İğne yaprakların arasından bulutsuz, masmavi gökyüzünü görüyorum. Aklıma gelen hayali kovdum. Burada uyuyup bambaşka bir dünyaya açsaymışım gözlerimi. Biliyorum artık, uyuyanların istediğince Tanrı değiştirmiyor dünyayı. Uyanıkların keyfince dönüyor bu devran. Aptal ama kurnaz eşekler, zeki ama saf insanların sırtlarına semer vurmuş keyifle anırıyorlar. Bu her yerde böyle mi acaba? Örneğin Bayan Robin'in ülkesinde, tek fark eşeklerin buradakilerden zeki, semerlerin daha yumuşak olması mı? Beni aradığında bunu sormayı unutmamalıyım. Hayır hayır, tam tersine bunu hemen unutmalıyım. Şimdi yalnız çam kokusu, mavi gökyüzü ve yaşamın her şeye rağmen çok güzel olduğunu düşünen genç bir adam var.

Gitme zamanı gelmiş mi diye saatime baktığımda kollarımın uyuştuğunu fark ettim. Oturduğum yerde yumruklarımı açıp kapattıkça binlerce karınca etimin içinde parmak uçlarıma saldırdı. Korudan çıkarken ayaklarımın altında kalan kurumuş yaprak ve otların seslerini dinledim yine.

Akşam mesaiyi Robin'e yetişebilmek için, hocaları beklemeden terk ettim. Yolda belediye otobüsü şoförüne "Daha hızlı daha hızlı!" diye bağırmamayı güç başardım. Oysa sa-

bah heyecanlanmamam gerektiğine karar vermiş ve bunu uzunca bir süre uygulayabilmiştim. Bir haftadır temiz tutulan sevgili evime girdiğimde telefonun çalmıyor olmasına pek şaşırdım. Kendimi kanepede ne kadar süreceğini bilmediğim sıkıntılı bir bekleyişin kucağına attım. Belki de kadın bugün aramayacak. Yine de telefonun sesini duyana kadar buradan kıpırdamayacağım. Bir saat sonra açlığım yüzünden döndüm bu kararımdan. Kendime güzel bir kahvaltı hazırladım. Tam kızarmış yumurtanın yağına ekmeğimi batırmıştım ki telefon çaldı. Fırlayıp açtım. Mikrofonik sesli bir bayan Mistır Kagler'le görüşmek istiyor. Evet evet Kagler benim ve bunun için çok mutluyum. O da Robin'miş. Nasıl olduğumu sordu. Aç ve heyecanlıyım ama sadece ikincisini söyledim. Sanırım beni yatıştırmak için İngilizcemi övdükten sonra konuya girdi. Yeni başlayacağı bir projede araştırma asistanına ihtiyacı varmış. İlgilenip ilgilenmediğimi öğrenmek için konuyu anlatacakmış. Hiç gerek yoktu. Ben peşinen o konu için çıldırdığımı söyleyebilirdim. Yine de telefon parasını ödeyen o olduğundan anlatmasına izin verdim. Hatta ilgilendiğimi söylemeden önce birkaç saçma soru da yönelttim. O da bana tezimi anlattırdı. Görüşme bitmeden önce Robin bir hafta içinde mesaj gönderip bilgi vereceğini söyledi. Telefonu kapatınca halının üzerine oturdum. Kendimi Amerika'ya gidip gelmiş gibi hissediyorum. Memleketimin yemeklerini de fena özlemişim. Kalktım ve tavadaki yumurtayı ısıttım.

Ağzıma koca lokmaları tıkarken belleğimdeki görüşmeyi tekrar ettim. Elimden geleni yaptım ben. Bundan sonrası Robin'e kalmış. Beni kurtarıp cennete giden ilk hıristiyan olmakla, bensiz bir kâfir olarak dünyevi araştırmalarına devam etmek arasında tercihini yapacak. Uyumadan önce Amerikalı hocanın öteki dünyasını da kurtarmasını yürekten diledim.

Sabah oldu. Çok şükür yine bindiğim kemik sayısıyla inmeyi başardım otobüsten. Şu an sağ elim odamızın kapı kolunda sol elim sırtımdaki çantanın askısında. İçeri girdim.

- Günaydın Rıfat.

Ondan başkası gelmemiş.

- Aradı mı hoca?

- Aradı.

- Ne oldu? Ne dedi? Çağırdı mı?

- Görüştük. Bir hafta içinde karar verecek.

- Yazıyorum buraya yolcusun sen.

Sevimli arkadaşım pek heyecanlandı. Gidersem onu özlerim.

- Sen de gelirsin Rıfat.

- İngilizce'yi halletsem gelirim tabii ama zor.

- Ayla'yı da alırsın yanına.

Çocuksu yüzüne, çocuk neşesi yayıldı.

- Yamansın be Çağlar! Nerden anladın be!?

- Anlarım ben.

- Ne diyosun, olur mu o iş?

- Bak buraya yazıyorum bir haftaya dünya evine yolcusun sen.

- Dalga geçme abi, harbi fikrini soruyorum.

- Başvurunu yaptın mı?

- Teklif mi yani?

- Aynen öyle.

- Yok etmedim daha. Edeyim mi?

- Et. Bence geri çevirmeyecek.

- Kabul eder mi diyorsun?

- Eder. Başını zor çeviren Ayla, dün seninle ta buradan yemekhaneye kadar gitti.

Yürüttüğüm mantığı beğendi Rıfat. Kapı açılıp genç karı koca içeri girene kadar konumuzu değiştirmedik. Pınar bir karış suratıyla yine etrafına mutluluk dağıtıyor. Özgür karı-

sını masasına bırakıp yanımıza geldi. Anlatmıyor ama aşırı mutluluktan sıkıldığı belli oluyor.

- Çağlar Amerika yolcusu.

Rıfat bunu küt diye söyleyince hem konuyu değiştirmek hem de intikam almak için.

- Rıfat'la Ayla evleniyorlar, dedim.

Özgür benim verdiğim haberi daha ilgi çekici buldu. Zaten kendisi de şüphelenmiş. Pınar da yanımıza geldi. Rıfat inkârında başarılı olamayınca Ayla'ya bir şey belli etmememiz için hepimize ant içirdi. Özgür yarı espri yarı ciddi bölümde ikinci bir evliliğe asla izin verilmeyeceğini söyledi. Bunun üzerine hocalar gıyaplarında Rıfat'ın çok sert tepkisine maruz kaldılar. Hazır bulunsalardı korkudan düğün masraflarını bile üstlenirlerdi. Ayla içeri girdiğinde müstakbel sevgilisinin "Onlara yüz verende kabahat!" diye bağırdığını duydu. Hepimiz sustuk. Rıfat aşkının ağır adımlarla masasına oturuşunu seyretti. Ayla biraz soluklandıktan sonra sordu:

- Kime yüz verende kabahat?

Rıfat korkusuzca yanıtladı,

- Hocalara.

Ben isterdim ki Ayla yerinden kalksın ve "Cesur erkeğim benim!" deyip Rıfat'ın boynuna sarılsın. Ayla yerinden kalkmadan:

- Ay benim daha şu kitabın fotokopisini çekmem lazım, dedi.

Sevgililerin romantik diyaloğu devam ederdi belki ama telefon çaldı. Ben açtım.

- Günaydın Çağlar.

Engin Bey'in bu saatte okulda ne işi var?

- Günaydın hocam.

- Çağlarcığım...

Kendisine yazdığım makaleden dolayı sıcak davranıyor

bana. Geçen yıl bölüm için hazırladığımız tanıtım broşürlerinden istiyor. İlgili malzemenin muhafaza edildiği dolabın anahtarının Cengiz'de olduğunu, gelir gelmez emrini yerine getireceğimi arz ettim.

- Cengiz daha gelmedi mi?

- Yarım saate kadar burada olur hocam. Evi biraz uzak olduğundan dokuz buçuk gibi geliyor.

Cengiz'in okula yakın oturduğunu Engin Bey gibi ben de biliyorum ama arkadaşımı korumaya çalışıyorum.

- Hep mi dokuz buçuğa doğru geliyor?

- Genellikle hocam.

Telefonu kapatırken öfkeliydi galiba. Çok cin bir adam bu Engin Bey. Fark ettirmeden nasıl da arkadaşımı ispiyonlattı bana. Sahi Cengiz nerede kaldı acaba? Geç kalma âdeti yoktur. Aslında iyi korudum arkadaşımı. O dolap hiç kilitli olmaz. Broşürü alıp götürseydim Engin Bey, Cengiz'in önemli belgelerle dolu bir dolabı açık bıraktığını öğrenir, çok kızardı.

Bölüm başkanımla konuşmamıza şahit olan tüm arkadaşlarımın şaşkınlığını Özgür dile getirdi.

- Abi naaptın sen ya?

- Cengiz'e kazık attım.

Ne hale gelmiş şu dünya. Biri olsun ayıplamadı beni. Belki de bundan cesaret alarak onlara dinsizin hakkından gelebilmek için imansızlığın gerekliliği üzerine bir konferans verdim. Konuşmamı bitirmeme çok az kala Cengiz geldi. Onunla da düşüncelerimi paylaşmak isterdim ama Engin Bey'in emri beni bekliyor. Dolaptan bir broşür alıp çıktım. Yolda mesaiye yeni gelen Gülseren Hanım'la karşılaştım. Yanından geçerken:

- Günaydın hocam, dedim.

Başını öteye çevirince üstelemedim. Zaten benim de acelem var, başka bir sabah günaydınlaşırız.

Bölüm başkanım koltuğuna kurulmuş, kafasının arkasındaki kelini kaşıyor. Uzattığım broşürü alırken sordu:

- Geldi mi Cengiz?

- Geldi hocam.

- Saat kaç?

Kendi kolundakine eskimesin diye bakmıyor.

- Dokuz buçuk hocam.

- Peki.

Odaya döndüğümde Cengiz'in hali perişandı. Engin Bey'in telefonunu öğrenmiş. Dün aramızda geçen tatsızlığı unutup:

- Beni sordu mu Engin Bey, dedi.

Ona Engin Bey'in önce kendisini sonra da saati sorduğunu söyledim. Yıkıldı. Son günlerde bu çocuğun işleri hep aksi gidiyor. Odadan çıktı. Kesin bölüm başkanına kendini affettirmek için yalvaracak. Sorunun kaynağını bilseydi benim ayaklarıma kapanırdı ama bağışlamazdım. Zaten arkadaşlarım da izin vermezlerdi. Rıfat, paniğe kapılmış Cengiz taklidi yapıyor, ötekiler gülüyorlar. Bir tek kişinin emeğiyle çıktı bu neşe ortaya, el ele versek kim bilir ne kadar eğleniriz. Uzun sürmez ama... Arkadaşlarımdan yüz bulsam ilk solukta planını yapar ikici solukta da Cengiz'den kurtarırız dünyayı. Tam hayal kurmayı bırakıp çalışmaya başlamıştım ki, Cengiz içeri girdi ve başından geçenleri anlattı. Engin Bey onun her gün geç geldiğini zannediyormuş ve Cengiz birisinin kerıdisi hakkında yalan söylediğinden şüpheleniyormuş. Bence bunun için yeterli kanıtı var.

- Öyleyse bu odada bir ispiyoncu var, dedim.

- Bence en az bir ispiyoncu var.

Aşk Rıfat'ın mizah yeteneğini geliştirmiş galiba. Cengiz dışında herkes güldü. O belki de âşık olmadığı için espriyi yakalayamadı.

- Dalga geçmenin sırası değil Rıfat.

Şu an çok sinirli. Yeni fark ediyorum, elleri ne kadar da kocamanmış bu herifin. İnsanda pişmanlık hissi yaratıyor.

- Bence tam sırası.

Aşk Rıfat'ın cesaretini de artırmış. Öfkeden boğaya dönüşmüş bir öküzün üstüne kırmızı kırmızı gidiyor. Bana güveniyorsa hata ediyor, çünkü ben âşık değilim ve yaşamı seviyorum.

- Ne diyon lan sen! Ne diyon! Ne diyon!

Cengiz her 'ne diyon' da bir adım yaklaşıp, vuruş menziline aldı Rıfat'ı. Sadece elleri değil, dişleri de kocamanmış bu herifin. Sevgili arkadaşımı, geriye tek delil bırakmadan yiyip bitirecek. Mantıksız olmadığına inandığım bu korkum yüzünden çok mantıksız bir şey yaptım. Beni de yesin diye fırlayıp aralarına girdim.

- Ayıp oluyor ama Cengiz,

Özgür, su içen geyiklere saldıran timsahı görgü kurallarını hatırlatarak niyetinden vazgeçirmeye çalışıyor. Doğru bir benzetme olmadı. Gerçekte susamış zavallılar değil, yunus taklidi yapan timsahın bir tarafına çomak sokmuş geyikler var. Herifin foyasını meydana çıkartmak karşılığında kırılan boyunlarımız... Hayır kabul etmiyorum. İsterlerse onu pembe bir tavşan yavrusu zannetsinler. Ben yaşamak istiyorum. Serde erkeklik var ya belli etmiyorum niyetimi. Ondan birkaç parmak uzun boyum ve onun yarısı kadar enimle dikilmişim karşısında. Dudaklarımda hain, alaycı, küstah, sinir bozucu bir gülümseme. Kulaklarımda Cengiz'in böğürtüsü. İsyan ediyor. Ne istiyormuşuz ondan?

- Senin hocalara laf taşıdığını hepimiz biliyoruz Cengiz.

Ayla'nın sesi kavganın ortasına bekçi düdüğü gibi girdi ve odaya gece sessizliği çöktü. Bunu ben bin kez ima ettim Cengiz'e, üstelik sakalım da var ama böyle bir etki yaratamadım. İspiyoncu ağır çekimde Ayla'ya dönüp baktı. Burnundan derin bir nefes aldı ve bu nefesi ağzından isyan

cümleleri halinde geri vermeye başladı. Inkâr tuğlaları ve çirkefliğinin yapışkanlığıyla kale örmeye çalışıyor etrafına. İpe sapa gelir şeyler değil söyledikleri.

- Kes artık, kimse seni dinlemek istemiyor, dedim ama aldırmadı.

Ağzından saçtığı tükürük miktarı gitgide artıyor. Ha kudurdu, ha kuduracak diye beklerken kapı açıldı ve Gülseren Hanım girdi içeri.

- Sesiniz ta koridordan duyuluyor. Ne bağırıyorsunuz?

Soruyu gürültü yapanın yanıtlaması lazım ama o sanırım dilini yuttu. Ben ve Cengiz dışındakiler "Birisi mi bağırdı hocam? Biz hiçbir şey duymadık," der gibi yerlerine oturdular. Galiba konuşmam gerekiyor.

- Engin Bey sabahları geç kaldığı için Cengiz'e kızmış da hocam.

- Sabahları geç kalmıyorum ben.

- Cengiz de bizim onu şikâyet ettiğimizi zannetmiş.

- Hocam...

- Tamam Cengiz duymak istemiyorum. Ne oldu Ayla benim fotokopi?

- Daha çekemedim hocam.

- Peki teşekkür ederim ver kitabı.

Anlayana bu ceza çok bile. Ayla önce çekmecelere baktı, sonra arkasındaki raflara. İnanması güç ama bulamıyor galiba.

- Hocam ben size birazdan getirsem.

- Kayıp mı ettin yoksa?

- Yok hocam şu an bulamadım.

- Pes yani Ayla.

Bence de pes. Sen iki alacam diye bir koy, dımdızlak kal ortada. İnsanın başına bunun gelmesi için kılavuzunun karga olması bile yetmez, mezarından Özal kalkmalı. İki gün önce ben Gülseren Hanım'a aramızdaki hiyerarşiyi ze-

delemeden "Kendi işini kendin gör!" dedim diye kötü olmuştum. İşte haklılığımın kanıtı.

Güzel bayan çalımla yüz seksen derece dönüp kapıya doğru yürüdü ve çıkıp gitti. Kısır tartışmamıza kaldığımız yerden devam etmeyelim diye mevcut konunun üstüne gittim.

- Ayla gerçekten kitabı kayıp mı ettin?

- Kaybolamaz ya, odadan çıkartmadım ki.

Rıfat yerinden kalkıp sevgilisinin yardımına koştu. Çekmeceleri açarak dikkatle içlerine bakıyor. Ayla, bilinçaltı isteklerine boyun eğmiş olabilir diye çöp tenekelerini kontrol ettikten sonra, onları arama çalışmalarıyla baş başa bırakıp derse gittim.

Kavga etmek insanın enerjisini artırıyor galiba. Bir saat boyunca hiç susmadım. Arada odaya döndüğümde, Bölüm Başkanımızın öğle tatilinde bizi yanına beklediğini öğrendim. Gülseren Hanım kavgayı haber vermiş olmalı. Cengiz'in sinirlendiği kadar var. Elini sallasan ispiyoncuya çarpıyor. Hocası öğrencisi hep laf taşımaya başlamış.

Ders bitince beni bekleyen arkadaşlarım ve düşmanımız Cengiz'le birlikte Engin Bey'in yanına çıktık.

Masasında oturan bölüm başkanımızın karşısında ayakta hilal şeklinde dizilmiş bekliyoruz. Elindeki dolma kalemin kapağını tekrar tekrar çıkartıp takarken bize hiç bakmıyor. Ben sağ baştayım, Cengiz sol... Engin Bey, kendini insanların küçük dertleriyle uğraşmaktan bezmiş bir tanrı gibi hissediyor olmalı. Öyleyse ben de ilahların zincirlerinden kurtulmaya çalışan bir ölümlüyüm.

- Neler oluyor çocuklar?

Öncelikle çocuk olmadığımızı söylemek isterdim ama bunun şu an sırası değil.

- Ayağa kaldırmışsınız okulu. Neyin kavgasını yapıyorsunuz?

- Cengiz sabahları geç geldiğini size bizim söylediğimizi düşünüyor hocam.

- Hocam ben sabahları geç gelmiyorum.

- Kimse bana senin sabahları geç geldiğini söylemedi. Böyle şeylere başta ben izin vermem.

- Ama hocam sabahları ben geç gelmiyorum.

- Tamam Cengiz bunu seninle konuştuk biz. Son zamanlarda hepinizde bir acayiplik var, fark etmiyor değilim. Biriniz kendi kafasına göre yurt dışına başvuruyor...

Yine benimle ilgili cümlelerle devam ediyor. Hocalarımın referansı olmadan kimsenin beni kabul etmeyeceğini bilmiyor muymuşum? Gerçekten bu konuyu düşünmedim ama Robin de bahsetmedi.

- Biri çıkıyor kafasına göre ders işliyor. Öğrenmesek öyle devam edecek. Diplomalara da siz imza atın bari. Sabah dokuz buçuklarda mesaiye gelenler mi dersin...

- Hocam...

- Kesme sözümü Cengiz.

Bölüm başkanının kafası çok kalın. Çocuk kaç defadır kendisinin geç gelmediğini anlatıyor hâlâ bildiğini okuyor bizimkisi. Cengiz de anlasa bari, bunlara yaranılmayacağını. Onlar için yaptığın yüz tane şerefsizliği ilk hatanda unuturlar.

Şimdi de Pınar'dan bahsediyor. Mualla şikâyet etmiş herhalde. Hamile kaldıktan sonra iyice nanemolla olmuş.

- Hocam Pınar'ın...

- Sus Özgür! Bir şey söyleyecekse Pınar kendisi söyler.

Söyleyemez, çünkü ağlamak üzere. Gözyaşları içerisinde "Ben nanemolla değilim hocam!" demesi de pek komik olur zaten.

Gülseren Hanım fotokopi meselesini anlatmış. Bu konu üzerinde de epey durdu Engin Bey. Ayla hiç kendini savunmaya kalkışmadı.

- Bana bakın çocuklar...

Sağ eli yumruk olmuş masanın üzerinde beklerken, sol eli namlusuna kurşun verilmiş işaret parmağıyla bizi tehdit ediyor.

- Burası bir bilim kurumu.

Oturduğun koltuk üzerine yemin edebilir misin buna?

Herkesin uymak zorunda olduğu belli kural ve kaideler varmış. "Kişiler hiç önemli değil," derken sesini yükseltiyor ve altımızı birden gösteriyor.

- Ahmet yapamazsa gider, Mehmet gelir yapar.

Devletten aldığımız maaşın karşılığını vermek zorundaymışız. Güzel konuşuyor adam. Arada hafif hafif yumruğunu da masaya vurunca çıkan sesten içi bir hoş oluyor insanın. Hainler için kullanılıp ucuzlatılmış olmasa "Türkiye seninle gurur duyuyor!" diye bağıracağım. Tüylerim diken diken oldu. Pınar gibi mercimek tanesi gözyaşlarımı sessizce dökmek değil böğüre böğüre ağlamak istiyorum.

Böylesi rezalete işi soytarılığa vurmadan nasıl dayanır insan? Herif bilimin savaş meydanlarında ordusuyla destanlar yazan bir kahraman gibi konuşuyor. Oysa ben bilimi herhangi bir deney faresinden daha çok sevmediğine yemin edebilirim.

Altı asistan, yaramaz ilkokul çocukları gibi yarım saat ayakta dikilip, Engin Bey'in zaman zaman nasihatlerini zaman zaman da azarlarını dinledikten sonra yemekhaneye gittik.

İlk defa beş meslektaş aynı masadayız. Kavganın insanları birbirine yaklaştırdığının kanıtı işte. Çiftler karşılıklı oturuyorlar. Ben Özgür'ün sağında fazlalık gibiyim. Robin'in hayali olmasa yalnız hissedeceğim kendimi. Çorbalarımızı içerken Mualla'nın Pınar'a yaptığı haksızlıklardan konuşuyoruz.

- Evde kalmışlığından çekemiyor.

Ayla dedi bunu. Rıfat çapkınca baktı ona ya da bana öyle geldi. İkincisi doğru. Aynı sırada oturduğum arkadaşımın yüzünü tam göremezken çapkınlığını nasıl fark ederim? Pınar kaşığındaki çorbayı koklarken, Özgür ona doğru uzattı başını:

- İçemiyor musun hayatım?

- Biraz ağır kokuyor.

- Pul biber atsak, deyip yanıtını beklemeden Rıfat'ın önündeki kutuyu aldı. Karısı başını iki yana sallayıp, konuşmak da midesini bulandırıyormuş gibi:

- Biraz daha limon olsaydı, dedi.

- Getireyim hayatım.

Özgür mutfağın kapısında kaybolurken bu çocuk iyi bir koca diye düşündüm ve benim kötü bir koca olacağımı anlayıp çok utandım.

- Tuz atsan biraz daha Pınar.

Bunu söylemek ve Pınar'ın mutlu gözlerle bana baktığını görmek vicdanıma iyi geldi.

- Tansiyonum yükselmesin diye tuzu azalttım.

Kafamı aşağı yukarı sallayarak:

- Hıım, dedim.

- Hamilelikte tuz kilo için de iyi değilmiş.

Anne adayı demin bende kullandığı mutlu gözlerle Rıfat'a döndü.

- Tabii.

- Ay ne kızdım. Herif seni bari oturtsaydı. Ayakta dikil dikil o da bulandırmıştır mideni.

Ayla bunu söylerken Özgür getirdiği limonu karısının tabağına sıkıp düşen çekirdekleri ayıkladı. Sahneyi yıllar sonra belki kullanırım diye beynime kaydettim. Topladığı ilgiden memnun, çorbasını kaşıklarken ilk defa sinirlenmeden bakıyorum Pınar'a. Konuşmalara katılmayı bıraktım. Seyrediyorum sadece. Rıfat Ayla'ya kur yapıyor; Ayla üşengeçliği-

nin armağanı baygın gözlerle bakıyor ona. Karısının boğazından geçen her bir lokma için ömründen on lokma vermeye razı olduğunu hissediyorum Özgür'ün. Pınar'ın güzel yüzüne anneliğin çok yakışacağını düşünüyorum. Önümdeki kaseden kaşık kaşık votka içseydim böyle sarhoş olmazdım. Keşke Amerika'ya bu sofradan kalkıp gitsem. İsa'nın son yemeği gibi hatırlardım şu manzarayı. Artık masadaki sesleri de duymuyorum. Üzerime kapanan şeffaf kubbenin izin verdiğince onlarlayım. Ölümden sonraki yaşama dair tek korkunun ya da umudun giremediği bir tapınaktayım. İbadetim yalnız bu dünyaya.

Yemek bitince huzurlu mistik yalnızlığımdan silkelenip arkadaşlarımın arasına katıldım. Birlikte odaya döndük. Cengiz masasında yalnız başına oturmuş birşeyler yazıyor. Vasiyeti değilse Engin Bey'e mektuptur: Sayın hocam, yemin ederim ki ben sabahları geç gelmiyorum. Ayrıca benim sabahları geç geldiğimi düşünmenizi istemem. Şunu da bilmenizi arz ederim ki hocam, sabahları geç gelmiyorum ben.

Mektubun kalanını da tahmin etmeye çalışarak yerime oturdum. Cengiz dışındakilerin neşesi hemen belli oluyor. Pınar'ın bile yüzünde alışılmadık çizgiler görmek mümkün. İçimden bir ses çeteleşmeye başladığımızı söylüyor. Beraber işlenen suçlar örgüt üyelerini birbirlerine bağlarmış. Gülseren Hanım'ın kitabını bulsak da beş eşit parçaya bölüp yesek. Tam da ben bunu düşünürken Özgür:

- Ayla bu Gülseren Hanım'ın kitabı değil mi, dedi.
- Evet. Nerede buldun.
- Fotokopi makinesinde unutmuşsun.
- Aa sahi dün başlamıştım.

Eminim ilk sayfayı bile çekememiştir. Kitabı makineye yerleştirince yorulmuş, düğmesine basmayı sonraya bırakmıştır. Ayla'nın elindeki kitabı göz kararı tarttım. Dünyada

yenmez, çok kalın. En iyisi hep birlikte Cengiz'i öldürelim. Daha kolay bir suç.

- Yine kaybolmadan götürüp vereyim bari.

Odadan çıkarken hepimiz şaşkınlıkla arkasından baktık. Bu kız insanı öldürür. Bölüm başkanının onca nutku bir kulağından girip ötekinden çıkmış. Şimdi alay eder gibi Gülseren Hanım'ın önüne emanetini koyacak. Çete reisi o olmalı. İçinden nasıl geliyorsa söylesin öyle davranalım ve bütün hocaları çıldırtalım. Gün boyu kafamızı bir yana eğip bakacağımız noktaları da duvara işaretlesin.

- Gülseren Hanım çok kızacak, dedi Özgür.

Rıfat yanıma gelip kulağıma eğildi.

- Cesur kız abi.

- Evet ama biraz da tembel galiba

"Onu da nereden uydurdun!?" der gibi baktı yüzüme.

- Yok canım, ağırbaşlı olduğundan öyle görünüyor.

Bunu söylediğin iyi oldu, ben ağırbaşlı ve oturaklı kalorifer peteklerini de tembel zannediyordum. Aklın zaten yarımdı Rıfat, olanı da aşkın almış. Şimdi bana sevgilisinin diğer meziyetlerini sıralıyor. Dudaklarımla onaylarken, gözlerimle "Yanılıyorsun dostum, böyle bir kız yok bizim odada..." diyorum.

Kapı açıldı. Elleri boş dönen Ayla'nın yüzünde Gülseren Hanım'ın tırnak izlerini göremeyince şaşırdım.

- Çatlak bu kadın ya. Sabah kendisi geri istemedi mi kitabı?

Evet istedi, hepimiz şahidiz. Hatta sen "Olmaz hocam, fotokopisini çekmeden dünyada vermem," dedin. Bunu da Cengiz dışında herkes duydu. Kadıya gitsek Gülseren Hanım utanır. Yine de olmuş bitmiş bir olayı deşmeye gerek yok. Tatlıya bağlanmasa da kapanmış mesele. Aklıma bugün hiç çalışmadığım gelince huzurum kaçtı. Ayağa kalktım, cebimdeki anahtarı çıkartıp arkamdaki dolabın kapağını açtım.

Yüzlerce sınav kağıdının yığınlar halinde istiflendiği iki raf. Köşeye sıkıştırılmış zavallı makaleleri alıp masamın üzerine koydum ve dolabı tekrar kilitledim. İyi bir bilim adamı olamasam da iyi bir makale koleksiyoncusu olacağım kesin. Bunların herbirini elde edebilmek için yazarlarından az zahmet çekmediğimden eminim. Dolaştığım kütüphaneler dile gelip anlatsa ben bile "Değer miydi?" derim. İşte şu Doktor Jacqueline'inkini geçen yıl, 1962'de basılmış bir dergiden aldım. Bana sadece soğuk bilimsel savlar hatırlatmıyor. Devletin kütüphanesinin devlet memuru fotokopicisinin attığı kazığı da okula gelince fark etmiştim. Elime tutuşturduğu makbuza posta masrafı da yazmış hıyar. Kontrol ettim, daha öncekilerde de aynı kalem için ödeme yapmışım. Hepsini alıp kütüphaneye dönmüştüm. Ulaşabildiğim en yetkili kocabaş, "Hıımm, yanlışlık olmuş," demiş ama paramı geri vermemişti. Daha sonra bunların, çektikleri fotokopileri de hiçbir zaman birer birer saymadıklarını saptadım. Eminim bize attıkları kazıklarla döner sermaye oluşturup gelir dağılımındaki kötü pozisyonlarını bir nebze düzeltiyorlardır. Zor bir ülke bizimkisi. Öfkelenmem gerekirken, gülmek geliyor içimden. Jacqueline'in makalesini kenara bırakıp, okumadıklarımdan seçtim bir tane. Charles, konunun önemini saptayanlara hayranlığını dile getirerek başlamış. Ben de onun inceliğini takdir ederek devam ettim. Eskiden kalma alışkanlıkla, sevdiğim cümlelerin altlarını çizmeye gidiyor elim. Hani oradan buradan topladığımız cümleleri birleştirerek biz de makale yazıyorduk ya... Ve hani ben son vermiştim ya bu rezalete... Çalışmak iyi geliyor, beynim yoruldukça ruhum dinleniyor, saldırganlığım azalıyor. Daha dost gözlerle bakıyorum etrafıma. İşte gözüm Cengiz'e takıldığı halde tırnaklarım uzayıp dişlerim kaşınmadı. Bu arada odada baş başa kalmışız haberim yok. Bana bakıyor, bir şey söyleyecek. Konuşmak istemiyorum. Önümdeki makaleye döndüm.

- Çağlar Hocam.

Şu an Charles'ı dinlediğimden seni duymuyorum. Bir kez daha seslenince, kafamı kıpırdatmadan kaşlarımı kaldırıp baktım.

- Biraz konuşabilir miyiz?

Sandalyemde doğrulup geriye yaslandım.

- Konuş, dinliyorum.

- Benimle uğraştığının farkındayım.

- Ben farkında değilim.

- Lütfen Çağlar ciddi konuşalım.

Sırıttım sadece.

- Şunu kabul ediyorum, geçmişte hatalarım olmuş olabilir. Belki farkında olmadan yanlış davranmışımdır.

Kurduğu cümleler, takındığı tavır, onu küçük görmeme engel olacak seviyeye ulaşınca sözünü kestim.

- İspiyonculuk yapıyordun.

- Ayrıntıya girmeye gerek yok. Ben hatalarımı kabul edip düzeltmeye hazırım. Örneğin senin hâlâ dersleri kafandan işlediğini biliyorum ama kimseye bir şey söylemedim.

- Daha önce başka şeyleri söyledin ama...

- Çağlar Hocam dedim ya benim de hatalarım olmuş olabilir diye.

- Barış mı istiyorsun Cengiz?

Sert çıkan sesim onu hiç etkilemedi. Aynı kendinden emin ve yumuşak tonla devam etti.

- Hepimiz arkadaşız burada.

- Barış mı istiyorsun?

Bu kez daha çok bağırdım ama yine aldırmadı.

- Birbirimize zarar vermemizin hiç anlamı yok.

Sustum onu dinliyorum. Ağzını açıp kapattıkça sağlam beyaz dişlerini görüyorum. Sesi sinirlerime dokunuyor, elimdeki kalemi kafasına fırlatmak istememe rağmen söylediklerinin mantıklı olduğunu kabul ediyorum. Belli ki aldı-

ğı yaralar canını yakmış. Derdim bağcıyı dövmek olsa "Kapa çeneni Cengiz. İkimizden biri ölene kadar devam edecek bu savaş!" derim. Oysa şimdi kılıcımı kınına sokmaya hazırım. Sadece tekrar puştluk yapmayacağından nasıl emin olabileceğimi merak ediyorum.

- Tamam Cengiz, ben senin derdini anladım.

Işıldayan gözlerini üzerime dikti.

- Sen bizimle uğraşmazsan biz de seninle uğraşmayız.

'Biz', yani beşimiz. Yani çetemiz. Hakkım var mı yok mu bilmeden arkadaşlarım adına da konuştum.

- Anlaştık değil mi?

- Anlaştık.

- Dersleri kendi yöntemlerimle rahatça işleyebilirim yani?

- Ayıp ettin yöntemlerinin hayranıyım.

Pişkin köpek. Gülmeden edemedim ve önümdeki makaleye döndüm. Okumuyor, düşünüyorum. Düşmanımla anlaşma yaparak cephelerden birini kapattım. Şimdi hocalarımın üzerine daha sert gidebilirim. Aslında en güzeli Robin'in beni çağırması ve bu çirkef yuvasından kurtulmam.

Hatırlayabildiğim ilk yerden başlayarak devam ettim Charles'a. Arada Cengiz'e de göz atıyorum. Burnunu karıştırıyor. Daha yeni onun talebiyle barış yapmış olmasak, beni rahatsız etmek için parmağını oraya sokuyor diyeceğim. Neyse ki kolay bulanan bir midem yok.

Charles'ı bitirdikten sonra aynı konuda başka bir makaleye başladım. Okuduğum cümleleri kendini beğenmiş beynim yorumlamadan edemiyor. İyiden iyiye saçmalamış bu. Ben mi daha ukalayım Maria mı daha salak? Üzerine çarpı atıp yarım bıraktığım makalesinden geriye yalnız bu soru kaldı kafamda.

Akşama kadar makalelerim arasında dolaştım. Dersten dönen Rıfat bile çalışmamı bölemedi.

Evimdeyim. Yalnızım. Huzurluyum. Açım. Uzandığım

kanepeden kalkıp mutfağa gittim. Dolaptan salatalık, domates, havuç, marul ve yeşil soğan çıkarttım. Hepsini yıkayıp çay tepsisine yığdım. Şimdi birer birer ekmek tahtasına alıp doğruyorum. Havuç hariç. Onu rendeledim. Koca bir tabak doldu. Üzerine zeytin yağı ve sirke döktüm. Limon sıkarken ağzım sulandı. Görüntüyü zeytinle süsledim, çok güzel oldu. Bir kutu da barbunya konservesi açtım kendime. Bekârlık sultanlık değilse de aç da kalmıyor insan.

Masada karnımı doyururken son günlerde hep yaptığım gibi yaşamın güzel olduğunu düşünüyorum. Tüm insanlar bir araya gelseler kaçıramazlar keyfimi. Ekmek su ve hava. Gerisinin satmışım anasını. Şarap gibi içiyorum zamanı. Amerika'yla da hiç ilgisi yok mutluluğumun. Robin "Seninle alay ettim koçum. Gerçekten inandın mı yanımda asistan olabileceğine?" dese, "Canın sağ olsun teyzeciğim," deyip devam edeceğim keyfimi sürmeye. İnat değil mi, sülük gibi yapıştım hayata. Sıkıysa koparsınlar.

Sofrayı toplayıp çay demledim. Geçen hafta kütüphaneden aldığım kitaplardan birini açtım önüme ve gece saat bire kadar çalıştım.

Sabah okula gittiğimde benim dışımda herkes gelmişti. Rıfat tepemde dikildi.

- Bilgisayara bakmıyor musun abi?
- Niye?
- Senin hoca mesaj göndermiştir belki de.
- Daha erken, haftaya ancak yazar.
- Belli mi olur canım, baksana.

İyi bakayım. Belki Robin, gece rüyasında ak saçlı dededen beni hemen çağırması yönünde bir direktif almıştır. Bilgisayarın başına oturup mesaj kutumun şifresini girdim. Ekranda beklediğimiz görüntü belirene kadar Rıfat'la sohbet ediyoruz.

- Sabah sekizi çeyrek geçe geldim, seninki buradaydı.
- Cengiz mi?
- Hıhı.
- Dün konuştuk onunla. Bulaşmayacak artık bize.

Kısık sesle konuşuyoruz.

- Ne zaman konuştunuz?
- Siz dersteydiniz.
- Aha senin elemandan mesaj gelmiş.

Haklı benim elemandan yani Robin'den mesaj gelmiş. Kutumda okunmayı bekliyor. Fareyi üzerine götürüp tıkladım. Rıfat'ın yumuşak eli sağ omzumu sıkıyor. İşte Robin'in yazdıkları karşımda. Okuyorum.

- Ne demiş?
- Gel demiş dostum.
- Hadi ya, gel mi demiş.
- Gel demiş.
- Asistan olarak mı?
- Asistan olarak.
- Vay be.

Şimdi benim zıplayıp nara atmam gerekiyor galiba. Rıfat sırtıma vurdu:

- Sevinmedin mi abi?
- Sevindim dostum.

Hâlâ sessiz konuşuyoruz.

- Çaktırmayalım kimseye değil mi?
- Çaktırmayalım, dedim.

Rıfat bir kahkaha attı.

- Abi amma komik fıkralar gönderiyorlar sana ya.

Bağırarak söyledi bunu. Hemen anladım numarasını. Gelen mesajı saklamaya çalışıyor. Yaman çocuk Rıfat. Casus ruhu taşıyor içinde. Ben de güldüm.

- Ne gelmiş?

Ayla sordu. Hadi Rıfat anlat o komik fıkrayı. Kopya çe-

kerken yakalanan bir ilkokul çocuğununkine döndü yüzü. Uzanıp yanağından makas alasım geliyor.

- Biraz müstehcen, dedim.

Rıfat daha da kızarıp bozardı. Sevgilisinin açık saçık fıkralara güldüğünü zannetmesini istemiyor herhalde. Fısıldayarak doğruladı bu düşüncemi.

- Ayıp oldu kıza.

- Hiç de değil. Hoşuna bile gitmiştir.

- Niye?

- Çok erkeksi bulmuştur seni.

Enseme acıtacak kadar sert vurup yine kahkaha attı Rıfat.

- Erkekliği fazla da abartma dostum.

Şakamı ciddiye almış gibi gülüşünü boğdu. Ekrandaki yanıt düğmesine bastım ve 'Sevgili Profesör' diye başladım.

- Vay hemen cevap yazıyorsun ha!?

- Bekletmeye gelmez.

- Ne yazacaksın?

- Allah ne muradınız varsa versin, tuttuğunuz altın olsun. İyi mi?

- İyi. Benden de bahset.

Bayan Robin'e uzun uzun teşekkür ettim. Zamanını aldığım için özür diledim ve doktorama burada devam edeceğimi bildirdim.

Bilgisayarın başından kalkmadan önce,

- Tamamdır dostum, dedim Rıfat'a.

Dolaptan dünkü makaleleri çıkarttım ve masama oturdum.

Tamam, Amerika da bilimsel açıdan fena durumda bir ülke sayılmaz ama kabul edemeyeceğim eksikleri var. Günlerdir alışmışım sınırsız inisiyatif kullanma yetkisiyle asistanlık yapmaya. Bu saatten sonra gidip Bayan Robin'in ülkesini de bizimkiyle aynı seviyeye getirmekle uğraşamam.

Bilimsel Kalite

Rektör Hazretleri'nin doçentlik için belirlediği son koşulları ilan eden fermanla yıkıldım. İngilizce'den seksen istiyor. Zaten elli alıp doktora yeterliliği vereceğim diye göbeğim çatlamış, buradan öteye çatlak bir göbekle ne kadar gidebilirim? Hadi, sen artık kendine başka bir iş bul denene kadar... O günden önce rektörün karşısına çıkıp şunu diyebilecek cesareti bulmayı çok isterdim: Majesteleri... Hayır hayır alay etmiyorum. Adamın ihtişamı insanı gerçekten böyle hitaplar kullanmaya zorluyor. Ve devam ederdim: Bu karşınızdaki değersiz kulunuz, İngiliz Dili ve Edebiyatı'nda hocalık yapmıyor... Sefil bir matematikçiyim ben. TOEFL dan KPDS den, ÜDS den yani hiçbir dil sınavından sizin gönlünüzde yatan notu alamıyorum ama yalanım varsa ikiyle ikiyi çarpabilmek nasip olmasın ki, alanımla ilgili herhangi bir yabancı kaynağı rahatlıkla takip edebiliyorum. Çünkü Rektör Hazretleri, İngilizce konuşan canlı türleri de bir için, çubuğa benzeyen o sembolü, sekiz için de üst üste iki yuvarlağı kullanıyorlar. Bununla birlikte Yüce Efendim, ben asla "This is a pencil"dan daha karmaşık cümleleri öğ-

renmeyeceğim diye inat etmiyorum. Sadece şuna dikkat çekmek istiyorum: Hepimizin lordlar kamarasında nutuk çekecek kadar İngilizce öğrenmesi gerekmiyor. Anlasana be adamım işim rakamlarla benim!

Hep aynısı oluyor. Hayalimde Rektör'e derdimi anlatırken bir de bakıyorum zıvanadan çıkmışım. Dün ona 'dallama' derken yakaladım kendimi. Bir yerim çarpılacak mı diye korkudan yirmi dört saat gözetim altında tuttum bedenimi. Hâlâ dıştan görünen bir hasar yok; acaba diyorum iç organlarıma da baktırsam mı? Abartmak değil amacım, Rektör Hazretleri'nin bir öğretim görevlisinin gözündeki yerini anlatmaya çalışıyorum. Tabii bir de bizim onun gözündeki yerimiz var ki, bunu anlatmak için lafı dolandırmaya gerek yok. Hepiniz hayatınızda en az bir kez; solucan, hamam böceği, kara sinek falan görmüşsünüzdür. Eğer onların da KPDS den seksen alamadığından eminseniz, gönül rahatlığıyla bu satırları bir tırtılın yazdığını hayal edebilirsiniz.

Hadisenin bilimsel kalitede yükselme olduğuna inansam, tamam boynum kıldan ince. Hazırlanan şablona oturmayan ötekilerle beraber beni de üniversitenin bahçesine bacağımdan assınlar. Makale sayısıymış, İngilizce notuymuş... Benim de bir üniversitem olsa benim de hoşuma gider hocalarımın çatır çatır yayın yapmaları. Ama tırtıllıktan gelme bir patron olarak şunu da merak ederim: Ne var acaba o makalelerin içinde? Trenin bacasından çıkan dumana bakıp gittiğini anlarsın; bununla birlikte amaç bacadan duman çıkartmak değil, yol almaktır. Meslektaşlarımı ispiyonluyor olmaktan korkmasam bazılarının kıyamet gibi gürültü ve duman çıkartırken iki santim ilerlemediğini söyleyeceğim. Sahi bir de İngilizce öğreniyorlar.

Çok konuştum. Doçentlik koşullarından çıkıp nerelere geldim. Doçentliği de şan olsun diye istiyorsam namerdim. Açıkça söylüyorum param yetmiyor. Beş aylık bir kızım ve

doğal olarak onu doğuran bir eşim var. Bir milyar iki yüz milyon da maaşım... Rakamların büyüsüne çocukluğumdan beri inansam da büyünün karın doyurmadığını baba olalı beri çok daha iyi biliyorum. İşte bu yüzden dışarıdan iş almaya başladım. Matematikten yine hayır gelmezdi de allahtan azıcık bilgisayardan anlıyorum. İki ay önce bir bankanın çalışanlarına veri yapısı programcılığı kursu verdim. Dekan duysa derimi yüzer. Aslında danışmanlık yapmak serbest ama danışmanlığı kim kaybetmiş ki ben bulayım. Bilirsiniz bizim memleketi, arkanda adamın olmadan köşe başında dilenmeye çıkamazsın. Çok şükür benim de ciğerli arkadaşlarım var. İşe ihtiyacım olduğunu öğrenince ufak tefek paslar atmaya başladılar. Hatta bu defaki pek ufak sayılmaz. İş SSK hastanelerinden birinin.

* * *

Öğleden sonra Tahir'le buluşup işi kapmak üzere yola koyulduk. Ben hastaneye gidiyoruz zannetmiştim.

- Hoca, bu işi becerdik mi kesin devamı da gelir, dedi Tahir dev gibi bir resmî binanın merdivenlerinden yukarı çıkarken.

Üniversiteden arkadaşız. Doktorayı bitirdiğimden beri hem saygıdan hem de alay etmek için hoca diyor bana. O da matematikçi. Mezun olunca devam etmeyip bilgi işleme girdi. Üç beş kuruş biriktirdikten sonra kendi işini kurdu. Parası bitince yine işe girdi. Para biriktirince yine iş kurdu. On üç yıldır periyodik olarak böyle devam ediyor ve bu kez kesin olarak yırtacağına inanıyor.

- Bu işler böyle zaten. Önüne bir duvar çıkıyor onu aşana kadar tırmalıyorsun.

- Bu kez yıkacak mısın o duvarı?

- Kesinlikle, deyip sırtıma vurdu.

Tahir hastaneye, daha önce çalıştığı şirketlerden birinin

elemanı olarak gitmiş gelmiş. Bütün teknik servisi tek başına vermiş.

- Oranın sistemini benden iyi bilen elaman hayatta bulamazlar hoca.

- Orası öyledir de...

De'den sonrası şu: Orası hastaneyse, sen de o hastanenin sistemini en iyi bilen teknik elamansan, burası da Türkiye. Memleketin kurduna kuşuna bile sorsan söyler sana devletten rızklanmanın iş bilmekle pek de ilgisi olmadığını. Ben Tahir'e bundan bahsederken, koridorun sonundaki odaya vardık. Masaya bir sekreter oturtmuşlar sıkıysa bir şey sor. Herhalde bizim cesaret edemeyeceğimizi anladığından kendisi:

- Evet, dedi.

Sesi aynı "Hazır ol!" komutu verir gibi çıktı.

- Muhittin Bey'le randevumuz vardı.

- Kimsiniz?

- Papirus Yazılım'dan geliyoruz, dedi Tahir ürkek ürkek.

Böyle yerlere gelip giderken kılığına kıyafetine dikkat etmeli insan. Yoksa sallamıyorlar. Kaç kez çocuk gibi azarlanmışlığım vardır devlet dairelerinde. Bize "Bekleyin!" bile demeye tenezzül etmeden telefonu aldı eline.

- Papirus Yazılım'dan gelmişler Muhittin Bey.

Gerisi tabii efendim, evet efendim, sepet efendim... Meğer bu mendebur karı istediğinde bukalemundan bile fazlasını yaparak komple değiştirebiliyormuş suratını. Resmen güzelleşti hatun.

- Buyurun sizi bekliyor, dedi.

Yerinden kalkıp rehberlik etti. Kapıyı açıp yol gösterdi bize. Papirus Yazılım'ın patronu olarak Tahir'e verdim önceliği. Ben arkasından girdim. Girmez olaydım. Ne berbat bir tesadüf... Tahir'in tokalaştığı bu orta boylu tıknaz adamı ne yazık ki tanıyorum.

- Dünya küçük hocam, dedi elimi sıkarken.

Utandığımdan gık bile diyemedim. O olayı hatırladığımda nedense utanması gerekenin ben olmadığımı bir türlü anlatamıyorum kendime.

Tahir Şaşırdı.

- Buyurun oturun, dedi Muhittin Bey.

Kendimi iyice rezil etmek için olsa gerek sığıntı gibi kapıya yakın bir sandalyeye iliştim ama Muhittin Bey beni oradan kaldırıp masanın önündeki koltuklardan birine aldı.

- Şöyle buyurun lütfen hocam.

Beş yıl önceki o otoriter ses daha da güçlenmiş sanki.

- Sağ olsun doktoramı yaparken çok yardımını gördüm hocamın, dedi Tahir'e.

Göz ucuyla bakıp alay edip etmediğini anlamaya çalıştım.

- İstatistikler konusunda destek aldım kendisinden.

Hayır alay etmiyor. Gayet ciddi. Beş yıl önce anketler için "Siz kafanıza göre birşeyler doldurun işte," derken de ciddi mi acaba diye kuşkuya düşmüştüm. O zaman da ciddiydi. Elimde olmadan:

- Bitirdiniz mi doktorayı, diye sordum.

- Bitirdim tabii hocam, dedi.

Bana her hocam deyişinde biraz daha eziliyorum adamın karşısında. Adeta küçülüp masanın altına doğru kayıyorum.

- Evet işimize dönelim, dedi elindeki ajandayı açıp sayfalarını karıştırmaya başlarken.

İlk defa ben bunu polikliniğinde ziyaret etmiştim. Onun işi için ben niye ayağına gitmiştim hâlâ bilmiyorum. Abisine duyduğum saygıdandır herhalde. Devamında da hep onun işi için ben onun ayağına gittim ama abisine duyduğum saygıdan değil. Bunun karizmasının etkisinde kaldım da ondan. Adamın sesinde, tavırlarında, her şeyinde kendine güven var. Neredeyse bizim Rektör gibi diyeceğim.

Bunlar Tahir'le konuşmaya başladılar. Benim aklım geçmişte olduğundan ne dediklerini hemen hiç anlamıyorum. Tahir fena kaptırmış. Fırsatını bulsam uyaracağım. Boşuna hevesleniyor. Bu işi biz beş sene önce kaybettik.

- Kusura bakmayın, programım biraz yoğun; bir şey de ikram edemedim size, diyerek görüşmenin bittiğini ilan etti Muhittin Bey.

Tokalaşırken gözlerine bakamadım yine. Beş yıl önce de bakamamıştım. Yediğim haltı hatırladıkça utanırım çocukluğumdan. Dışarı çıktık. Tahir çok mutlu.

- Bu işi benim yüzümden alamayacaksın Tahir, dedim.

- Ne diyorsun hoca, aldık ya...

- Nasıl aldık?

Durup yüzüme baktı.

- İyi misin sen hoca? İçeride değil miydin?

- İçerideydim de vallahi hiç dinlemedim ne konuştuğunuzu.

- Anlamadım yahu zaten; içeride halden hale girdin sen.

- Bu adam doktorasına yardım ettiğimi söyledi ya...

- Vallahi hoca belki onun da etkisi olmuştur.

- Mümkün değil, dedim.

Hadise biraz karışık. Bu Muhittin'in abisiyle askerde tanıştım. Doktordu. Para almadan fıtığımı ameliyat etti. Muhittin de doktor ama uzmanlık sınavını kazanamadığı için halk sağlığında doktoraya başlamış. Abisi rica etti tezine yardım edeyim diye.

Bir kez telefonda görüştük sonra polikliniğine gittim. Doğum kontrolle ilgili bir çalışma... Broşürler falan hazırlamışlar, bir de fabrika seçmişler, oradaki işçilere eğitim verecekler. İşçilerle bir eğitimden önce anket yapacaklar bir de eğitimden sonra. Ardından da anket sonuçlarını değerlendirecekler.

- Hocam nasıl, bundan doktora tezi çıkar mı?

Ne bileyim ben. Sosyalci olsam belki yorumlarım ama matematikçiyim. Anketlerini doğru değerlendirmeni sağlayabilirim sadece. Bu manaya gelecek bir açıklama yaptım ona. Sanki ben öyle demedim de, bu tezi biz birlikte var edeceğiz dedim. Elime daha önce yapılmış kalın mı kalın bir tez tutuşturdu ve "Buna benzesin hocam," dedi. Salak gibi gidip o tezi inceledikten sonra iki ay uğraşarak kaynaklar falan da bulup herifin girişini hazırladım. Yetmedi, araştırma yöntemini de bana yazdırdı. Yolunu bulsa tez izleme komitelerine falan da beni sokacak. En son koptuğum nokta: İşçilerle yaptığı anketleri almaya gittim. Zaten aslında başından beri yardım edebileceğim tek yer burasıydı. Anketlerin yorumlanması... O da istatistiksel açıdan... "Hocam bunlarla hiç uğraşamadım ben. Polikliniğin işleri falan... Acayip yoğunum," dedi. Ee ne olacak? Olacağı şuymuş: "Hocam sen eğitimden öncesi ve sonrası için birşeyler dolduruver." Aynen bunu istedi benden. Madem kafadan atılacak kendin doldursana. Ahlaksızlığını bu kadarcık bile inceltmeye gerek duymuyor adam. Aldım bir torba anketi döndüm eve. Gece yatağa girdim uyuyamıyorum. Tamam, abisi arkadaşım... Beş kuruş para almadan beni ameliyat etti ama... Yani bu kadarı da olmaz ki. Kalktım yataktan, oturdum masaya bir mektup yazdım. Çocukça biliyorum ama yüzüne karşı konuşmaya utandım. Ertesi gün o mektubu ve anketleri götürüp verdim Muhittin Bey'e. "Bu nedir?" diye sordu. "Okursanız iyi olur," dedim ve kaçar gibi ayrıldım yanından. Şimdi tam olarak hatırlamıyorum ne yazdığımı. İlkelerimden falan bahsetmiştim. Kesin kötü bir mektuptur; çünkü edebiyat parçalamayı hiç beceremem. İşte o günden sonra bu ilk görüşmemizdi.

Hikâyeyi dinleyince Tahir de endişelendi ama bir hafta sonra telefonda gayet neşeliydi sesi:

- Hoca tamamdır. Resmî olarak da bizim iş.

Ve ekledi: Adam olgun çıkmış. Ne demek yani bu? Benim yaptığım eşekliği affedecek kadar yüce olduğu anlamına mı geliyor? Neyse sonuçta verdiği habere sevindim.

İş yaparken birkaç kez daha görüştük Muhittin Bey'le. Devletteki önemli görevinin yanında halk sağlığında derslere giriyormuş. Geçen dönem üniversiteler arası dil sınavından doksan alarak doçentlik koşullarını da sağlamış. KPDS den aldığı en yüksek notun elli beş olduğunu da öğrendim. O iki sınav arasında bu kadar fark olması olanaksız. Kalıbımı basarım yerine adam falan sokmuştur. Bunu yapanlar varmış, duyuyorum.

- Belli bir yerden sonra sadece akademik hayata çekileceğim hocam.

Yine kalıbımı basarım ki, yakında doçent olacak bu herifin bana hâlâ hocam demesi sırf alay olsun diyedir.

Cesur Kız

Kumsalda oturmuş, gözünde güneş gözlükleri, sabahın ilk saatlerinde sakin denizi seyreden bu tatlı kız Ayten. Yani ben. Cenk'le geçirdiğim güzel bir günün ardından babamdan yediğim dayağı anlatmıştım size, hatırladınız mı? Hatırlamadınız tabii; çünkü yanlış şifre kullanıyorum. Yaşına uygun sosyal faaliyetleri yüzünden Ayten'in yediği dayak kimin umurunda. Bakın şimdi hatırlayacaksınız: Hani beni on kilo zayıf gösteren siyah kotumun içine girmeyi beceremiştim. Sapık erkeklerin hafızalarında pantolonumu dizlerimden yukarı çekmeye çalışırkenki halim, kıskanç bayanların zihinlerinde de tombul bacaklarım yüzünden bunu beceremeyişim kayıtlıdır muhakkak. Erkek okurların gözlerini kapatacaklarını bilsem, benimkini çirkinleştirerek kendilerininkini güzelleştirdiklerini zanneden bayanlar için şu an mayo içerisindeki vücudumun tasvirini yapardım ama dedim ya birinci gruba asla güvenemem. Bir ses geliyor kulağıma: 'Sen anlat, ben şerefsizim iki gözümü de kapatırım bacım!' Haydi bu cümleyi parçalarına ayırarak inceleyelim. Bir: Ben şerefsizim; iki: İki gözümü de kapatırım; üç:

Bacım. Sizce hangilerinin doğru olduğuna inandım? İkisini doğru birini yanlış tahmin ettiniz. İki gözünü de kapatacağından eminim, zaten bu yüzden anlatmıyorum; çünkü bacısı olmadığım o şerefsizin gözlerini kapattıktan sonra hayal gücünü nasıl çalıştıracağını biliyorum.

Bu saldırgan yönüm çok hoşuma gidiyor. Körelmek bir yana, günden güne de bileniyorum. En son tatile gelmeden önceki buluşmamızda Cenk'i de minicik parçalara ayırdım. Daha iyisini bulamadığım için onunla çıkmaya devam ediyorum. Birisi bana kaltak mı dedi, yoksa nazik ve dolayısıyla da kırılgan ruhum evham mı yapıyor?

Dayak yeme olayının üzerinden bir yıldan fazla geçti. Elbette ki size anlattığım dayak olayının üzerinden o kadar zaman geçti. Babamla ikimizin de formunu koruyabilmesi için arada düzenli karşılaşmalarımızı yaptık ama şiddeti meşrulaştırmamak açısından onları anlatmıyorum. Belki bugün yiyeceğimi tahmin ettiğim dayağa şahit olursunuz. Şu kadarını söyleyeyim hepsinde de kırdaki bir menekşe kadar masumdum. Bu benzetmeyi sadece güzelliğimi vurgulamak için değil, aynı zamanda şiddete karşı başvurduğum pasif direnişi çok iyi ifade ettiğinden seçtim. Bu yöntemi kullanan benden önceki en ünlü insan Gandhi'ymiş, ki onun mini etek giydi diye kendisine dayak atan bir babası hiç olmamış.

Bu noktada bilgi ve görgümdeki artışa dikkatinizi çekerek konuyu daha fazla dağıtmamaya çalışıyorum. Ben artık lise mezunu bir kızım. İçinizden bazıları üniversiteye gidemediğimi düşünüyor. Yargılarınızda aceleci olmayın lütfen. Sınav sonuçları bugün açıklanıyor. Sizi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederek söyleyeyim, kazanmayı umuyorum. Ya da şöyle ifade edeyim, bir sözel bölüm öğrencisi olarak Menelaus teoremi bile ezberimde girdim ben o sınava. Bir ses daha geldi kulağıma: Matematik ezber değildir.

Önemli olan anlamak. Sizi şaşırtacağımı tahmin ederek belirteyim, bunu diyen amcaya kesinlikle saygı duyuyorum. Eğitim sisteminin bizden beklediği matematik öğrenmemiz olsaydı, dinlerdim de onu. Oysa vazife çok net tanımlı: Başla komutuyla bitti komutu arasında yeterli sayıda rakibe nal toplatabilecek kadar fazla doğru şıkkı işaretleyebilmek. Şıklardan sonuca gitmek diye bir şey bile var bizim öğrendiğimiz matematikte. Ne diye uğraşacaksın o kargacık burgacık şeyi çarpanlarına ayırmaya? X yerine bir iki değer koy ve şıklarla karşılaştır. Ayrıntıya girdiğimin farkındayım ama bütün yıl kıpır kıpır gencecik beynim bu saçmalıklara katlandı. Şimdi hepsini söküp atmam kolay mı?

Verdiğim örneklerden anlamışsınızdır mutlaka iyi bir yarış çıkarttığımı. Aslında sonucun ne olduğunu da tahmin ediyorum. Aldığım puan ve tercih yaptığım yerler belli ne de olsa. Saat ona geliyor. Kahvaltıyı hazırlamıştır annem. Gidip karnımı doyurmalıyım. Mayomun üzerine uzun ve tatil ölçülerinde oldukça kapalı tek parça elbisemi giydim. Babam tatil için ayrı bir kıyafet yönetmeliği uyguluyor. Bölgelere ve saatlere göre değişebilen, yoruma izin vermeyecek kadar net tanımlar içeren bir yönetmelik... Site sınırları günün her saatinde azami kapalılığı gerektiriyor. Mini etek bile tehlikeli ve yasak. Plaj babamın kendini aştığı bir bölge. O kadar ki, mayo bile serbest. Yine de bir sınır var; örneğin bikini evlat katilliği nedeni. Ben yaşamı severim, babamın katil olmasını da istemem ama en önemlisi göbeğimdeki yağların gözükmesine izin veremem. Bu yüzden bikini giymiyorum. Akşamları şehre aileyle birlikte inildiğinde mini etek ve askılı olmamak koşuluyla kolsuz buluz da serbest.

Kumsaldaki duşun altında ayaklarımdaki kumları yıkayıp koltuğumun altında havlum ve kitabım, sitenin yolunu tuttum. Sizi engin kültürümle ezmek beni üzse de merakta

kalmanıza dayanamam. 'Böyle buyurdu Zerdüşt' ü okuyorum. Bu pos bıyıklı, Alman kadınlar konusundaki fikirlerini babamdan almış olmalı. 'Baban ondan almıştır' diyorsunuz. Babamın bir kitap okuması, hele de bir filozofu okuması ne kadar olanaksızdır biliyor musunuz? O doğmadan elli yıl önce ölmüş bir adamın onun fikirlerini çalmasından epey daha olanaksızdır. Genç bir kız olarak erkeklere benden bir tavsiye: Kadınlarla iyi geçinmezseniz, şöhretli ve bence epey de yakışıklı bir filozof bile olsanız, o konuda, anlamışsınızdır hangi konuyu kast ettiğimi, mutsuzluk içinde ölürsünüz.

Kumsaldan siteye yürümek neredeyse yarım saat alıyor. Aslında tam sitenin hizasına insem on beş dakika ama bu da yasak. Babam tanıdıkların beni mayoyla görmemeleri için orada denize girmeme izin vermiyor. Bu önleme rağmen bazen tanıdıklara denizde rastladığım oluyor. Geçenlerde Faik Amca'yla karşılaştık. Kart horoz, güya halimi hatırımı sorarken beni öyle sözdü ki, tanıdıklardan kaçmak konusunda babama hak verdim. Sadece kadınlar değil erkekler de garip yaratıklar. Hele de yaşlanırlarken... Geçen yıl elli yedi yaşındaki Halil Dayım; yengemi terk edip, kendisinden yirmi yaş genç bir kadınla evlendi. Duyduğuma göre kadının geçmişi de biraz şaibeliymiş. Hani Schopenhauer sizde ne eksikse karşı cinste onu ararsınız diyor ya, bu galiba erkeklerde yaş için de geçerli. Schopenhauer falan... Sizi iyice şaşırtıyorum değil mi? Cenk de çok şaşırıyor benim böyle konularla ilgilenmeme. Kafayı yememden korkuyor hatta. Şimdi aklıma geldi de Cenk'le benim ilişkimde, kültürlerimiz arasındaki farkın sorun yaratmaması Schopenhauer'ın görüşüyle çelişmiyor. Bir de aramızda çekime neden olan onun çelimsizliği benim iriliğim var tabii. Yani ikimiz de neslimizi türün ortalamasına çekmeye çalışıyoruz.

Tamam sıkıldınız biliyorum. Kimse ukala bir kızla sohbet etmekten hoşlanmaz. En son şunu söyleyip kapatıyorum konuyu: Yaşamı doğru değerlendirmek için herkese biraz felsefe gereklidir. Haydi şimdi çiçeklerden, böceklerden bahsedelim. Şu evlerin bahçelerindeki sarmaşık güllerden ya da... Babam bu evlerden birini almadı yazlık olarak. Denizi teleskopla görebildiğimiz bir tepedeki beton yığınına saydı onca parayı. Kazıklandı resmen. Para kazanmayı beni şaşırtacak kadar iyi beceriyor da harcarken aynı performansı gösteremiyor. Site bir şeye benzemiyor, bari oturanlar insan olsalar. Her hafta en az iki kavga: O ne diye mangalını onun duvarının dibinde yakıyormuş. Öteki bahçesine site yönetmeliğine aykırı biçimde çiçek ekmiş. Berikinin kızının dedikodusunu yapmışlar. Maçlar en az üç dört raunt üzerinden oluyor ve molalar bir haftaya kadar uzayabiliyor. Bazen kadınlar bazen erkekler, bazen de tüm aile çıkıyor sahaya. Teke tek mücadelelerin dışında hemşehrilik ilişkilerine ya da mesleki yakınlıklara göre oluşturulmuş paktlar da var. Mesela biz ailece görgüsüz zenginler gurubunda yer alıyoruz ve özellikle tahsilli züğürtlerle karşılıklı nefrete dayalı hoş bir çekişmemiz var. Paktlar arasındaki mücadele herhalde sıcak savaşın yol açacağı hasarın taraflarca bilinmesi dolayısıyla, tacizlerle renklendirilen soğuk savaşlar şeklinde devam ediyor. Örneğin dün, İngilizce öğretmeni Cengiz Bey bizim evin önünden geçerken babam kafasını gazeteye gömüp, eşşoğlueşek dedi. Babamla fiziksel bir mücadeleye girse; ikinci yumrukta, ilk yumruğun kimden geldiğini hatırlayamayacak kadar ağır hasarlı olacağını bilen Cengiz Bey, kafasını kaldırmadan devam etti yürümeye. Yine de alternatifi olduğu halde gezisinin dönüş güzergâhını bizim balkonun önünden geçirmeyi ihmal etmedi. Dünya tatlısı torununa nasihatler eşliğinde: 'Para kazansan bile kıro olma tamam mı Utkucuğum. İnsan olmaya çalış tamam

mı?' Minik Utku da dedesinin işbirlikçisi olarak 'Hı? Hı?' diye aralıksız sorarak tacizin tekrarlanmasını ve pekiştirilmesini sağladı. Babam hiç sesini çıkartmadan yavaş ısınan bir ampul gibi kızardı durduğu yerde. Annemin yorumu da ilginçti: Kafayı yemiş bu adam, el kadar çocuğun anlayacağı şeyler mi anlattıkları?

İşte geldik sevgili sitemize. Bazen bu insanların kendilerine neden işkence ettiklerini merak ediyorum. Doğru dürüst denize girdikleri yok, yazın sıcağında birbirlerini yemek için buluşuyorlar her sene. Gösterişli demir kapıdan geçip girdim içeri. İki yanımdaki arabalardan sağdakiler genelde görgüsüzlere, soldakiler de züğürt tahsillilere ait. İki paktın arabaları arasından geçerken insan ister istemez paranın çok da önemsiz olmadığını düşünüyor.

Elinde poşetle çöp varillerine doğru giden benim iki katım irilikteki kadını son anda gördüm.

- Günaydın Hafize Teyze, diye seslendim.

Büyük tehlike atlattım. Yüz metre öteden bile kendisine selam verilmediğinde ölümcül bir kin dolduruyor içini. Gizli servisleri kıskandıracak ustalıkla hakkınızda topladığı bilgileri, ilgili makamlara bedavaya veriyor. Plajda mısır satan çocuğun benden para almadığını nasıl öğrendi hâlâ merak ediyorum.

- Kazandın mı bir yeri, diye bağırdı.

- Daha öğrenemedik, dedim.

- İnşallah kazanmışsındır.

İçinden "Allah'ım ne olur sen beni ciddiye alma," demiyorsa ne olayım.

- İnşallah, dedim ben de ve yoluma devam ettim.

Arka tarafın balkonunu yıkayan anneme,

- Günaydın, dedim.

- Neredesin kızım sen?

Sınav sonucumu öğrenmek için internet kafeye gittiğimi

ama hatların çok dolu olduğunu söyledim. Elimdeki havluyu da o sormadan açıkladım. Hatların boşalması için plajda bekledim.

- Baban enişteni aradı ama o da girememiş.

Enişteme özel bir kurye gönderseler, benim nereyi kazandığımı sorup öğrenebileceğinden emin değilim. Arada bir bilgisayar varken hiç şansı yok. Yani bu günü rahat geçirebilirim.

- Sen işletmeye gidecektin değil mi Ayten?
- Nereyi kazanırsam oraya gideceğim anne.
- Ama baban işletme dedi.

Annem için kocasının yetkisi öyle sınırsız ki, babam devlet opera ve balesi dese, ÖSYM nin sonuç belgesiyle beraber bir takım balerin kostümü göndereceğine inanır. Babam kendisini önemli bir iş adamı zannediyor. Bu yüzden dükkânının kurumsallaşması ile ilgili beni de kapsayan planları var.

İşte kendileri de geldiler.

- Günaydın baba.
- Yahu millet öğrenmiş, biz niye hâlâ öğrenmiyoruz senin nereyi kazandığını?

Kızına güveni tam bir baba. Sınav sonucunu demiyor nereyi kazandığını diyor.

- Ben sabah girdim ama çok yoğundu hatlar.
- Özel hat falan yok mu parasını fazla verip öğrenelim.

Böyle saçma bir uygulamanın olmamasının sorumluğu bana aitmiş gibi korkarak:

- Yok baba, dedim.
- Teknoloji yok ki memlekette.

Annem herhalde teknolojik olarak durumumuzun o kadar da kötü olmadığını kanıtlayıp babamın sinirlerini yatıştırmak için:

- Bu yeni termos çok iyi, çayı hiç soğutmuyor, dedi.
- Daha da mı soğutsun o kadar para saydık.

Bence çağımıza ait hiçbir termos kendisi için ödenen paranın farkında değildir, yine de babamın tepkisini mantıklı bulduğumu belirtecek mimikler yaptım, kahvaltı masasında oturacağı sandalyeyi tutarken.

Babam çayını karıştırırken yine bizim yazlıktan denizin çok iyi göründüğünü söyledi, ki yanılıyor. Kavaklıkla otel binası arasından görünen, deniz zannettiği yer aslında gökyüzü. Onun iddiasına göre güneş her akşam bizim manzaramızdaki denizin içine dalarak batıyor, arkasından yıldızlar bizim denizimizde boy gösteriyor. Kısacası babam, burayı alırken gökyüzü manzarasına para ödediğinin hâlâ farkında değil.

Ekmeğimin üzerine sürdüğüm tereyağı ve vişne reçelini zevkten gözlerim kapanarak ısırmışken, babamın cep telefonu çaldı. Hemen uzanıp aldı ve ekrana baktıktan sonra açtı:

- Öğrendin mi damat?

Sanırım bu telefon benimle ilgili.

- Neresi, neresi?

Onu şaşırtan bir yer.

- Yahu oğlum olur mu? Felsefe yazmadı ki o.

Savunmamı babamın verdiği bu fikir üzerine kursam mı? Sınav sistemi o kadar çarpıklaştı ki insanları hiç yazmadıkları bölümlere gönderiyor.

- Emin misin oğlum?

Enişteme söylediklerini tahmin edebiliyorum. Evet babacığım eminim, hem adı hem soyadı hem de ÖSYM numarası tutuyor. Bana döndü babam:

- Ayten, bu felsefeyi kazanmış diyor.

Ben başımı önüme eğip susma hakkımı kullanmak istiyorum.

- Sen felsefe yazdın mı Ayten?

Biliyorum, avukatımın gelmesini beklemeyecek babam.

- Söylesene be! Felsefe yazdın mı sen?
- Yazdım baba, dedim en sevimli ve en masum halimle.
- Nursen bu ne diyor?

Babam kim bilir nasıl bir şok yaşıyor ki sorgu faslını böyle uzun tutuyor. Annem, kocasının öfkesinin nedeni beni duyamamasıymış gibi söylediğimi tekrarladı. Ve babam, girdiği şoktan kurtulamadan hemen önce kendimi içeri attım. Birinci tercihini kazanmış bir öğrenci olarak milletin gözleri önünde kutlanmak mahcup eder beni. Babam peşime takılırken güzelim termosu düşürdü. Bunun benim işletme yerine felsefe okumamla hiç ilgisi olmadığı halde hepten zıvanadan çıktı. Bir ara gönlümü felsefeye kaptırmakla yanlış mı yaptım diye düşündüm. Sonra babamın sert bir hamlesiyle kendime geldim ve kızım Ayten dedim, ilgini çekmeyen bir bölümde okuyup, ömür boyu sevmediğin bir meslekte dayak yiyeceğine çilen bu olsun.

Fırtınayı yine o kırdaki güzel menekşe gibi atlattıktan sonra hiç acı da hissetmedim. Azıcık babamın darbe yiyen ticari fantezisine, daha çok da annemin kırılan termosuna üzüldüm.

Saate baktım, yemeğe yirmi dakika kalmış. Devam ettim klavyeyi tıkırdatmaya.

- Yeter oğlum yeter.

Cümlemi bitirdikten sonra yanımdaki koltuğu ona doğru iterek:

- Gel dostum, dedim.

Tahir bu. Sekiz kişilik laboratuvarımızın sekiz erkeğinden birisi. Hatta anlattıklarına bakılırsa en erkeği... Kalan yedimiz onun yanında fasulye sayılırız.

- Oğlum sen on parmak mı yazıyordun?

- Askerde öğrendim, dedim.

Koltuğu geriye doğru çekip uzun bacaklarını kübiğimin yarısını kaplayacak şekilde uzattı.

- Moruk dün internette yeni bir hatunla tanıştım.

- Hadi ya!

Şaşırmış gibi yapıyorum ama çok da umurumda değil tavladığı yeni hatun. Kendi derdimdeyim ben. Yaşım otuz oldu. Saçlarım dökülüyor. Her gün on saat bilgisayarın ba-

şında oturmaktan bedenim armuda benzemeye başladı. Omuzlarım günden güne daralırken popom büyüyor.

Mühendisim. Güya doktorluktan sonra kız istemeye en yetkili ikinci meslek ama hâlâ abazayım. Sorunun ne olduğunu biliyorum. Evlenilecek erkek grubundayım ben, eğlenilecek değil... İşin sonunda nikâh masası görünmüyorsa artılarımın karşı cinsin gözünde kıymeti yok. Bunu anlayalı beri güzel olması koşuluyla, parmağıma yüzüğü takacak bir bayana da fitim.

Bana nispet yapar gibi uzun ve gür saçlarını elleriyle geriye attı Tahir.

- Kız çılgın lan! Gecenin saat birinde buluşalım dedi.

- Buluşmadın mı?

- Korktum oğlum.

- Neden korktun?

Bunu soran ben değilim. Laboratuvarımızın bir başka sakini Alper. Yoo ona sakin demek yanlış. Abazalık başına vurduğundan gittikçe daha hırçınlaşıyor. Yanında sürüklediği koltuğu kızdığı birine atıyormuş gibi itti. Tahir'in ayaklarına çarpıp durdu koltuk.

- İbne misin lan? Niye buluşmadın kızla?

Alper, kendisinden esirgenen bütün kızların ona verildiğini düşündüğünden çok kızıyor Tahir'e. Ve bu Tahir'in hoşuna gidiyor. Gururunu okşuyor herhalde.

- Otur otur. Yeni maceramı anlatayım sana.

Bir şey söylemeden oturdu Alper. Az sonra iki kişi daha sandalyelerini çekti yanımıza. Günde üç dört kez çevirmezsek rahat edemeyeceğimiz abazalık geyiği başladı. Bazen halimizi yukarıdan seyredip gülüyorum. Hiçbirimiz kör ya da topal değiliz. İşimiz gücümüz de yerinde. Peki nedir bu bahtsızlığımız? Basiretimizi bağlayan, bize ekmeğimizi veren bilgisayar mı? Onun sanal dünyasına gömüldüğümüzden mi beceriksizleşiyoruz gerçek dünyada. Tahir'e de

inanmıyorum aslında. Bizi saf bulmuş atıyor bence. Geçen hafta anlattığı hikâye mesela. Güya kız bakire ama verdiği ayrıntılara bakınca Matahari gibi seviştiği çıkıyor ortaya.

- Beyler bu ülkenin en önemli sorunu kadın erkek ilişkileri.

İsmail bildik nutuğuna başladı. Küçücük boyuyla ayakta zıplaya zıplaya bağırıyor.

- Bağırma oğlum, sakin ol, dedi Tahir gülerek.

Öteki daha da artırdı sesini.

- Oğlum kadınlar depresyonda, erkekler depresyonda. BBC nin yaptığı bir araştırmaya göre kendini en mutsuz tanımlayan iki ülkeden birisiymiş Türkiye.

- Öteki ülke hangisiymiş lan, dedi Alper.

- Nedeni cinsellik beyler.

Öyle ateşli konuşuyor ki, insan etkileniyor. 'Yürüyün arkadaşlar mutlu olmak bizim de hakkımız' dese kemerleri çözüp gideceğiz peşinden. Bu teklifi benim yapmama çok az kala cep telefonum çaldı.

Arayan ablam. Akşama mutlaka ona uğramamı istiyor.

* * *

Akşam oldu ve ona uğradım işte. Neval açtı kapıyı. Karşılama cümlesi şu:

- Annem sana kız bulmuş dayı.

Biraz daha gülse ağzı yırtılıp kulaklarıyla birleşecek. Bacak kadar çocuklara da eğlence olduk ya Allah bu kızları nasıl bilirse öyle yapsın.

- Önce bir hoş geldin desene kız, dedim.

- Sarışınmış dayı, gözleri de yeşilmiş.

Ablamla annem arasında beni evlendirmek için amansız bir yarış var.

- Sen her şeye burnunu sokma bakayım, dedi salondan beni karşılamaya çıkan ablam ve devam etti.

- Murat gülüm, kız tam senin beğendiğin gibi, sarı saçlı uzun boylu, yeşil gözlü.

Ne yalan söyleyeyim keyfim yerine geldi.

- Filiz Akın'ı mı ayarladınız, dedim.

- Ondan bile güzel.

- Dayım gülüyor, dedi Neval.

- Sen gördün mü?

- Fotoğrafını gördüm Murat, vallahi bir içim su, hem de öğretmen.

Kız ablamın dairedeki arkadaşlarından birisinin görümcesiyle aynı okulda çalışıyormuş. Tavşanın suyunun suyu yani ama kısmet işte. Heyecandan dizlerim titremeye başladı. Enişteme selamlaşıp artık abaza değilmişim gibi mutlulukla koltuğa oturdum.

- Murat o dükkânı altmış milyara satmış herifler.

Eniştem hangi dükkândan bahsediyor bilmiyorum.

- Bize elli beşe bırakacaklardı.

Kendinde batıracak para kalmadı, benim biriktirdiğim üç kuruşun peşinde. Ablam susturdu onu.

- Kız beni beğenecek mi bakalım?

- Beğenecek tabii, fotoğrafını gönderdim, görüşelim demiş.

- Hangi fotoğrafımı gönderdin?

- Vesikalığını verdim.

- Ehliyettekini mi?

- Saçlarını geriye taramışsın ya...

En nefret ettiğim fotoğrafım. Aynı kuaför çırağına benziyorum orada. Gözlerim de nasıl olduğuna hâlâ hayret ediyorum, şaşı çıkmış.

- Ona bakıp olur demişse kızın gözleri pek iyi görmüyor herhalde.

- Canım sen erkeksin. Aklı başında kız evleneceği adamın tipine mi bakarmış?

Ablam bunu deyince çaktırmadan enişteme göz attım. Su-

rat benimkinden bin beter. Adamcağız yemek yerken burnunu ısırmamak için dikkat etmek zorunda. Ablamın evlenirken kocasının tipine bakmadığı kesin de neyine bakmış onu bilmiyorum? On beş yıldır denediği hiçbir işi beceremedi.

- Ben bakarım, dedi Neval.

- Bakarsan bulursun bir işe yaramaz, otururşun.

Annen gibi dedim içimden.

- Bizim bir arkadaş var Murat. Edirne'li.

Ee ne yapayım yani enişte der gibi baktım. Benim de memleketin dört bir yanından arkadaşlarım var. Kimi Urfalı'lı kimi Trabzon'lu.

- Birlikte Edirne ciğercisi işine girelim diyor.

- Sen sus İsmet, dedi ablam.

- Sen hiç Edirne ciğeri yedin mi Murat?

- Yemedim enişte.

- Ben de yemedim ama çok methetti arkadaş. Hesapladık, otuz kırk milyara kuruluyor tezgâh.

Satacağı şeyin tadını öğrenmeden batıracağı parayı aramaya başlayan bir adam. Ablam bununla evlenemeyecek diye, annemi canına kıymakla tehdit etmişti. Şu kadın milletini anlayan beri gelsin.

- O da bana fotoğraf falan gönderdi mi?

- Ne yapacaksın fotoğrafı gülüm. Kız tam senin istediğin gibi diyorum. Güvenmiyor musun bana?

Başka çarem var mı? Kendime güvendim bir halt edemedim. Arkadaşlara güvendim, benden beter çıktılar. Arabama güvendim o bile işe yaramadı. Artık onların dilinden onlar anlar diye ailemdeki kadınların eline bıraktım kaderimi.

- Görüşme mi ayarlayacaksın sen şimdi?

- Ayarlayacağım, bak yalnız peşinen, kızla niyetin ciddiyse görüşeceksin?

Otuz yıldır kaç kızla oynamış ki bu uyarıyı yapıyorsun kardeşine.

- Kolasına ilaç atacak değilim, dedim.

Ablam fırsattan istifade erkeklerin güvenilmezliği konusunda Neval'e brifing vermeye başladı. İsmail'in ateşli nutukları geldi aklıma ve haklı buldum onu. Daha küçükten kızlar böyle yetiştirilirlerse tabii toplumun kanayan yarası olur kadın erkek ilişkileri.

Belki de kurtuluşun eşiğinde olduğuma inanmanın iyimserliği ile müdahale etmedim ablama. Kendi sorunumu çözmekteki başarısızlığım ortadayken, başkaları için mücadele etmem saçma olur. Hem de ablamı karşıma almak pahasına. Şu an isteyeceğim son şey onu kızdırmaktır. Hatta gözüne girmek için Neval'e "Evet yeğenim annen haklı, biz erkeklerin tümü kadın cinsini kirletmek için yaratılmış iğrenç sapıklarız," demeyi bile düşündüm. Eniştem fırsat vermedi. Karısının bıraktığı boşluktan yararlanıp bana Edirne ciğerciliğinin püf noktalarını anlatmaya başladı. Meselenin özü ciğerin sinirlerini iyi ayıklamaktaymış. Döner gibi ince ince dilimleniyormuş bu.

- Murat, bunun en iyi tarafı henüz Edirne dışında keşfedilmemiş olması. Ankara'ya ilk biz getireceğiz. Bi tuttu mu...

Burası eniştem için kelimelerin kifayetsiz kaldığı, sözün bittiği yer. Bir tuttu mu! Bir becerdik mi! Bir ayağa kaldırdık mı! Tüm projelerinde bu noktada durup gözlerini kısar, dişlerini sıkar, dünyanın anasını satacakmış gibi bir ifade alır yüzü. Onu böyle görünce başarmasından korkarım.

* * *

Melda'yla buluşmamıza on dakika kaldı ve ben hâlâ arabamı park etmeye çalışıyorum. Kolej'in arkasında hep yer bulurdum; bu defa abazalıktan kurtulmamı istemeyenler birlik olup tek karış boşluk bırakmamışlar yol kenarlarında. Kocatepe'ye doğru giderken neden Kolej'deki otoparka bırakmadığımı düşünüp salaklığıma hayret ettim. Trafik de

berbat. Yanaklarımdan aşağıya gözyaşları gibi ter damlaları süzülüyor. Olduğumdan üç dört kilo zayıf görecek kız beni.

Sonunda arabayı park ettim ama iki dakika içinde Gima'nın önünde olmazsam ilk buluşmasına geç kalan bir angut durumuna düşeceğim. Allah'tan yokuş aşağı da, koşması rahat oluyor. Rezillik, vallahi rezillik. Kız beni güreşten çıkıp, duş almadan üzerine takım elbiselerini geçirmiş bir ayı zannedecek. Kulağımın dibinde çalan korna sesleriyle kendimi mermi gibi ileri attım ve ezilmiş bir ayı olmaktan kıl payı kurtuldum. Konur Sokak da bugün her zamankinden daha kalabalık. Bayanlar dahil önüme kim çıkarsa omuzluyorum. En kibarı çüş olmak üzere çeşitli uyarılar fırlatıyorlar arkamdan, ama dönüp bakmıyorum.

Metro durağının solundaki merdivenlerden atlarken ayak bileğimi burktum, az kalsın kırılıyordu. Saate baktım, ikiyi üç dakika geçiyor. Ve başımı kaldırınca onu gördüm. Melda... Gözlükçünün yanında dikilmiş bekliyor. Ablamın anlattığından daha güzel. Geç kalmış olmasaydım durup seyrederdim onu. Kabarık sarı saçları neredeyse beline kadar uzun. Yüz hatları bir çocuğunki kadar yumuşak. Beklediğine değdi oğlum Murat. Galiba o da beni gördü. Sanki beni bu mesafeden ve onca gürültünün arasından duyabilirmiş gibi gülümseyerek geciktiğim için özür diliyorum. Yüzündeki şaşkın ifadeden beni tanımadığını anlıyorum. Bu iyi; demek ki o berbat fotoğraftakine benzetemedi. Tam karşısına gelince elimi uzatıp:

- Merhaba Melda Hanım, dedim.

Antenli bir uzay yaratığıymışım gibi bakıyor bana.

- Ben Murat. Dün telefonda konuştuk ya, görümcenizin...

O güzelim surat buruştu birden.

- Ben sizinle telefonda falan konuşmadım.

Bu ses dün duyduğumdan farklı mı? Tabii ki öyle. Saçmaladın ki ne saçmaladın Murat.

- Çok pardon birisiyle karıştırdım.

Surat hâlâ buruşuk. İnanmadı galiba. Umarım gerçek Melda görmemiştir bu sahneyi. Utançtan yerin dibine girmiş vaziyette gözlükçünün diğer tarafına sürünerek geçtim âdeta. Kıza bir de görümcesinden bahsettim. Bekâr birinin görümcesi olur mu hiç? O an kafamda akıl yoktu ki; güzelliğiyle çarpılmıştım haspanın. Kendime gelmek için biraz bekleyip cep telefonumu çıkarttım ve Melda'yı aradım. Yakınlardaki telefonlardan birinin çalmamasına sevindim, çünkü yanlışlıkla çarptığım suratsız kız dışında etrafta bekleyenlerin hiçbiri Melda olabilecek renkte ve güzellikte değil. Defalarca çaldırdığım halde açılmadı telefon. Aklıma çok kötü bir olasılık geldi. O kız Melda'ydı da beni görünce fikrini mi değiştirdi acaba? Öfkeyle başımı ona doğru çevirdim, beni izliyormuş; korktu. Düşündüğüm doğru olsaydı burada beklemeye devam eder miydi? Halimi seyredip eğlenmek istemiştir belki de. Olur mu olur. Bende kadın milletini iten hatta içlerini nefretle dolduran bir şey var. Geçen hafta Real'in otoparkında bir kadın yer tartışması yüzünden az kalsın cipini arabamın üzerine park ediyordu. Ben ondan önce gelmiştim oysa... Üniversitede herkes notunu yükseltmek için seçmeli ders olarak sosyoloji alırdı. Ben de aynını yaptım ve milletin yata yata 'a' getirdiği dersten karı beni zor geçirdi. Evet bu kız Melda olabilir. İyi de demin aradığımda telefonu neden çalmadı. Sesini kısmıştır belki de. Ona belli etmeden gözlükçünün diğer tarafından arkasına dolaştım. İyice yaklaşıp arayacağım. Telefonunu titreşime de almış olsa kim arıyor diye bakacaktır. Düşündüğüm gibiyse seni rezil edeceğim Melda. Üstelik bu defa altında beni ezebileceğin bir cipin ya da çantanda ismimin karşısına 'f' yazabileceğin not defterin yok. Telefon çalmaya başladı. Şu an hemen arkasındayım, birden bana döndü. Yüzündeki telaşlı ve korkmuş ifade çok hoşuma gitti. Telefonumu

ona uzatır gibi tutuyorum. Artık üstte olan benim. Eli çantasına gitti. Herhalde çaktırmadan telefonunu kapatmaya çalışıyor.

- Telefonunuz mu çalıyor Melda Hanım?

Ben bunu sorunca elini çantasından hızla çıkarttı ve gözlerimde dayanılmaz bir yanma hissettim. Deli karı bir şey sıktı yüzüme. Şu an farklı sesler geliyor kulağıma. Acıyla bağıran benim; birileri 'iyi yaptı' diyor; birileri de durmadan 'Murat Bey' diye sesleniyor. Koluma girdiler, gözlerimi açamadığım için nereye gittiğimi bilmiyorum. Karı resmen yılan gibi soktu beni.

Lavaboda yüzüme dakikalarca su çarptılar. Gözlerimi açmayı başardığımda çirkin kel bir adam gülerek bana bakıyordu. Doktormuş.

- Dişliymiş hatun, dedi.

- Beni yanlış anladı, dedim.

Aynaya yaklaştım. Gözlerimde toplu iğne başı kadar beyaz kalmamış. Sanki kahverengisi bile kırmızıya dönüşmüş.

Sapıklara karşı geniş hoşgörü sahibi doktora teşekkür edip izimi kaybettirmek üzere hemen tuvaletten dışarı attım kendimi. Koştururken telefonum çaldı.

- Murat Bey?

Evet işte bu gerçek Melda.

- Geldiniz mi Melda Hanım?

- Yok gelmedim de, demin beni aradınız telefonunuzu açtım bağırış çağırış sesleri geldi.

Bugün kader ağlarını feci biçimde beni rezil etmek için örmüş Melda Hanım desem inanır mı? Telefonun cebimde olduğunu, onu kendiliğinden aradığını söyledim. Bağırış çağırışların anlamını sordu.

- Burada bir karışıklık oldu, geldiğinizde anlatırım Melda Hanım, dedim.

Dışarı çıkınca tekrar Melda'yı aradım ve buluşma yerimi-

zi değiştirdim. İşkillendi ama kabul etti. İki buçukta, yani buluşma saatinden otuz dakika sonra telefonum çaldı.

- Ben YKM nin önündeyim Murat Bey.

Yalan söylüyorsun. Ben de YKM nin önündeyim ve buralarda uzun boylu, sarışın, yeşil gözlü bir kız, hatta bu özelliklerin tekine sahip bir kız bile yok.

- Murat Bey!

Bu ses telefonumdan değil, yanıbaşımdaki esmer bacaksız kızdan geldi.

- Melda Hanım!

Telefonunu çantasına koyup elini uzattı.

- Merhaba.

Bu ne renk Melda Hanım? Siz bildiğimiz esmersiniz. Gözleriniz de kahverengi. Üstelik geç kaldığınız için özür mözür de dilemeye niyetiniz yok gibi görünüyor. İçimden bunlar geçiyor, bir de ablamdan nefret ediyorum.

- Neden Gima'nın önünde buluşmadık?

Sayende o civarda artık beni pek iyi tanımıyorlar da ondan. Daha ilk sorusunu yanıtlamadan ikincisini yetiştirdi:

- Gözleriniz rahatsız mı?

Evet rahatsız ama sizinkiler de yeşil değil.

- Gima'nın önünde sizi beklerken bi yanlış anlaşılma oldu.

- Nasıl bir yanlış anlaşılma?

- Başkasını siz sandım.

- Beni daha önce görmediniz ki.

- Ablam bi tarif vermişti.

Devam et seni dinliyorum, der gibi bakıyor çatılmış siyah kaşlarının altındaki kahverengi gözleriyle.

- Siz sandığım bayan, sarkıntılık yapıyorum diye sprey sıktı yüzüme.

- Onu ben sandınız diye...

- Evet, onu siz sandım. Aynı size benziyordu, yani ablamın verdiği tarifteki size...

- Tuhaf.

Ablamın bana verdiği tariften özellikle bahsettim ki, beni keriz zannetmesin. Güven Park'a doğru yürümeye başladık. Bana yaklaşmamaya özen gösteriyor.

- Sırf onu başkasına benzettiniz diye gözünüze sprey mi sıktı?

Sıkıldım ben bu muhabbetten.

- Biraz deliydi herhalde, dedim.

- Siz ona Melda Hanım dediniz o da gözünüze sprey sıktı.

Kocasıymışım gibi zorluyor beni.

- Evet aşağı yukarı öyle oldu, dedim.

- Gerçekten garip.

İnanmazsan inanma esmer şey, dedim içimden.

- Ablanız nasıl tarif etti beni?

İşte bu güzel bir soru.

- Uzun boylu ve sarışın olduğunuzu söyledi.

- Siz de öyle birini görmeyi umuyordunuz tabii.

Ne yanıt vereyim şimdi ben buna. Herkesin güzellik anlayışı kendine göre.

- Evet, dedim.

Kısa bir sessizlik.

- Yengem herhalde ona saçları boyalı fotoğrafımı göstermiş. Boyumun uzunluğunu nereden çıkartmış anlamadım.

Bunu söylerken ablamın yalancının teki olduğunu ima eder gibi bir tavır takındı. Sizi gördüğümden beri kendisinden ben de çok hoşlanmıyorum ama yine de abla abladır. Belki de bir tuzluğun yanında poz vermişsinizdir; boyunuz o yüzden uzun görünmüştür.

- Nereye oturalım?

Sesi huysuzlaştı Melda'nın. Böyle durumlarda erkeğin seçenekler sunması gerektiğini tahmin ediyorum ama ben şimdiye kadar bir bayanla baş başa oturmuş insan değilim. Yine de kendimi aşmayı denedim:

- Beğendik e gidelim mi?

- Ne yapacağız orada?

Bunu öyle aksi sordu ki, sanki ben manavından domates hıyar alıp bir köşede yemeyi teklif ettim.

- Kafesinde otururuz.

Kötü kötü baktı. Gerçekte neye bozulduğunu anladım. Esmer ve bacaksız olmasının sorumlusu ben değilim ki.

- İsterseniz başka bir yere gidelim, dedim.

Beni duymamış gibi üst geçide yöneldi.

- Sakal'a gidelim.

Sakal neresi diye sormaya korkarak:

- Olur, dedim.

Merdivenlerden çıkarken kendisine çarpan bir adama dönüp ters ters baktı. Neyse ki adam da aynını yapmadı, yoksa benim müdahil olmam gerekirdi ki kavga etmek hiç elimden gelmez. Kuşkum kalmadı, ceberut bir kız bu.

Konuşmadan yürüyerek eski kitapçıların olduğu sokağa girdik.

- Okumayı sever misiniz, diye sordu.

En son lisede dönem ödevi olarak Yaprak Dökümü'nü okumuştum.

- Severim.

Hayır kesinlikle kızın gözüne girmeye çalışmıyorum; korkumdan yalan söyledim.

- Kimleri okursunuz?

Hep karıştırırım Yaprak Dökümü'nün yazarını; Hüseyin Rahmi Gürpınar mıydı yoksa Refik Halit Karay mı? Biraz kararsızlığın ardından.

- Hüseyin Rahmi'yi severim ben, dedim.

- Gulyabani'yi okudunuz mu?

- En son Yaprak Dökümü'nü okudum, dedim.

- Yaprak Dökümü Reşat Nuri'nin, dedi sırıtarak.

Ne bileyim ben, liseyi bitireli on yıldan fazla oldu. Aklım-

da ne Refik Halit kalmış, ne Reşat Nuri. İnanmayacağını tahmin ederek:

- Reşat Nuri diyecektim, dedim.

İnanmadı. Salak adam, kitap tezgâhlarının yanından geçiyorsun, birinin üzerinde yazanı okusaydın ya.

- Bizim iş çok yoğun, okumaya fazla zaman kalmıyor, dedim teslim olarak.

Yine sırıttı.

- Bütün gün bilgisayara bakmaktan... İnsanın gözleri de dayanmıyor zaten.

Karım değil, öğretmenim değil. Beğendiğim bir kız bile değil. Niye mazeret bulmaya çalışıyorum ki. Göğsümü gere gere 'Arkadaşım ben internette dolaşan fıkralar dışında hiçbir şey okumam' desem ya.

- Siz seviyorsunuz herhalde okumayı?

- Severim.

- Kimleri okursunuz?

Bunu da yalakalık olsun diye soruyorum. Reşat Nuri'ye, Refik Halit'e, Hüseyin Rahmi'ye hiç benzemeyen, hayatımda duymadığım isimler saydı. Üstüne bir de okuduklarıyla ilgili ayrıntıya girdi. Anlatımda farklı tabakalar kullanan bir heriften falan bahsetti. Kültürüyle ezdi resmen beni.

Apartman gibi bir yerin kapısından girip bodrum kata indik. İçeride raflar ve raflarda kitaplar... Galiba bu kız entel. Sağımızda solumuzda boş masalar olduğu halde ayakta dikilmiş bekliyor. Bana bir şey söylemeden yandaki odaya geçti. Akıllıca olan arkasından gitmek yerine kaçıp kurtulmaktı ama ben akıllı değilim. Çuvala benzeyen çantasını, köşede camın kenarındaki masanın üzerine bırakıp oturdu. Karşısındaki sandalyeye geçtim. Sigarasını çıkartıp yaktı. Dumanını, içindeki sıkıntıyı boşaltıyormuş gibi dışarı bırakırken:

- Mühendissiniz değil mi, dedi.

- Evet.

- Hangi okul?

- Bilkent.

- Şu beyinlerdendiniz yani.

Yine o sevimsiz sırıtma.

- Sınavda iyi puan almıştım, dedim.

- Edebiyat sorularını da yapmış mıydınız?

Benimle dalga geçme hakkını nereden buluyor?

- Siz kesin yapmışsınızdır, dedim.

Sinirlendiğimi belli etmemek için yüzüme yerleştirdiğim gülümsemeyle.

- Hepsini yapmıştım, dedi somurtarak.

Siparişimizi almaya gelen garson masadaki olumsuz elektriklenmeye ara verdi. Soda ve yanına limon istedi. Ben şimdiye kadar sadece bir kez, o da üniversite yıllarında burs fişiyle verdikleri için denediğim ve hiç sevmediğim halde buzlu çay söyledim. Havalı gözükmek için...

- Nasıldı Bilkent?

Ona Bilkent'in nasıl olduğunu anlatırken sodasını önüne koyan garsona:

- Ben limon da istemiştim, dedi.

Garson limonu içine sıktıklarını söyleyince suratını buruşturdu Melda ve geri gönderdi. Tranj mı tıraş mı ne karın ağrısıysa öyle limonlu istiyormuş. Bu kızın tamamı kapris-ten ibaret galiba. Sigarayı da suratıma suratıma üflüyor. Paralılarla bir arada okumanın sıkıntılarını, onların lüks hayatlarının yanında ezilip ezilmediğimi sordu. Yalan söyledim:

- Daha çok onlar bize özeniyorlardı, dedim.

Buna da inanmadı şıllık. İçinde ince bir dilim limon yüzen sodasını yudumlarken çile içinde geçen kendi öğrenciliğini anlatarak yine ezdi beni. Babasız büyüyen bir çocuk olarak çektiğim sıkıntıları unutup onun üniversite öğrenimi boyunca çalışmak zorunda kalmasının sorumluluğu bana aitmiş gibi hissettim.

Oturduğumuz sürece yalnız benimle alay ederken gülümsedi. O limonlu sodasını ve yarım düzine sigarasını ben de havalı buzlu çayımı içtikten sonra kalktık. Tekrar görüşmek konusunda bir şey söylemeden ayrıldık. Birlikte geçirdiğimiz kısacık süreye rağmen çözdüm ben onu; mutluluğa düşman bir tip. Brooke Shields olsa yenmez.

* * *

Melda olayının ardından on beş gün mola verdim arama ve kurtulma faaliyetlerine. Bana kalsa daha da uzatabilirdim ya annem nefis bir kısmet yakalamış.

- Yok anne benim ablamın tanıştırdığı kızdan sonra gözüm korktu.

- Aman Murat, ablanda kafa olsaydı kendine adam gibi eş bulurdu.

- Bilmem artık ben. Sen kızı bi gör. Deli mi değil mi anla, bana da fotoğrafını getir ondan sonra tanışırız.

- Teyzen tanıyor oğlum. Anası belli babası belli. Kafasını yerden kaldırmayan, aile terbiyesi almış bir kızmış.

- Kafasını yerden kaldırsın canım, niye kaldırmıyor?

- Öyle oynak falan değil yani oğlum.

Anneme de bakarsanız bu ülkedeki kızların yarısı orospu. Bütün korkusu benim namusu gevşek birine çatmam.

Sonunda anlaştık. Teyzem aracılığıyla kızı ve ailesini görecek annem, tam kefil olabileceği kalitedeyse benimle bir buluşma ayarlayacaklar. Aslında ona kalsa doğrudan istemeye giderdik ama o kadar da düşmüş değilim çok şükür. Evleneceğim kızı Allah'ın iznine Peygamber'in kavline başvurmadan önce mutlaka tanımak isterim. Görücü usulüyle flörtün bir nevi karışımı benimkisi.

* * *

Üç gün sonra işten döndüğümde annem hayallerinin gelinini bulmanın heyecanıyla karşıladı beni. Sadece hayallerinin gelinini değil aynı zamanda hayallerinin dünürünü...

- Oğlum teyzen eksik anlatmış fazla değil...

Kapıyı bana açar açmaz söylediği bu.

- Getirdin mi kızın fotoğrafını?

- Bi kaynanan var Murat...

Daha karın yok ki kaynanam olsun.

- Ne kaynanası anne?

- Oğlum bunları kaçırdık mı ömür boyu yanarız.

Ablamdan ağzım yandı ya öyle hemen gaza gelmeye niyetim yok. Fotoğrafı sordum yine.

- Yok oğlum bunlar öyle insan değil, fotoğraflarını gönderirler mi hiç?

Sanki ben kızdan bana bir öpücük getirin dedim. Baştan peşin peşin anlaştığımızı hatırlattım anneme. O bana kaynanamı methetmeye devam etti. Dayanamadım sonunda:

- Bana ne anne kaynanamdan kızı anlat sen.

Ben de kaynanam dedim. Beynimi yıkadı annem.

- Armut dibine düşer çocuğum. Anasına bak kızını al.

- Eli yüzü düzgün mü kızın?

- Murat kız vallahi ay parçası.

- Sarışın mı?

- Süt gibi beyaz.

- Saçları?

- Sarıcana.

Bu sarıcana kısmı hoşuma gitmedi. Demin annem ne dedi; anasına bak kızını al, armut dibine düşer. Ablamın verdiği tariften sonra buluştuğum kızı unutmadım daha.

- Bi fotoğrafını görseydim iyiydi, dedim.

- Kendisini göreceksin ya oğlum, ne lazım fotoğrafı?

Gece boyu kızı ve ailesini övdü durdu. Onu büyüledikle-

rinden falan şüphelendim. Ya da benim evliliğimden ciddi bir komisyon alacak. Annem parayı biraz sever de.

* * *

Hafta sonu için telefonda randevulaştık Nigâr'la. Kız Ankara'da Kızılay'dan başka bir yer bilmiyor, Kızılay'da da Gima'nın önünden başka... Annem o kadar övmüş olmasaydı sırf buluşma yerinden dolayı iş yatardı.

Arabayı Maltepe'deki otoparka bıraktım ve metroya bindim. Tecrübenin gözünü seveyim; geç kalsaydım bile koşarak terlemem gerekmeyecekti. Geç de kalmadım. Üçe çeyrek kala indim Kızılay'da. Tahmin edilebileceği üzere geçenkinde yaşadığım travma dolayısıyla on beş dakika Gima'nın önünde dikilmeyi göze alamadım. Yüksel caddesine gidip başıma kötü bir şey gelmeden on dakika oturdum bir bankta. Ve saat tam üçte Gima'nın önündeyim. Sanki buranın kadrolu bekleyenleri varmış da beni tanıyacaklarmış gibi tedirginim. Kimseyle göz göze gelmemeye özen gösteriyorum. Aksi gibi tam da geçenki köşede sarışın bir bayan bekliyordu. Elbette ki ona Nigâr muamelesi yapmak türünden bir eşekliğe kalkışmadım; hatta kafamı kaldırıp yüzüne bile bakmadım. Mağazaya yakın bir köşeye sığınıp bir süre akıllı uslu bekledikten sonra telefon ettim. Köşedeki kabarık saçlı kızın elini çantasına soktuğunu görünce az kalsın telefonu kapatıp kaçacaktım oradan.

- Ben Gima'nın önünde, gözlükçünün yanındayım Murat Bey, dedi Nigâr.

Demek oymuş. Önünden geçerken korkudan yüzüne bakmadığım kız...

- Ben de buradayım, sizi gördüm, dedim.

Telefonu kapatıp yanına gittim.

- Merhaba, ben Murat.

Bu arada kız gerçekten güzel. Bebek gibi ve sarıcana.

- Merhaba, ben Nigâr, dedi.

Sesi de telefondakinden daha hoş. Ne varsa sende varmış anne. Yumuşacık narin elini benimkinin içine bıraktı.

- Az önce önünüzden geçtim ama tabii tanımadığımdan...

- Ben sizi görmedim, dedi.

Bir seksen beşlik boyuma rağmen beni görmemesini, onun dikkatini çekmeyecek kadar özelliksiz bir erkek olmamla mı açıklamalıyım? Tabii ki hayır. Kız tam senin dediğin gibi başını önünden kaldırmıyor anneciğim. Çin ordusu huzurunda resmî geçit yapsa bir tek askeri bile görmeyecek kadar namusuna sağlam. Gözler de öyle tatlı ki... Bal rengi; insan seyretmeye doyamıyor. Beni ikinci kez doğurdun anneciğim. Dikilip seyretme işini biraz abarttım galiba. Bir an önce tanışıp kaynaşalım ve hemen evlenelim istiyorum. İçinde bulunduğum çarpılmış moddan kendimi güçlükle çıkartıp:

- Bir yerlere gidip oturalım isterseniz, dedim.

Öyle tatlı 'peki' dedi ki canım bin kez daha aynı soruyu tekrarlamak istedi.

- Arabayı Maltepe'ye bıraktım; metroyla gidip alırsak Bahçeli'de bir yerlere otururuz.

Güzel gözleri büyüdü önce, sonra kalem kaşları çatıldı.

- Ben arabaya binmem.

- Niye?

- Sizinle arabaya binmem doğru olmaz.

Başını önünden kaldırmama meselesi... Telefonu çaldı.

- Buluştuk anneciğim, dedi.

Annesiyle konuşmasını dinlerken, benimle aynı arabaya binmemesini onun artı hanesine yazmaya çalışıyorum ama ne yalan söyleyeyim azıcık zorlanıyorum. Sonuçta ikimizin ayrı koltuklara oturacağını, hatta aramızda vites kolunun sığabileceği kadar da boşluk bulanacağını tahmin etmesini beklerdim. Minicik burnuna, kiraz dudaklarına ve elma ya-

naklarına bakınca unuttum bu saçma beklentiyi. Konuşması bittiğinde ondan sapıkça teklifim için özür dilemeyi bile düşünebilirim. Sevgili kaynanamın her dediğine 'peki', 'tamam', 'hıhı' türünden karşılıklar verdi Nigârcığım. Telefonunu kapattığında:

- Annenize benden selam söyleseydiniz, dedim.

- Bir daha arar nasılsa; söylerim.

Yani kaynana on beş dakikada bir arayıp kontrol mü edecek? Ah şu gözler! Bu güzel yüz! Kadın haklı, hazine gibi kız; uyduyla takip ettirse yeridir.

- Metroya binip Bahçeli'ye gidelim, orada güzel kafeler var, dedim son derece ahlaklı bir toplu taşıma aracı olan metronun üzerine bastırarak.

Yine gözler büyüdü ardından kaşlar çatıldı.

- Bahçeli'ye gidemem ben.

Bu kez niye diye sormuyorum.

- Nerede oturalım peki?

- Buralarda bir yerde.

- Sakal'a gidelim o zaman.

Bunu da öyle söylüyorum ki, sanki buralardaki her yeri biliyorum ama özellikle Sakal'ı öneriyorum.

- Kuytu bir yerse olmaz.

Kuytu bir yer ve bütün kolalar ilaçlı. Bayılmakta zorlanan sağlam bünyeler için anestezistleri bile var. Acaba sinirlenmeye başlıyor olabilir miyim? Kızın güzelliğine bak ve sakinleş Murat. Bu ömrü hayatında gördüğün en şahane yaratık. Yeterli sabrı gösterebilirsen evlendiğinizde onunla aynı arabaya binecek kadar yakınlaşacağınızı düşün. En sevecen halime bürünüp:

- Siz seçin o zaman, dedim.

- Ben kafeleri hiç bilmem.

Büyük bir gururla söyledi bunu ve ekledi.

- Öyle yerlere gitmeyi de hiç sevmem zaten.

İçimden ya sabır çekip:

- Yürüyelim o zaman, denk gele bir yere otururuz, dedim.

- Peki.

Bu 'peki'ler çok yakışıyor kıza. Yürümeye başladık da çok tuhaf bir durum var. Tamam, namus anlayışın bir erkekle aynı arabaya binmeyi bekâretini kaybetmek sayacak kadar hassas ama yan yana yürürken aramızda üçüncü bir kişinin girebileceği kadar boşluk bırakmak niye? Nigâr'a yapışık yürüyen tombul oğlanı sırtına hafiften dokunarak uzaklaştırmayı denedim. Çocuk kafasını kaldırıp, geçen yıl piknikte bacağımı ısıran köpeğin gözleriyle baktı bana. Ve yeni uyandım; bu kız buluşmaya da yalnız gelmemiş. Çocuğun omzunu hafiften sıkarak en yalaka halimle:

- Ben seni yeni fark ettim, dedim.

Ağzını açmadan homurdadı ve bana nefretle bakarken, elimden rahatsız olduğunu belli edecek şekilde omzunu silkti.

- Kardeşim, dedi Nigâr.

- Buluşmaya yalnız gelmeniz doğru olmaz diye düşündünüz herhalde.

Bunu sabrımın taşmaya başladığının bir işareti olarak söyledim. O ise takdirlerimi sunmuşum gibi kabararak:

- Evet, dedi.

Bir daha mecbur kalmadıkça konuşmamaya yemin ettim. Onları hiç tanımıyormuşum gibi yürüyorum yanlarında. Nereye gittiğimiz de umurumda değil.

- Buraya oturabiliriz, dedi Nigâr solumuzdaki kafeyi göstererek.

Güzel seçim. Yola bakan cephe boydan boya cam. Kimsenin kimseye tecavüz edemeyeceği kadar açıkta bir yer. İçeri girince masa seçimini elbette ki onlara bıraktım ve abla kardeşin en güvenli pozisyonu belirlemelerini bekledim. Sevimsiz tombul oğlan aramıza oturdu. Nigâr'a sırtını duvara

vermesini önerecekken vazgeçtim. Henüz sevgilim bile olmayan kızın namusunu ben düşünecek değilim.

Kızın telefonu çaldı. O açmadan ben tahmin ettim kimin aradığını. Sevgili kaynanam. Bakalım konuşacaklarını da tahmin edebilecek miyim: Evet anneciğim, peki anneceğim, bir kafedeyiz anneciğim, namusumu gözüm gibi koruyorum anneciğim. Çoğunu tutturdum.

- Murat Bey'in de size selamı var anneciğim, dedi en son.

Ona gönderdiğim selamın içinde de neler neler var. Kızdan öyle sıtkım sıyrıldı ki güzelliği falan kalmadı gözümde. Sevişelim dese kabul etmem artık. Kolalarımızı içerken hiç sevimli olmaya çalışmadım. İyi beslenmiş bir domuza benzeyen kardeşine her fırsatta hırıldayan bakışlar attım.

- Nerede çalışıyorsunuz Murat Bey?

Cehennemin dibinde Nigâr Hanım.

Kız dolaylı sorularla, maaşımı, arabamın markasını ve modelini, işimin yeterince garantili olup olmadığını öğrendi. Koca adayını tartmaya yönelik mülakatın ardından son verdik buluşmaya. Ayrılırken kadın cinsinden biraz daha nefret eder vaziyetteydim. Suratıma sprey sıkan kız, ceberut Melda ve Nigâr... Böyle devam ederse cinsel tercihimi sorgulamaktan korkarım.

* * *

- Murat oğlum niye böyle yapıyorsun sen? Kızın nesini beğenmedin.

- Konuştuk ya anne, kız deli.

Onun Nigâr'ı ve annesini psikolojik destek almadan unutamayacağı belli. Ben kızın manyaklık derecesindeki namus takıntısını anlattıkça kendinden geçiyor.

- Deliymiş. Sen alışmışsın çevrende soytarı gibi kızlara.

- Biraz daha üzerime gelirsen vallahi billahi hiç evlenmem, dedim.

Sustu. Birazdan gözleri dolacak. İşte doldu. Şimdi sessiz sessiz ağlayacak. Ağlıyor. Dayanamam ki ben buna. Onu üzgün gördükçe bizi büyütürken çektiği zorluklar geliyor aklıma. Tek başına yoksulluk içinde iki çocuğunu okutmayı başarmış bir kadın yaşlılığında azıcık mutluluğu hak ediyor. Kalkıp yanına gittim ve elimi omzuna koydum. Hiçbir eksiğimizin olmadığını, bolluk içinde yüzdüğümüzü hatırlattım. Nereden vuracağımı biliyorum ben; önümüzdeki ay ikramiyeyi alınca yarısını onun hesabına yatıracağımı söyledim. Gelecekte tekrar iki çocukla dul kalma olasılığının olmadığını anlamıyor bir türlü. Biraz nazlandıktan sonra sildi gözlerindeki yaşları.

Akşam yemeğinde Müesser Teyze'nin yeğeninden bahsetti. Kaç defadır söylüyormuş o ama annem anlamazdan geliyormuş. Nigâr'ı gözden çıkartacak kadar eşek olduğumu anladığına göre, şimdi bu kız hakkında bilgi toplayabilirmiş. Ağırdan almasını söyledim.

* * *

Üç aydan beri ilk kez yeni bir kızla buluşmadan hafta sonu geçiriyorum. Annemi Keçiören'e bıraktım Batıkent'te bir gokart pisti varmış oraya gidiyorum. Eski komşularını özlediğini söyledi ama niyetinin tüm tanıdıklarının sülalelerinde sondaj yapmak olduğunu biliyorum.

İki ay içerisinde tam yedi kızla tanıştım. Üçünü ablam dördünü annem buldu. Benim için bir bakıma sosyal faaliyet haline geldi bu tanışmalar. Hiçbirinde sonuca ulaşamamama rağmen eğlendiğimi bile söyleyebilirim ama yoruldum artık. Üstelik arkadaşların alaylarıyla da başım dertte. Cuma akşamları ayrılırken bana iyi tanışmalar diliyorlar. Sanki onların durumları benimkiden daha parlak... Karşı cinsten tamamen umudu kestiklerinden her hafta sonu toplanıp tek cinsiyetli özel bir hayvan türü gibi eğlenmeye baş-

ladılar. Bugün kimseyle buluşmayacağımı söyledim, inanmadılar. Hatta şimdi de onların gokart yarışlarını izlemeye sırf yalan söylemediğimi kanıtlamak için gidiyorum. Beni bu hale düşüren toplumun yerine ben utanıyorum. Karşı cinsle tanışıp kaynaşabileceğim adam gibi platformlar sunuldu da ben mi anneannemin yöntemini tercih ettim.

Umudumu da kaybetmeye başladım. Tamam ilk iki denemem gerçekten berbattı. Sonrakilerin hiçbiri Melda ya da Nigâr kadar çatlak çıkmadı ama yine de beğenime uygun birini bulamadım. Yalnız biriyle ikinci kez görüşmek istedim; kız buluşma sırasındaki kötü bir şansızlığı ilahi işaret olarak yorumladığından kabul etmedi. Aslında o şansızlıkta benim dalgınlığım ve onun salaklığı dışında hiçbir gücün etkisi olmadığından eminim. Komik bir hikâye, belki daha sonra anlatırım.

Bazen, acaba canım evlenmek istemiyor mu, diye düşünüyorum. Eğer öyleyse milletin kızlarını boşuna oyalamamalıyım. Ablamla annemi razı edemem ki. Onlar fena kapıldılar olaya. Bundan sonraki tek amaçları, kendilerinin bulduğu bir kızla evlendiğimi görmek. Hatta öyle bir şey gerçekleşirse kendilerini fena halde boşlukta hissedecekler. Hayatlarının anlamı kalmayacak.

Bir ara enişte m de olaya kıyısından dahil olmaya çalıştı. Parfümcü açacakmışız da oraya gelen bayanlarla tanışacakmışım. Evet ben de aynı sizin gibi düşünüyorum: Oha artık! Modernleştirilmiş görücü usulü hadi neyse de nerede batıracağımı bilemediğim yığınla param olsa bile o kadar düşmeyeceğimden eminim.

Bizim çocukların verdiği tarife göre şu ışıklardan sola dönmem lazım ama görünürde öyle bir dönüş yok. Pisti bulamayıp vazgeçsem, kurtulamam dillerinden. Kırmızı yanmasına sevindim ve telefonumu çıkarttım. Arayıp soracağım. Küt diye bir ses! Sırtım koltuğa yapıştı önce sonra di-

reksiyonu kucakladım. Telefon elimden fırladı. Birkaç saniyelik şaşkınlığın ardından kendime geldiğimde neler olduğunu anlamak için biraz bekledim. Tüm deliller bana çarpıldığını gösteriyor. Kapıyı açıp aşağıya indim. Evet yanılmamışım, bagajımda bir başka arabanın burnu var. O arabanın direksiyonunda da şaşkın bir bayan, gözlerini kırpıştırarak olanları çözmeye çalışıyor. Ona açıklayabilirim aslında. Ben yapmam gerektiği gibi kırmızı ışıkta durdum. Sen de yolu benimle kesişen tüm bayanlar gibi bana çarpma fırsatını kutsal bir görev bilerek başarıyla değerlendirdin.

Üzerinde bir çiziğe rastladığımda içimi yakan arabamın halini üzüntüyle seyrederken yanımda bir ses duydum:

- Kırmızı mıydı?

Bana çarpan arabanın sürücüsü bu. Alay etmek için mi soruyor diye baktım.

- Tabii kırmızıydı hanımefendi, dedim.

- Benim hatam o zaman.

- Evet sizin hatanız.

- Polis çağıramayız yalnız.

Doğru mu duydum diye durdum bir an.

- Niye?

- Çünkü ehliyetim yok. Çok kötü olur benim için.

Bunu öyle söylüyor ki, sanki ehliyetsiz araba kullanmasının sorumlusu benim.

- Ne yapacağız peki?

- Aramızda halledeceğiz. Sizin zararınızı ben karşılayacağım.

Ona güvenebileceğimden emin değilim.

- Ehliyeti olan bir tanıdığınızı çağırsanız, o direksiyondaymış gibi tuttursak tutanağı.

- Kim kabul eder ki durup dururken sekizde sekiz hatalı kazayı üstüne almayı? Hem öyle bir durumda size de ceza yazıyorlar.

- O niyeymiş?

- Gerçekten. Önceki kazamdan biliyorum. Her durumda iki tarafa da ceza yazıyorlar. Güvensiz araba kullanmak mı ne, öyle bir şeyden işte.

Önceki kazam dedi değil mi?

- Siz daha önce de ehliyetsiz kaza mı yaptınız?

- Hayır canım ben ehliyetimi yeni kaybettim.

- Haa sizin ehliyetiniz vardı aslında.

Niye durmuş onunla sohbet ediyorsam...

- Vardı tabii. Geçen hafta alkollü araç kullanmaktan el koydular.

Bulunduğum duruma hiç uygun olmadığı halde güldüm. Galiba ben şu an bir trafik canavarıyla karşı karşıyayım.

- Ama itiraz ettim. Mahkemeden sonra geri alacağım ehliyetimi.

Sadece bir bira içmiş. Yanında bir kız arkadaşı daha varmış ve polis bunlara garanti gecenin ikisinde kız başlarına ğlendikleri için kıl olduğundan dalavere yapmış. Zaten alete üflerken parmağıyla bir yerlere dokunmuş herif. İtiraz etmiş. Adli tıpta yeniden ölçüm yapmışlar yedi promil çıkmış. Eskiden böyle bir durumda doktorun 'ehliyetini geri verin' deme yetkisi varken, saçmalığa bakın ki, artık mahkemeye başvurmak ve dava sonuçlanana kadar beklemek gerekiyormuş.

- Bize de bakar mısınız yalnız, durduk burada sohbet ediyoruz, dedi ve devam etti.

Ona güvenmem için bana evinin, işyerinin telefonunu ve kimliğinin fotokopisini verecekmiş.

- İsterseniz senet bile imzalarım.

Ah benim bu yumuşak yüzüm. Kabul ettim. Üstelik senede ya da kimlik fotokopisine falan gerek olmadığını, telefonlarını vermesinin yeteceğini söyledim.

- Harikasınız, dedi.

Vereceği numaraları kaydetmek için elimi belime götürünce telefonumun yerinde olmadığını fark ettim.

- Sahi kazada o da elimden fırlamıştı, dedim.

Yaramazlık yaparken yakaladığı küçük bir çocukmuşum gibi parmağını sallayarak:

- Demek siz de telefonda konuşuyordunuz, dedi.

Sinirlendim.

- Işıklarda durduktan sonra elime tam almıştım, siz çarptınız.

- Tamam tamam tamam, şaka yaptım.

Gidip gaz, fren ve debriyaj pedallarının altına eşit miktarlarda dağılmış telefonumu topladım. Harika! Parçaları birleştirdiğim halde çalışmıyor.

- Onu da ben öderim, dedi hem ürkek hem de şımarıkça.

- Tamir ettiririm herhalde.

- Çok naziksiniz, dedi ürkekçe değil, sadece şımarıkça.

Ehliyetsiz olarak kaza yapmak kızın keyfini pek kaçırmamış görünüyor. Pardon, trafik suçu işlemenin onun özel zevklerinden olduğunu unutmuştum.

Verdiği numaraları cebimden çıkan fişlerden birinin arkasına yazdım. Ben de ona kendi numaralarımı verdim ve sağlam cep telefonuna kaydetti. Adı Beste Güldoğan. Sigortacıymış. Ne iş yaptığımı ve çalıştığım şirketi sordu. Yırtıklığının sebebi mesleği olsa gerek.

Benim araba hiç sorun çıkartmadan çalıştı. Onunki de çalıştı ama gidemedi; çünkü tamponu tekerlere sürtüyordu.

- İsterseniz sizi bırakayım, dedim.

- Ya araba?

Bagaja biraz daha girin onu da bırakayım demek geçti içimden.

- Çekici çağırmam lazım, dedi.

Telefonunu çıkartıp ezbere bir numara tuşlayınca şaşırdım önce, sonra hatırladım onun çekici, kaportacı türün-

den meslek sahiplerine çok işinin düştüğünü. Bulunduğumuz yerin mükemmel bir biçimde tarifini verdi. Takılmak geldi içimden.

- Çekicinin numarasını ezbere biliyorsunuz herhalde.

- Çekiciyi değil bankayı aradım. Gold Kart'ın böyle bir hizmeti var. Bedavaya çektiriyor arabanızı.

Ama çekicileri de iyi bildiğini söyledi. Şimdiye kadar üç modeline rastlamış: Pençe gibi tepeden kavrayıp kaldıranlar, önden bir halatla çekenler ve asansörlüler... Güldüm ve ona iyi şanslar dileyip ayrıldım yanından. Komik bir kızdı.

Arabayı doğrudan servise bırakmayı düşündüm ama sonra bizim çocukları inandıramam diye gokart pistini aramaya karar verdim. Beni şaşırtan bir rahatlıkla da buldum. Alper pistin kenarında dikilmiş her zamanki suratsız haliyle ötekilerin yarışını seyrediyor.

- Nasıl gitti lan buluşma, dedi.

- Kimseyle buluşmayacağımı söyledim ya oğlum. Kaza yaptım, dedim.

- Hadi len!

Arabayı gösterince inandı. Pistin kıyısına döndük. Olayı anlattım.

- Salaksın oğlum, karı seni keklemiş.

- Bütün telefonlarını, iş adresini verdi, dedim.

- Hadi ara o numaraları da sana telefon sapığı muamelesi yapsınlar.

- Abazalık seni paranoyak yapmış Alper.

- Salak yapmasından iyidir, dedi.

Kafam bulandı. Pist hocası gelip benim de araba isteyip istemediğimi sordu. Sadece izleyeceğimi söyledim. Adam yanımızdan gidince Alper:

- Bu dangalak var ya arabaları kendilerinin ürettiğini söylüyor, dedi.

Bunu söylemesinin adamın dangalak olduğunu göster-

meyeceğini anlatmayı denemiyorum; çünkü onun Alper olduğunu biliyorum.

- Sadece motorla tekerlekler dışarıdan geliyormuş, deyip kötü kötü sırıttı ve ekledi:

- Gerisi zaten bildiğin tesisat borusu lan. Hangi musluk-çuya versen yapar.

Haksız da sayılmaz ama hayata böyle bakılmaz ki. O salak, bu dangalak, şu ibne. Bence senin de varını yoğunu ortaya koyup kız aramaya başlaman lazım.

- Bak bak pisti genişletmeye çalışıyor salak, dedi kıyıdaki lastiklere toslamış İsmail'i göstererek.

- Sen niye yarışmıyorsun?

- Ne yarışacağım lan göt gibi pist!

Senin durumun günden güne kötüleşiyor lan Alper. Yerinde olsam, parfümcü açmayı bile düşünürdüm. Yok o da kurtarmaz. Öyle kafayı yemiş ki, artık hiçbir kız katlanamaz ona. Mesela şu an pistteki arkadaşlar da abazalar ama en azından basacakları bir pedal bulmuşlar, rahatlıyorlar. Benim arkadaşlardan bahsedişimi dinleyen ömrüm karşı cinsin kollarında geçiyor zanneder. Gerçekten de onlara bakınca kendi halime şükrediyorum. Ne de olsa ben henüz yenilgiyi kabul etmiş değilim. Arkamda kapı gibi annemle ablam var çok şükür. Şimdiden meraklanmaya başladım, acaba önümüzdeki hafta kiminle tanışacağım?

Bizimkiler yarışı bitirince Alper hemen onlara benim salaklığımı anlattı. Ne garip ki hepsi ona hak verdi. Beste Güldağan isminde birini, şu an benden başka tanıyan hiç kimse olmadığına kalıplarını basarlarmış. Belli etmemeye çalıştım ama huylandım ve fena halde gaza geldim. Kızın adı meçhul bir orospu olduğunu düşünmeme az kaldı. Telefonunu uzattı Alper:

- Al ara.

Kandırıldıysam bile bunu onların öğrenmesini istemem

ama meraktan da çatlıyorum. Cebimden numaraları yazdığım fişi çıkarttım; Alper çekip aldı elimden.

- Tuşla! Sıfır beş yüz otuz iki...

Söylediği numaralara basarken parmağım titriyor. İşte çalıyor. Hadi Beste Güldoğan, utandırma beni. Ve telefon açıldı.

- Aloo!

Dana gibi bir erkek sesi. Sanki telefonu çekicinin şoförü açmış:

- Beste Güldoğan'ı aramıştım, dedim.

- Yok öyle birisi kardeşim. Yanlış numara.

Bu senin yıkıldığın andır Murat. Eşekliğine doyma emi. Kadın mı? Bir daha annen olsa, ablan olsa güvenme. Telefonu geri verdim Alper'e.

- Ne o kız sana arkadan vurmuş değil mi?

- Evet, arkadan vurmuş, kıçına kına yak!

- Bana ne kızıyorsun oğlum. Salaklığı yapan sensin.

Hayatımda hiç kavga etmediğim halde şu an birini eşek sudan gelene kadar dövebilirim. Hatta sesini kesmezse, Alper'i eşek sudan döndükten sonra da dövmeye devam edebilirim.

- Plakasını da mı almadın lan yoksa, dedi Alper sırıtarak.

- Siktir git, dedim elindeki kağıdı sertçe çekerek.

Tamponu göçmüş arabama gittim. Patinaj yaparak kalktım. Çocuklar arkamdan seslendiler. Allah belanızı versin, dedim içimden.

Kod adı Beste Güldoğan. Görünürde sigortacı, asıl işi dolandırıcılık. Kimliğinin fotokopisini ya da plakasını almasam da arabasının markasını biliyorum. Şaşmaz'da tamirci bir tanıdık var. Kendisi Tofaş, ortağı reno servisinden ayrılma. Önden çarpmış, beyaz hatchback bir clio.

* * *

- Sen hiç merak etme abi biz onu kesin buluruz, dedi Hakan eline telefonu alırken.

- İnşallah, dedim.

- Abi be, nasıl geldin böyle tongaya be?

Bunu soran dangalak Hakan'ın ortağı. Keşke Alper gibi ona da siktir çekebilseydim.

- Salaklık işte, dedim.

Sırıttı ve bana akıl verdi. Karıyı bulamazsam, arabaya park halindeyken çarpmışlar diye tutanak tutturur, kaskodan yine alırmışım parayı.

- Buluruz, buluruz, dedi Hakan üçüncü bir yeri ararken.

- Bu numarayı çeviren karı hayatta servise gitmez.

Herife hak verdim. Neticede kaltağın uyanık olduğu kesin. Benim aklıma geleni o da düşünmüştür muhakkak.

On dakika kadar bir sürü yeri aradı Hakan. Sonuç, kerizliğimin telafisi olmayacağını doğrular nitelikte.

- Abi tamponu değiştirmezsen, çok ucuza tamir eden yerler var.

- Sağol Hakan, dedim.

Hassas olduğum bir konu; yamalı arabaya binemem. Servise gidip salaklığımın bedeli neyse ödeyeceğim. Teşekkür edip kalkarken ortak yine akıl verdi:

- Sen dediğim gibi yap abi. Park etmiştim, geldim baktım çarpmışlar.

Hayatın dürüstlüğü ve iyi niyeti kaldırmadığını düşündüm. Tam motoru çalıştırmış, geri geri çıkıyordum ki Hakan koşarak geldi:

- Abi senin arabayı bulmuşlar.

Otuz yıldır kaybettiğim bir kardeşim varmış da onu bulmuşlar gibi sevindim birden.

- Neredeymiş?

Yenimahalle girişindeki reno servisindeymiş. İstanbul yolu üzerinde Migros'a yakın olan... Hakan'ın ilk aradığı yer bura-

sı. Demek çekicinin gelmesi zaman almış. Onu ikinci kez elimden kaçırmamaya kararlıyım. Hakan'a teşekkür edip, suçlu takibindeki Amerikan dedektifi kalkışı yaptım. Yaktım seni güya Beste Hanım! Yoluma çıkan kırmızı ışıkları umursamadım ve ayağımı gazdan neredeyse hiç çekmedim.

İşte servisin önündeyim. Bahçeye park edip daldım içeri. Beyaz clio ileride. Aşağı eğilmiş tamponuyla, başı önde mahcup bir insan görünümünde; sahibi kadar yüzsüz olmadığını anlatmaya çalışıyor.

- Buyurun, dedi ustalardan birisi.

- Şu arabanın sahibini arıyorum.

- Murat Bey!

Bu onun sesi. Soldaki camekânlı odalardan birinin açık camından kafasını uzatmış.

- Şimdi geliyorum.

Pişkinliğe bakar mısınız? Beni gördüğüne hiç şaşırmamış sanki. Üstelik yüzünde de gülümseme var. Soğukça başımı sallayıp bahçeye çıktım. Eminim o şimdi söyleyeceği yalanı hazırlıyordur. Herhalde kaşarlanmış olduğundan bunu yapması hiç uzun sürmedi. Cüzdanını çantasına sokuşturarak çıktı servisin büyük kapısından dışarı.

- Şu arabayı satsam zengin olurum!

Çünkü aynı arabayı en az yüz kişiye satarsın, dedim içimden.

- Hayırdır, dedi.

- Cep telefonunuzdan sizi aradım.

- Aa, hiç duymadım.

Elini çantasına sokup telefonunu çıkarttı. Her şey bu kadar ortadayken hâlâ renk vermiyor kız.

- Yoo, aramamışsınız.

Keşke terbiyem el verseydi de ona 'Bana özellikle yanlış numara verdin, yalancı şıllık!' diyebilseydim. Kendimi zorlayarak ancak bir kısmını söyleyebildim.

- Bana yanlış numara vermişsiniz.

- Ciddi olamazsınız!

Hiçbir şey söylemeden, küçümseyen bir gülümsemeyle baktım.

Cebimden buruşturup topak yaptığım kağıdı çıkartıp o haliyle uzattım. Artık pişkin bir ifade yok yüzünde. Sanırım maymunun gözünü çoktan açtığını kabul etmek zorunda kaldı. Kağıdı yırtılmasın diye dikkatle açarken, şüpheyle baktı bana. Yapacağı manevrayı düşünüyor belki de.

- Bu numaralar doğru, dedi sonunda.

- Cep telefonunuzu aradım, başkası çıktı.

- Yani ben sizi dolandırmaya mı çalıştım?

- Bana başkasının telefonunu vermişsiniz.

- Murat Bey, benim size verdiğim numara işte burada. Doğru diyorum size. Yanlış aramışsınız.

Sesi sert ve kararlı. Aklınca üste çıkacak.

- Alın bu numarayı arayın ve meşgul çaldığını görün.

Blöfünü yiyeceğimi sanıyor. Elinden kağıdı aldım. Ona okutsaydım bana gerçek numarasını aratabilirdi. Tek tek, dikkatle tuşladım rakamları. Karşı taraf açar açmaz eline tutuşturacağım telefonu. Bunda bu pişkinlik varken eminim şirketin ikisine de aynı numarayı verdiğini iddia eder. Tuhaf, meşgul çalıyor. Hiçbir şey demeden baktım ona. Cüzdanından kimliğini çıkartıp uzattı.

- Alın bakın!

Elime almadan Beste Güldoğan yazısını okudum. İş yeri kimliğini çıkartıp gösterdi. Heykel gibi dikilmiş, olanlara anlam vermeye çalışıyorum.

- Hadi, şimdi size verdiğim iş numarasını arayıp Beste Güldoğan'ı sorun.

Ne yaptığımın çok da farkında olmadan isteğini yerine getirdim. Telefonu açan operatör, 'Beste Güldoğan da kim?' demedi. Pazartesi ararsam görüşebilirmişim.

- İkna oldunuz mu Murat Bey?

- Ben aslında...

Ben aslında ne? Bunun devamı yok ki kafamda. 'Ben aslında döt oldum' diyebilirim. Anlayıp dinlemeden ayı gibi davrandım. Su katılmamış öküz durumunda kaldım. Gülümseyebilmek için zorladım kendimi.

- Kusura bakmayın.

- Tamam, dedi.

Kısa bir sessizlik. Özür yerine geçebilecek birşeyler arıyorum, aklıma gelmiyor.

- İsterseniz sizi evinize bırakabilirim.

Durup düşündü bir süre.

- Olur.

Reddeder sanmıştım. Arabanın kapısını açtım. Teşekkür ederek bindi. Kontağı çevirirken bir kez daha özür diledim.

- Unutun gitsin. Hem iyi de oldu, buradan eve taksi epey tutardı, deyip güldü.

Neşeli bir kız bu. Kolay affediyor. Kısa siyah saçları var. Yüzü özelliksiz. Burnu kalkık, estetikli gibi. Ufak tefek sayılmaz ama çok zayıf.

- Nerede oturuyorsunuz?

- Güven Hastanesi'nin olduğu sokakta.

O sokağı bilmediğimi söyledim.

- Siz Amerikan Büyükelçiliği'ne çıkın gerisini ben tarif ederim.

- Amerikan Büyükelçiliği Gaziosmanpaşa'da mı?

Güldü.

- Ben kullanayım diyeceğim ama günde bir kazadan fazlasına dayanamıyorum, dedi.

Tarif ettiği yollardan onu evine bırakırken Amerikan Büyükelçiliği'nin ve Güven Hastanesi'nin yerlerini öğrendim. Bir de Beste'nin annesiyle babasının o çocukken ayrıldıklarını... Mutsuzluktan kendisini derslere vuran bir abisi var-

mış. Hollanda'da matematik doktorası yapıyormuş. Annesi de Ankara'daymış ama birlikte kalmıyorlarmış. Onu bırakıp dönerken hakkında bildiklerim: Çok kötü araba kullanıyor. Gece geç saatlere kadar eğlenebiliyor. Çok konuşuyor, göğüsleri küçük, kalçaları hiç yok.

Böylelikle bu haftayı da bir kızla tanışmadan geçirmemiş oldum. Üstelik koleksiyonun en orijinal parçalarından biriydi.

Annemi almaya gittiğimde başarılı bir gün geçirdiğini öğrendim. Tam dört aday belirlemiş. Hepsi birbirinden güzel, hepsi birbirinden terbiyeli. Hangisini seçeceğini şaşırmış kadıncağız. Dördünü de alayım derdim ama hiçbirini görmediğini, yapılan tariflerle çizdiği robot resimler üzerinden konuştuğunu bildiğimden acele etmedim. Annem hafta içi bir sefer daha düzenleyip adaylardan biri üzerinde yoğunlaşmaya çalışacak.

* * *

Pazartesi şu hatalı telefon numarası olayı açığa kavuştu. İsmail'den öğrendim, ben gittikten sonra Alper anlatmış onlara. Hayvan, aklınca şaka yapmış. Numarayı bana okurken son rakamı bilerek yanlış söylemiş. Çok fena kavga ettik. Yontulmamış bir öküz olduğunu söyledim ona. O da bana ibne, dedi. Üzerine yürüdüm. Tutmasalardı tekme tokat girecektim. Bu kadar sinirlenmeme şaşırdılar; çünkü onlardan ayrıldıktan sonra önden darbeli beyaz Clio'yu aramaya gittiğimi ve bulduğumu söylemedim.

Hafta boyu bozuk takıldım. Geleneksel abazalık toplantılarına katılmadım ve belki de bu sayede kendimi daha iyi değilse de daha normal hissettim.

Annem, çarşamba günü belirlediği asil adayı açıkladı. Rukiye Teyze'nin dayısının torunu. Yedekler küstürülmesin diye son derece gizli çalışılacak.

* * *

Cumartesi saat ikide Beğendik'te buluştuk torunla. Arabasız gittim; çünkü servis salıdan önce yetiştiremeyeceğini söyledi.

Gözleri yeşil, saçları açık kumral. Sanırım huyu da fena değil. Buluşmaya zamanında geldi. Namusunu koruma gayretiyle bana sapık muamelesi yapmadı. Kapısını, sandalyesini tutup tutmadığıma bakmak gibi basit testlere başvurmadı. Kapı sandalye meselesinden bahsetmemin nedeni ablamın adaylarından birinde böyle bir takıntı olması. Hani ikinci kez buluşmak istemiştim de o birlikteliğimizin hayır getirmeyeceği yönünde yukarıdan tiyo aldığını düşündüğü için reddetmişti. İşte ilahi işaret: Buluşmadan önce kızın kapı sandalye hassasiyeti konusunda istihbarat geldiğinden takıntısına uygun davranmaya çalışmıştım. Buluşmayı biraz daha uzatmak ve kahve içmek için girdiğimiz kafeye kadar durumu harika idare ettim. Tam sandalyesini çekmiştim; garsonun bize doğru geldiğini gördüm. Bir an ona bakarken kız yere oturuvermiş. Ne kafasını kırdı, ne de kolunu bacağını. Yine de bizim ikinci buluşma isteği bu kaza yüzünden geri çevrildi.

Neyse işte, Rukiye Teyze'nin dayı torununda geçmişte karşılaştığım garipliklerin hiçbirini görmedim. Olumsuz diyebileceğim tek özelliği yok. Yine de ona çarpıldığımı söyleyemem. Bunun nedeni bulup da bunamam değil. Galiba son aylardaki tecrübelerim sayesinde daha soğukkanlı yaklaşabiliyorum karşı cinse.

Buluşmanın sonucunu ayrıntılarıyla anlattırdı annem ve ikinci bir görüşmeye kesinlikle gerek olmadığı yargısına vardı. Kız sağlam ayakkabı değil. Onun değimiyle belki de ortalıkta gezenlerden. Bunu nereden anladı? Kız daha buluşmamızın başında görücü usulüyle evliliğe karşı olduğu-

nu, yakınlaşıp birbirimizi iyice tanımadan herhangi bir konuda karar vermemizin mümkün olmadığını bildirdi. Anneme kızın bana aklı başında ve modern göründüğünü söyledim. Onun yorumu: Allah seni kahretmesin Rukiye! Sorarım ben sana!

Annemin Rukiye Teyze'yle bir daha görüşmeyeceğinden eminim ama ben torunun görüşüne katılıyorum. Birbirimizi tanımalıyız.

* * *

Salı günü Beste'yle buluşup birlikte gittik benim arabayı almaya. Aslında buna gerek yoktu. Ödemeyi yapıp faturayı ona gönderebilirdim; çünkü güvenilir bir kız olduğunu biliyorum. Tekrar huylanmamam için böyle istediğini zannetmiştim; yanılmışım. Kız, servisin çıkarttığı hesap üzerinden hayal bile edemeyeceğim bir miktarda indirim koparttı. Kullanmayı hiç bilmediği arabaların tamiri konusunda muazzam bilgi birikimine sahip. Bence servis, arabayı kendilerine bıraktığım hale geri dönüştürme ve bundan daha kolay olmayan Beste'yle tartışma zahmetinden kaçmak için onun önerdiği fiyata razı oldu.

- Sıkı pazarlık yapıyorsun, dedim servisten çıkınca.

Onunla artık senli benliyiz.

- Tecrübe, dedi.

Bir keresinde arabasının manyetik kaptörünü değiştirmiş; sonradan adamların tam üç kat fiyat verdiğini öğrenmiş. O parça nedir, ne işe yarar ve arabanın neresinde bulunur sormadım. Kendi arabasını cuma almış ama ehliyetsiz kullanmamaya karar vermiş.

- Çarptığım kişi her zaman senin kadar anlayışlı çıkmayabilir.

İltifat hoşuma gidince genç kız gibi kıkırdadım. Beste'nin çocuksu görünümünün ve davranışlarının arkasında güçlü

bir kadın var sanki. Herhalde iş günü olduğundan üzerindeki kıyafet de ağır. Dudaklarına açık renk, parlak bir ruj sürmüş. İlk karşılaştığımızda ojeli uzun tırnaklarını fark etmemiştim.

- Eve mi bırakayım seni?

- Oh ne güzel, hem çocuğa çarp hem de taksi gibi kullan, dedi arabanın kapısını açıp içeri girerken.

- Olur mu canım, dedim yine kıkırdayarak.

Tamam, arama kurtulma faaliyetleri nedeniyle haftalardır cumartesilerimi kızlarla geçiriyorum. Son üç aydır ömrüm boyunca tanıştığım kız sayısını üçe beşe katladım ama hiçbiriyle protokol kurallarını aşmadım. Oysa Beste'yle onu evinin kapısının önüne bırakacak kadar samimiyim.

Hiç yol sormadan oturduğu sokağa kadar getirdim onu.

- Hangi apartmandı?

- Solda bulduğun ilk yere park et, sana bir teşekkür içeceği sunayım.

İnkâr etmeye gerek yok, heyecanlandım. İlk defa bir bayan beni evine çağırıyor. Bu şansımı solda boş bir yer bulamadığım için kaybetmeye dayanamam. Şu arabaları kızgın bir goril gibi tutup fırlatarak yol açarım talihime. Ön tamponu çöp variline dayamak pahasına bunu yapmaktan kurtuldum.

- Seni rahatsız etmeyeyim?

Bunu arabayı park ettikten sonra soruyorum.

- Rica ederim, ne demek.

Artık benim de anlatacak bir hikâyem var. Kırmızı ışıkta dururken kız arkadan arabama çarptı. Sonra ben onun evinde kahve içtim.

- Varilin üstünden atlayabilir misin?

Hayır atlayamam ama salaklığımı göstermenin başka yolunu bulamadığımdan geçiş olmadığını gördüğüm halde buraya yöneliyorum.

- Çok yanaştım da tamponu çaptım mı diye bakıyorum.

Yiğidi öldür hakkını yeme; güzel kıvırdım. Tampona doğru hafiften eğildim.

- Çarpmamışım, deyip geri döndüm.

Beste'yi bir adım arkasından takip ederken, otuz yıllık ömrümde yaşadığım en heyecanlı maceranın bu olduğunu düşünerek hüngür hüngür ağlamak istiyorum. Neden bu işlerin daha yolunda gittiği bir yerde dünyaya gelmedim ben? Kadın ve erkeğin birbirlerini tamamlayan iki cins olduğunu keşfetmiş ilkel bir kabilede örneğin. Bırak şimdi bu basma kalıp abaza ağlamalarını Murat, yaşadığın anın tadını çıkar. Çıkaracağım da heyecanımın önüne geçemiyorum ki. Korkuluklara tutunmasam şu an tırmandığımız merdivenlerden düşmeyeceğimden bile emin değilim. Halimiz üzücü, gerçekten üzücü. Beste, önden çıktı. Yemin ederim ki, kolayca ve çaktırmadan yapabileceğim halde başımı kaldırıp bacaklarına bakmadım.

- Ev biraz dağınık olabilir; kusura bakma, dedi kapıyı açarken.

- Yok canım, dedim ama sesimi ben bile duyamadım.

- Terlik al kendine.

Duvarın dibine dizili olanlardan birini bakmadan geçirdim ayağıma. Sağdaki açık kapıdan salona girince fark ettim, pembeymiş bunlar. Üstelik üzerlerinde tavşan resmi var. Tam salaklığımı için kahrolacakken bu evin yalnız yaşayan bir bayana ait olduğunu hatırlayıp rahatladım. Muhtemelen diğer terlikler de erkek işi değildi. Gösterdiği koltuğa oturdum.

- En güzellerini seçmişsin.

Ayaklarıma bakıp gülerek söyledi bunu. Utandım.

- Hiç bakmadan giydim, bu denk gelmiş.

- Yakışmış ama.

- Giderken götürebilir miyim?

Rahat görünme gayretiyle söyledim bunu ve kendimi takdir ettim.

- Götür ama dışarıda giyinme, dedi odadan çıkarken.

Yalnız kalınca etrafa göz atıyorum. Karşımdaki konsolun üzerinde duran içkiler çekiyor dikkatimi. Bir de sehpanın üzerindeki büyük mum. Epeyce bir kısmı erimiş. Konsolun yanında bir müzik seti, üzerinde de birkaç CD ile kaset var. Evin döşenmesinden açıkça anlaşılıyor ki modern bir kız bu.

- Çay, türk kahvesi, neskafe ya da başka bir şey? Ne içersin?

- Hangisi kolayına gelirse.

Silik bir yanıt oldu.

- Hepsi kolay, istersen içki de verebilirim.

Kuşkusuz ileride 'Ben bir bayanla, evinde baş başa içki içtim' diyebilmeyi çok isterdim.

- Neskafe alayım o zaman.

Ne yazık ki Beste'nin sonraki sorularını göğüsleyemeyeceğimden korktum. Rakı ve biradan başkasını bilmiyorum. Bir de viskinin adını duymuşluğum var.

- Krema?

- Sade olsun.

Oysa süt ya da kremasız zehir gibi gelir o bana. Aklımca ağır görünmeye çalışıyorum. İçkilere baktığımı fark etti.

- Alkolik değilim, onların çoğunu şişesini beğendiğimden aldım, dedi çıkarken.

Konsolun camında kendime baktım. Doğru dürüst görünmüyorum ama aynalardaki halim ezberimde. Keşke daha yakışıklı olsaydım. En azından vücudumu atletik bir hale sokabilirdim. Ve teknolojiyi daha az dert edip daha az dökebilirdim saçlarımı.

Beste'nin tepsi üzerinde sunduğu iki kupadan birini rahat görünmeye çalışarak aldım elime. Bir kupa ele alınırken na-

sıl rahat görünülür diyorsanız şöyle: Sağ kolum koltuğun arkasında. Sol elimle uzandım ve kupayı özellikle kulbundan tutmadım. Yukarıdan kepçe gibi kavradım. Ödünç almış gibi ağzına kadar doldurduğu kaynar su hafif çalkalanınca elimi yaktı. Canım öyle fena yandı ki, rezillik falan gelmedi aklıma. Bir çığlık atıp fırlattım kupayı. Tok bir sesin ardından porselen kırıkları saçıldı yere. Allah' tan o sehpa getirmek için yanımdan uzaklaşmıştı da yanmadı. Ayağımdaki pembe terlikler ıslandı. Şu an kendimi bir öküz gibi hissediyorum.

- Çok çok pardon, dedim.

Gülüyor.

- Yanmadın değil mi?

- Yok yanmadım ama berbat ettim ortalığı.

Devam ediyor gülmeye.

- Kupayı da kırdım.

Nedir bu kadar komik olan? Eminim yarın iş yerinde arkadaşlarına da anlatır beni. Islanan terliklerimi çıkartıp yerdeki kırıkları toplamaya başladım.

- Bırak bırak hallederim ben, dedi gülmesine ara vermeden.

Duymamış gibi devam ettim ve elimi kestim. Öfkeden ağlayabilirim. Neden bayanlarla her tür ilişkimde başıma hep kötü şeyler geliyor? Elimdeki kanı saklamaya çalıştım ama beceremedim.

- Elini mi kestin?

- Hafif çizildi dedim.

Gidip pamuk ve yara bandı getirdi. Nasıl becerdiysem epey derin kesmişim. Zaman aldı kanı durdurmak.

Üzerindeki kırıklarla beraber yerdeki küçük halıyı topladı. Yeni terlik getirdi bana. Bunlar resmen erkek terliği. Acaba erkek arkadaşı falan mı var?

- Erkek arkadaşımın.

Aklımdan geçenleri okuyor olabilir mi?

- Daha doğrusu eski erkek arkadaşımın, dedi.

Onun için evinde özel terlik bulunduracağın kadar yakınlaştığın eski erkek arkadaşının diye geçirdim aklımdan.

- Küçük mü geldi?

Topuğumdan bir santim dışarıda kalırsa ceza keserlermiş gibi zorladığımı fark ettiğinden sordu bunu.

- Kadir'in ayakları benimkiler kadardı, dedi.

Buradan onun küçük ayaklı erkeklerden hoşlandığı sonucuna vardım. Benimkiler de boyuma göre büyük sayılmaz; kırk iki numara ve taraksız...

Yeri sildi. Soğumuştur diye kendi fincanını da alıp mutfağa gitti. Tek başıma kalınca edepsizleştim. Yalnız yaşayan bir kız, hatta kadın. Onun evinde kendi terlikleriyle dolaşan bir erkek arkadaşı olmuş. Tahir bu kızla yakınlaşmanın bir yolunu mutlaka bulurdu. Yakınlaşmak derken aslında el ele tutuşmaktan fazlasını kastediyorum. Çocuk mezarı kadar ayakkabılarıyla becerebilir miydi Beste'nin aklını çelmeyi?

- İşte sular hazır.

İrkildim birden ve aklımdan geçenler yüzünden utandım. Elindeki tepsiyi masanın üzerine bırakıp sehpayı koydu önüme. Bu kez uzattığı kupayı alırken havalı görünmeye kalkışmadım. Kahveyi atıp karıştırdıktan sonra krema da koydum.

- Sen sade içerim demiştin.

Doğru ağır görünme kaygısıyla öyle demiştim ama en son başıma gelenlerin ardından bir daha olduğumdan farklı görünmeye çalışmayacağıma yemin ettim.

- Kremalı istedi şimdi canım.

Baş başa kahvelerimizi içerken o konuştu daha çok. Ben sadece sorduğu sorulara yanıtlar verdim. Yine Hollanda'daki abisinden bahsetti ve yalnız yaşayan annesinden... Bizim şirkette kaç kişinin çalıştığını sordu. Erkek arkadaşıyla neden ayrıldıklarını merak ettiğim halde konuyu oraya getire-

medim. Benim annemle birlikte yaşadığımı öğrenince şaşırmadığını söyledi.

- Neden?

- Sende böyle uslu, sorumluluk sahibi bir insan hali var.

- Anakuzusu yani, dedim.

Gülmesinden anladım tam da böyle düşündüğünü.

- Yok öyle demek istemedim. Benim tanıdığım bütün mühendis erkekler düzgündür.

Asıl niyetinin iltifat olmadığını bildiğimden teşekkür etmedim. Zaten ben de burada mühendisler odasını temsilen bulunmuyorum.

Kahvemi bitirdikten sonra:

- Kalkayım ben artık, dedim.

Ayrılırken kapıda elimi sıkıp samimiyetle salladı.

- Görüşmek üzere, dedi.

* * *

Annem elindeki havadisleri aktarmak için yolumu gözlüyormuş.

- Körolasıca Rukiye'nin bulduğu kız var ya Murat...

- Nihan mı?

- Nihan gibi adı batsın!

- Ne olmuş?

- Nişan atmış yavrum o.

Havva Teyze'den, kızın geçen yıl bir doktorla üç ay nişanlı kaldıktan sonra ayrıldığını öğrenmiş. Havva Teyze annemin kaza yaptığım gün belirlediği dört adaydan birinin temsilcisi.

- Ben de o yalancı Rukiye'ye inanıp kendi elimle yakacaktım senin başını Muraaat.

İsmimi söylerken son heceyi ambulans sireni gibi uzatmasından anlarım annemin meselelere verdiği önemi. Duygusunu paylaşamadım. Neticede kız evlenip boşanmamış,

üç ay nişanlı kalmış. Bundan dolayı ona defolu muamelesi yapacak kadar medeniyetten uzak değilim çok şükür. İnsan; adına söz, nişan ya da evlilik demeden, istese neler yapar. Beste örneğin... Kızın evinde erkek arkadaşına özel terlikler var. Bunun anlamını bilmeyecek kadar saf mıyım?

Annem tam Nihan'ı yermeyi bitimiş, Havva Teyze'nin adayını anlatmaya başlamışken telefon çaldı.

Ben Nihan'la hâlâ görüşmeyi düşünüyorum.

- Arkadaşın arıyor Murat.

Bizimkiler genelde beni cep telefonumdan ararlar. Kim olduğunu merak ederek aldım ahizeyi elime.

- Efendim?

- Ne haber lan küs adam?

Alper. En son hatırladığım biz bu herifle konuşmuyorduk. Cep telefonumu, numarasını tanır açmam diye aramamıştır.

- İyi, dedim gayet bozuk bir sesle.

- Oğlum uzatmayalım lan. Tamam ben özür diliyorum.

- Tamam.

Sesim kırgın.

- Nasıl tamam. Git başımdan tamam mı? Tamam oldu barıştık mı?

Aslında ikisinin arası bir tamam olduğu halde uzatmak istemedim.

- Barıştık, dedim.

Şaşırdım, çünkü Alper'in eşekliği yüzünden özür dilemişliği vaki değildir. Çiftlikte buluşuyorlarmış ve ben de geleyim diye içinde küfür olmayan bir sürü cümle kurdu. Razı olunca öğrendim herifin incelmesinin sebebini. Beni getireceğine bahse girmiş çocuklarla. Yarım saatlik gokart ücretini onlar ödeyeceklermiş.

* * *

Ekip beni görünce sevindi. Bazen insana sıkıntı yaşatsalar da arkadaş sahibi olmak güzel. Kenardaki bir piknik masasına oturduk. Abazalık toplantılarını özlediğimi söyledim. Tahir:

- Ben gözlemci olarak katılıyorum, dedi.

- Ne gözlemi lan? İbnelik eğilimleri başlamış mı diye mi?

Alper, hep aynı Alper işte. Çiğ börek gözleme ve ayran aldık. Sohbet bıraktığım yerde kalmış. Biraz şirket dedikodusu, daha çok da abazalık muhabbeti...

Onları dinlerken, solumuzda çimlere uzanmış çifte kayıyor gözlerim. Adam en az ellisindedir, kadın otuz beş var yok. Bize nispet mutlu ayılar gibi yuvarlanıyorlar. Kadın fahişe olmalı diye düşündüm. Belki de herif zengindir, diğeri de metresi... Yaşlı ilahiyat profesörünün röportajından bahsediyor bizimkiler.

- Üç yüz bin tane evde kalmış kız var da bize niye bir tanesi denk gelmiyor lan, dedi Alper.

İsmail niyeti evlenmekse kendisinin de hemen bir tane bulabileceğini söyledi.

- Niye oğlum bu herif cebinde yüzükle dolaşıyor yine bir sonuç aldığı yok.

Bu herif dediği benim. Yarım saat geçmeden barıştığına pişman ediyor adamı.

- Lan inanmayacağınız kadar kolay lan. Nasıl beceremiyorsunuz anlamıyorum lan.

Tahir'den bu sözü en az bin kez duymuşuzdur. Devamını da biliyorum. Bir eşik varmış, o eşik değil mühendislik terminolojisiyle 'tireşhold' diyor, orayı aştıktan sonra bütün kızlar elindeymiş. Yalan söylüyor, yok öyle bir eşik falan.

- Bugün Beste beni evine çağırdı.

Ağır tahrik altında çıktı ağzımdan bu. Alper'in cebinde yüzükle dolaşıp bir halt beceremediğimi söylemesi ve Tahir'in hava atması sinirlerimi bozdu.

Şaşırıp dondular önce. Sonra Beste'nin kim olduğunu sordular.

- Anasının bulduğu kızlardan biridir, çeyizini göstermeye çağırmıştır, dedi Alper.

- Geçen hafta bana arkadan çarpan kız, dedim sırıtarak.

Dizime vurup:

- Ooo, dedi Tahir.

- Ödemeyi nakti değil ayni mi yaptı lan?

Alper'in iması hiç hoşuma gitmediği halde bozuntuya vermedim. Yılların ezikliği birikmiş içimde azıcık şımarsam çok mu? Yalan söylemeden, daha doğrusu çok fazla yalan söylemeden şehvet yüklü bir geleceğin başlangıcıymış gibi anlattım olayı. Dinleyen ve eşek olmayan herkes Beste'nin benimle yakınlaşma gayreti içinde olduğunu anlar.

- Kız benimle yakınlaşmaya çalışıyor.

Bizimkilerin eşekleşme olasılığına karşı bunu açık açık ifade etme gereği duydum. Terliklerden bahsetmek yerine doğrudan, kızın daha önce erkek arkadaşıyla birlikte kaldığını söyledim. Bu, Beste'nin açık görüşlülüğünü ve onunla ilişkimizin kırmızı noktalı faaliyetlere gebe olduğunu anlayabilmeleri içindi.

İçimdeki azıcık suçluluk duygusundan onların Beste'yi tanımadıklarını ve tanımayacaklarını düşünerek kurtuldum. İnsan anlattıklarının hepsi doğruymuş gibi bir tatmin duygusu hissediyor içinde.

Şimdiye kadar yalan söylediğime hiç tanık olmadıklarından onları inandırmakta zorlanmadım. Alper'in öyle ağzı sulandı ki, dikiz aynasından bir bayan sürücü gördüğünde hemen fren yapacağına yemin etti.

* * *

Biz o hafta sonu çıkmaya başladık Beste'yle. Hemen her gün buluşuyoruz. Aramızdaki ilişkinin cinsel boyutu da var

ama ne kadar ısrar etseler de o konuda ayrıntı vermiyorum; çünkü prensip olarak karşıyım iki kişi arasındaki böyle paylaşımların başkalarına aktarılmasına. Her şeyden önce Beste'ye ayıp. Yaşadıklarımızdan kendisinin bile haberi yokken, başkalarına nasıl anlatırım? Evet çatır çatır yalan söylüyorum. Çiftlik'te anlattığım hikâye bizimkilerde öyle yüksek bir beklenti yaratmış ki, devamını getirmek zorunda kaldım. Yoksa Alper dışındakiler benim kale ağzında gelen pası değerlendiremeyen bir salak olduğumu düşünecekti. Alper ise bunu eşcinselliğimin, onun deyişiyle ibneliğimin kesin kanıtı olarak sağda solda anlatıp beni katil ederdi.

Her gün aynı iş yerinde çalıştığımız halde, akşamları mutlaka ekipten birileri telefon ediyor bana. Saat erkense, Beste'yleymişim gibi bir hava yaratıyorum konuşurken. Hele o sırada annem de yanımda yoksa ve bir de arayan Alper'se coşuyorum resmen. 'Sağol canım', 'Çok yakışmış hayatım' gibi cümleler kuruyorum paralelde. Hesapta Beste bana kahve getiriyor, giydiği bir kıyafetin ya da yeni saç modelinin nasıl durduğunu soruyor. Bu sahneleri gerçekten yaşıyormuşum gibi keyif alırken telefonu kapattığımda cız ediyor içim. Yalancılığım yüzünden vicdan azabı duymuyorum; neden bana yeni saç modelinin nasıl durduğunu soran bir sevgilim yok diye üzülüyorum. Geç bir saatte aramışlarsa ve annemleysem, Beste'nin yanından dönmüş oluyor, sevgilimle ilişkimiz üzerine gelen soruları şifreli yanıtlarla geçiştiriyorum. Bazen de annem duymasın diye odama gidip konuşuyorum. Alper kıskanıyor beni, Tahir saygı duyuyor, İsmail teorilerini alt üst ettiğim için şaşkın. Ona göre bütün kızlar öncelikle biyolojik sonrasında kültürel olarak aile kurup çocuk doğurmaya programlı. Bestenin evliliği hiç düşünmeden benimle çıkmasına bir anlam veremiyor.

Yani geçen iki haftayı hayal aleminde yaşadım. Nihan'la buluştuktan sonraki cumartesiyle pazarı boş geçirdim. Ni-

han deyince aklıma geldi; bir de o mesele var. Kızı ben tekrar aramadım. O da beni aramadı, yine de annem bıkıp usanmadan ona karşı beni uyarmak suretiyle kızın aklımda kalmasını sağlıyor.

Bugün cumartesi ve yine kimseyle buluşmuyorum. Arabaya atlayıp sakin bir yerde kafayı dinlerim herhalde. Annem; Havva Teyze'nin babasının kızı, dayısının yeğeni, artık neyiyse unuttum, bişeyiyle tanıştırmak için uğraşıyor beni. Direniyorum, çünkü daha Nihan'la işi bitirmedik ki. Sırf üşendiğimden aramadım onu. Başımın etini yiyeceğini bildiğimden kızla tekrar görüşme niyetinde olduğumu da söylemiyorum anneme.

Tam evden çıkarken onu da eski mahalleye bırakmamı istedi. Sanki bilmiyormuşum gibi ne yapacağını sordum. Küs küs komşularla görüşeceğini söyledi. Elindeki adayları hemen mülakata almadığım için bozuk bana.

Arabaya oturunca kemerini bağlamadı. Bu da onun standart mesaj yüklü davranışlarındandır. Anlamı: Canımdan bezdim, öleyim de kurtulayım.

- Kemerini bağla anne.
- Lazım değil bana kemer memer.
- Peki, dedim.

Nedenini sorup içini dökmesini sağlayacağımı zannediyordu. Sormuyorum çünkü ben de canımdan bezmek istemiyorum.

- Polis durdurursa cezayı sana yazar haberin olsun.

Kaza yaptığımızda camdan dışarı uçmaktan fazla korkutur bu onu. Gerçekten de az sonra sessizce bağladı kemerini. Hiç konuşmadan gittik uzunca bir süre. Sonunda dayanamadı.

- Sen o kızla görüşüyorsun Murat, ben biliyorum.
- Hangi kızla?
- Rukiye'nin şeysiyle...

- Nihan'la mı?

- Oğlum o seni saf buldu, vallahi de billahi de kandıracak.

Durup durup kızı yermesine alıştım da görüştüğümüzü nereden çıkarttığını bilmiyorum.

- Anne, ben onu ilk buluşmadan sonra bir daha görmedim.

O bunu duymayıp, sanki ben 'anne biz onunla iki haftadır evliyiz' demişim gibi devam etti kendi bildiğini okumaya. Bir ara kulak verdiğimde Rukiye Teyze'nin dolandırıcılığını anlatıyordu. Birisinden masa örtüsü için para almış sonra da örmemiş. Olay benim çocukluğumda geçiyor.

Eski mahalleye geldiğimizde inmeden önce:

- Ben seni o kıza bırakmam oğlum, dedi.

Gülsem mi kızsam mı bilemedim. İşi gücü olmadığından kafasında kendi kendine kuruyor herhalde.

- Seni altı gibi almaya gelirim anne, dedim.

Basıp Gölbaşı'na gittim. Buğday tarlaları ve lüks villalar yanyana... Arabayı park edip arazide bir başıma yürüdüm. Gölü gören bir yer buldum kendime ve güneşin altına oturdum.

Telefonum çaldı. Bizim çocuklardan birisi arıyorsa ne yazarım şimdi ben. Issız bir arazide Beste'yle yanyana oturduk, Mogan Gölü'nü seyrediyoruz. Ekrana bakınca gördüm ki, arayan Nihan. Benden ses çıkmayınca demek o adım atmaya karar verdi. Gururum okşandı.

- Merhaba Nihan.

Numarasını kaydettiğimi anlasın diye özellikle ismiyle açtım telefonu.

- Görüşelim mi Murat Bey?

Selam sabah yok. Kız direk damardan girdi mevzuya. Özlemiş beni, diye geçirdim içimden. Hafiften gülümsediğimi de fark ettim.

- Tabii iyi olur. Ne zaman?

- Hemen Gima'nın önünde buluşalım.

Bayanların beni görmek için bu kadar acele etmelerine alışık değilim. Elimden gelseydi Nihan'ın yanına ışınlardım kendimi. Bu mümkün olmadığından bir saat sonrası için randevulaştık. Tozlu yollardan arabaya koştura koştura giderken üstüm başım berbat oldu. Sesi kızgındı Nihan'ın. Bana bey diye hitap etmesi de küskünlüğünü anlatıyor. Aramadığım için bozulmuş olmalı. Görüşmeden de edemedi tabii. Tahir kızlara çok yüz vermenin ters teptiğini söyler hep. Mesafeli durursan kıymetin artarmış. İşte ispatı. Galiba karşı cinsi yavaş yavaş çözmeye başlıyorum. İçimden bir ses, istesem kurt bir çapkın olabileceğimi söylüyor.

Arabayı Beğendik'e bıraktım. Nihan'ı da alıp hemen Gölbaşı'na dönmek niyetindeyim. Göle bakan lokantalardan birinde yemek yeriz birlikte. Sonra belki küçük bir doğa gezisi yaparız.

İşte Nihan Hanım orada. Bende tatsız anıları olan gözlükçünün yanında... O günden bu güne köprünün altından çok sular akmış ki Nihan sabırsızlıkla yolumu gözlüyor. Bu kız sigara içiyor muydu? Hasretinden başlamış olmalı. Kabul etmeliyim biraz şımardım. Nihan beni görünce kavuşmamızı çabuklaştırmak için dikildiği yerden zıpkın gibi fırladı. Acele ettiğimi anlamasın diye yavaşlattım adımlarımı. Ağzım içeriden kulaklarıma varıyor ama dışarıdan bakınca bunu görmesi mümkün değil. Bütün ağırbaşlılığımla elimi uzatıp 'merhaba' demeye hazırlanmışken, o sigarısını fırlattı ve:

- Siz manyak mısınız ya, dedi.

Ben ne kadar salak bir adamım ki onu aramadığım için böyle sinirlendiğini düşündüm bir an. Tekrarladı sorusunu:

- Siz manyak mısınız ha? Deli misiniz? Neler uydurup geziyorsunuz benim hakkımda?

Kız fena halde saldırgan. Öyle bağırıyor ki etraftaki herkes bize bakıyor. Yer yarılsa da içine girsem diye düşünüyorum.

- Sizin hakkınızda hiçbir şey uydurmadım ben, dedim can çekişen bir adamın dermansızlığıyla.

- Uydurmadınız da annenizin anlatıp gezdikleri ne?

Ah anne! Olmayan bir ilişkiyi bitirmek için kim bilir ne dolaplar çevirdin? Şu an bizi dinleyen herkesin duyabileceği şekilde 'benim annem raporlu delidir; gördüğü kabusları gerçek sanır' demek geçti içimden.

- Nihan Hanım yanlışlık var, sakin bir yere gidelim de anlatayım size.

Durumun ciddiyetinden dolayı hanımlı, sizli konuşmaya başladım.

- Ne yanlışlığı be, ne yanlışlığı!

Ne bileyim ben ne yanlışlığı. Sadece seni daha az insana rezil olacağımız bir yere götürmek istiyorum.

- Lütfen gelin her şeyi anlayacaksınız, deyip alt geçide doğru yürümeye başladım.

İnşallah arkamdan gelmez de kaçar kurtulurum. Merdivenlerden inerken dönüp baktığımda temennimin gerçekleşmediğini gördüm. Açıklamamı beğenmezse beni dişleriyle parçalayacakmış gibi bir suratla geliyor peşimden. Güven Park tarafına çıktık. Bulabildiğim en tenha banka yanaşıp:

- Bi oturun analatacağım, dedim.

Burnundan sesli bir nefes püskürterek oturdu. İlk şoku atlattığımdan konuşmama yetecek kadar güç hissediyorum içimde.

- Annem sizinle ilgili ne anlatmış söyler misiniz?

- Güya biz sizinle...

Sözünü kesip yalvarır bir tonda daha yavaş haykırmasını rica ettim.

- Eeeh, deyip devam etti.

Annem kızlarına sahip olmaları için Rukiye Teyze ile haber göndermiş ailesine. Ben telefonda arkadaşlarıma anlatırken duymuş; Nihan'la evde falan buluşuyormuşuz.

Eh yani anne; Allah nasıl biliyorsa öyle yapsın seni. Meğer kadın telefon konuşmalarımı dinliyormuş. Ben bizim çocukları çatlattığımı zannederken, onu gaza getiriyormuşum.

Bankın diğer köşesine hafif ona dönerek otururken:

- Bir dakika sabrederseniz her şeyi anlayacaksınız, dedim.

Tenhada sayılırız ya, rezil olmaktan eskisi kadar korkmadığımdan sesim net çıkmaya başladı.

- Neyi anlayacakmışım?

- Ben başkası ile ilgili konuşurken annem sizden bahsediyorum zannetmiş.

- Benimle evlenmek için görüşürken başkasıyla da evlerde mi buluşuyordunuz?

- Kimseyle evlerde falan buluşmuyordum.

- Madem öyle annenizin duyup da yanlış anladığı ne?

Gel de çık şimdi işin içinden. O buluşmaların hayalî olduğunu söylesem bir dert, hayali gerçekmiş gibi anlatsam başka bir dert. İlkinde beni abazalık başına vurmuş bir salak zannedecek, ki öyleyim, ikincisinde ise adi bir çapkın olduğumu düşünecek, ki maalesef öyle değilim.

Uzunca bir süre kem küm ettikten sonra işlemediğim bir suçu üstlenmeyi tercih ettim. Bu haltı onunla evliyken yemişim gibi sinirlendi. Tavizsiz bir ahlaki anlayışla bilediği cümleleri nefes almadan savurarak dilim dilim doğradı beni. Yüzümde mahcup bir ifade, başımı önümden kaldırmadan dinledim. İçini döküp rahatlamanın verdiği keyifle en son, hayatının hatasını yapmaktan istemeden de olsa kendisini kurtardığı için anneme teşekkürlerini yolladı.

Nihan gittikten sonra oturduğum bankta yalnız kalınca durumumdaki yanlış anlaşılmadan dolayı gururlandığımı hissettim. Tabii bu anneme olan kızgınlığımı azaltmıyor.

Telefon bile etmeden basıp doğru eski mahalleye gittim. Havva Teyze'nin evinin önünde otururlarken buldum annemi. Çay içip çekirdek yiyerek gerçekleştirdiği operasyo-

nun başarısını kutluyordu. Mahkeme kararıymışçasına kesin bir biçimde hemen gitmemiz gerektiğini bildirdim ona. Oğlunun otoriterliğinden gurur duyar gibi baktı yanındakilere. Ayrılırken Havva Teyze ile fısır fısır birşeyler konuştular. Başıma ördükleri ve örecekleri çoraptan bahsettiler mutlaka.

Gecekonduların arasındaki daracık yoldan aşağıya hızla saldım arabayı.

- Yavaş oğlum öldürecek misin bizi?

Hiç sesimi çıkartmadan biraz daha gevşettim fren pedalındaki ayağımı.

- Murat ne oluyor sana be?

- Hiç konuşma anne! Sen hiç konuşma!

- Ne oldu oğlum söylesene.

- Sen Rukiye Teyze'yle ne haber gönderdin Nihan'ın ailesine?

Haberin bana bu kadar çabuk ulaşmasından olsa gerek şaşırdı bir an.

- Kız yetiştirdi değil mi sana?

- Kız yetiştirdi.

- Kandırmıştır yine seni.

Gülmek geldi içimden.

- Kız beni Kızılay'ın göbeğinde rezil etti sayende.

- O kendi rezilliğine baksın.

- Bi dinle anne! Sus da dinle bi!

- Neyi dinleyecek mişim?

Onu susturmak Nihan'ı susturmaktan bile zor oldu. Meseleyi anlamasını sağlamak da öyle. Evin önüne gelip arabayı park ettikten sonra bile birkaç cümle sarf etmem gerekti. Gözlerini kocaman açıp bana baktı ve:

- Ee o zaman biz kızın günahını boşuna almışız, dedi.

- Öyle yaptın tabii. Anlayıp dinlemeden kafana göre iş karıştırıyorsun.

- Aman oğlum, sen sonucuna bak. Kurtardın ya kendini o kızdan.

Beni Nihan'dan kurtarmasını gerektirecek bir durum olmadığını anlatmaya çalışmadım boşu boşuna. Nasılsa on yine bildiğini okuyacak.

Eve girene kadar yeni adayın lafını açmamasına şaşırdım. Hani şu Havva Teyze'nin nesi olduğunu unuttuğum bayan...

- Muraaat.

Ses tonundan anladım, beklediğim konuya girecek.

- Havva Teyze'yle bulduğunuz kızdan bahsedeceksen kalsın anne. Bu hafta kimseyle tanışamam.

- Yok zaten kız şimdi Samsun'daymış; yirmi gün sonra gelecekmiş.

- Yirmi gün sonra da tanışamam.

- Gelir gelmez olmaz tabii oğlum. Önce bir onun da niyetini yoklamak lazım.

Otuz yıllık annemi tanımasam benimle kafa buluyor diyeceğim.

- Arabada anlattığın o kızla sahiden aranızda bir şey yok değil mi?

Beste'den bahsediyor.

- Dedim ya anne ben arkadaşları kandırmak için uydurdum diye.

- Aman çocuğum bak öyle ortalıkta gezenlerden uzak dur; vallahi yüreğine indirirsin annenin.

- Anne delirtme insanı. Kızla hiçbir münasebetim yok. Ortalıkta gezenlerden olup olmadığını bilecek kadar bile tanımıyorum.

- Ortalıkta gezenlerden olmasa, kız başına ne diye ev tutsun?

Senin daha bilmediğin neler var. O evde erkek arkadaşının terliklerini gördüm ben. Bunu söylesem, kızın evine gittiğimi anlar ki, gerçekten yüreğine inmesinden korka-

rım. Keşke kadınlarla erkeklerin yakınlaşması annemin sandığı kadar kolay olsaydı.

* * *

O gün ve ertesi gün, Beste konusunda ara ara yoklamaya devam etti annem beni. Bir de bu şakaya son vermem konusunda ısrara başladı. Kızın kulağına falan giderse durumdan yararlanmaya kalkabilirmiş. Komik biliyorum ama gerçekten böyle düşünüyor.

* * *

Pazartesi sabahı annemin uyarılarına aldırmadan bizim çocuklara hafta sonunu Beste'yle geçirdiğimizi anlattım. Gölbaşı'na gidip arazide yürüyüş yaptık. Sonra bir lokantada baş başa yemek yedik. Gönül maceralarının fazla zaman aldığından yakındım.

- Direk yatakta buluşacak değilsiniz ya lan, dedi Alper.

Onun patavatsızlıklarına tahammül etmem gittikçe zorlaşıyor. Yumruğu geçirip mor gözle göndermek lazım müşterinin yanına. İş yaptığımız şirketlerden biriyle toplantısı var sabahtan. Süleyman Bey'le birlikte gidecek. Süleyman Bey bizim genel müdür. Anlatıldığına göre bir defasında kızdığı birisini oturduğu koltukla beraber kucaklayıp odasından dışarı çıkartmış. İnşallah Alper onun yanında da patavatsızlık yapıp benim kendisinden esirgediğim muameleye mazhar olur.

* * *

Öğlene doğru sıkıntıyla doküman yazarken telefonum çaldı. Ekrana bakınca çok şaşırdım. Arayan Beste.

Telefonu açıp kapıya doğru koştururken, 'alo, alo' diye feryat ediyorum. Güya laboratuvarda çekmediğinden karşı tarafı duyamıyorum. O da aynı nakaratı tekrarlıyor:

- Benim ben Murat. Beste.

Farkındayım Beste olduğunun. Bizimkilerin yanında konuşamayacağımdan dışarıya kaçmaya çalışıyorum.

- Sen kapat, ben çeken bir yer bulunca ararım, dedim.

Allah allah, benim sesim ona çok net gidiyormuş.

- Birazdan arayacağım, deyip kapattım telefonu yüzüne.

Bahçeye çıkıp tenha bir yer buldum kendime. Acaba neden aradı diye de meraklanıyorum bir yandan. Tam numarasını bulmuşken aklıma birden Nihan hadisesi geldi. Meğer Beste de fırçalamak için aramış. Neyse ki annemin ona ulaşmasının mümkün olmadığını biliyorum. Beste hemen açtı telefonu.

- Merhaba. Umarım uygunsuz bir zamanda aramamışımdır, dedi.

- Yok yok. Yalnız laboratuvarda telefonlar pek çekmiyor da...

- Çok tuhaf senin sesin demin bana daha iyi geliyordu.

Seninki de öyle diyecektim az kalsın.

- Bizim burası şehre biraz uzak ya cep telefonlarıyla doğru dürüst konuşulmuyor.

İnandı mı inanmadı mı bilmiyorum.

- Oraya gelip, seni ziyaret edebilir miyim diye aramıştım, dedi.

Beni ziyaret mi? Kulağa çok hoş geliyor.

- Tabii sevinirim.

Bunu söyledikten sonra aklıma geldi hakkında uydurduğum yalanlar dolayısıyla bizimkilerin yanında görüşemeyeceğimiz. Gözleri önünde sarmaş dolaş olmamızı beklemeseler de en azından birkaç canımlı cicimli cümle duymak isterler. Durumu kurtarmak için hemen atıldım:

- Ama şehirde buluşsak daha iyi olur, o kadar yolu boşuna tepme.

Güldü.

- Benimki aslında hem ticaret hem ziyaret.

Arkadaşlarımdan sigorta yaptırmak isteyen olur mu diye görüşmek niyetindeymiş. Hayır hiçbiriyle görüşemezsin deyip kestirip atabilseydim keşke. Çaresiz peki dedim. Adresi aldı. Öğlen paydosunda burada olacakmış.

Hemen laboratuvara dönüp bizimkileri aydınlattım. Kızın yanında ilişkimize yönelik bir laubalilik yapılmasını kesinlikle istemiyorum. Alper'in şirket dışında bulunması benim için bir şans.

* * *

Yanında oklava yutmuş gibi yürüyen pembe kravatlı metroseksüel bir herifle geldi Beste. Onları kapıda karşılarken hayalî sevgilimin görünüşünü fena bulmadım. Bana çarptığı günden beri an be an toparlıyor sanki kendisini.

Bahçe kapısından şirket binasına doğru yürürken:

- Burası epey büyükmüş be Murat, dedi.

Cümlesindeki 'be' teklifsizleştiğimizi gösterdiğinden hoşuma gitti. Sonuçta iki sevgilinin diyaloğu protokol cümlelerinden uzak olmalı.

- Gelirken Utku'ya seninle nasıl tanıştığımızı anlattım Murat.

'Sahi siz nasıl tanışmıştınız?' der gibi baktı öteki.

Onları yemekhaneye götürdüm önce. Utku, kraliyet ailesinde yetişmiş gibi kullanıyor çatal bıçağı. Yanımıza muhasebeden iki kız oturdu. Bunlar şirkete başlayalı bir yıl oldu ve hâlâ karşılaştıklarında selam verecek kadar hatta selamımı alacak kadar tanışık değillerdir benimle. Oysa Utku Bey'le hemen kaynaştılar. Herifin kızlara fazla yüz verdiği falan da yok. Muhabbeti ne zaman tango derslerine getirecek kadar ilerlettiler hiç anlamadım. Gözümün önünde telefon numaraları alınıp verildi. Ben bunlardan dahili numaralarını istesem vermezler.

Yemekten sonra bizden ayrıldı Utku. Muhasebeci kızları

ve muhtemelen onların çevresindeki diğer kızları adam akıllı sigortalamak üzere gitti.

- Çok hoş çocuk, kızlar bayılıyor, dedi Beste.

Bütün kızların yollarıma serileceğini bilsem yine de pembe kravat takmam dedim içimden, yalan söylediğimi bilerek.

Laboratuvara girdiğimizde bizim ekibi tam tekmil bekler bulduk. Arkadaşlarının sevgilisiyle tanışmak için duydukları sabırsızlığı gözlerinden okuyorum.

Takdim etmemi beklemeden cıvıldadı sevgilim:

- Merhaba ben Beste.

Bizimkilerin hepsi sıraya dizilip tek tek tokalaştı onunla. Bu komik sahneyi kendimle gurur duyarak seyrettim. Tahir, ötekilerden farkını göstermek için tokalaşmak yerine, Beste'nin sağ elini sol eliyle tutup hafifçe salladı.

- Toplantı masasına geçelim mi, dedim.

Ben de az kurnaz değilim. Bunu söylerken elimi Beste'nin arkasında öyle bir tutuyorum ki, karşıdan bakan dokunuyorum zanneder. Ve Beste'yle benim dışımda herkes karşıdan bakıyor.

Sevgilim çantasını masanın üzerine koyup açtı. İçinden birtakım broşürler çıkartıp anlatmaya başladı. Emeklilik sigortası... Son üç yıldır tasarruflara kazandırdıkları faizler... Enflasyon üzeri getiriler... Tasarrufları konusunda tutucu bir insanım ben. Başkasının eline vermek istemem paramı. Kendim kazanır, kendim biriktirir, kendim değerlendiririm. Eniştemin bire on vaadine rağmen Edirne ciğercisi işine bile girmedim. Yine de Beste'yi dinlemek hoşuma gidiyor. Arkadaşların hayran hayran seyrettikleri bu kız benim sevgilim.

- En iyi tarafı da sizin ödemeniz gereken paranın bir kısmı, şirketin sizin için ödediği vergiden kesiliyor. Bakın örneğin brüt maaşınızın bir milyar olduğunu varsayalım...

O çarpıp bölerken kapı açıldı ve sözü yarım kaldı. Gelen Alper.

- Merhaba Beyler.

İçeride bir bayan da olduğunu fark edince donup kaldı. Yerimden fırlayıp onu yaka paça dışarı atmalıydım, yapamadım.

- Merhaba ben Beste.

Yeni gelen müşteriyle kaynaşmak için acele ediyor sigortacı bayan.

- Beste... Şu meşhur Beste.

Allah senin belanı versin Alper. Meşhur Beste'nin gözleri kocaman açıldı. Masanın etrafındaki herkese bakarak sordu:

- Meşhur muyum?

- Murat her gün sizden bahsediyor bize, dedi Alper ve kendisini tanıttı.

Doğan sessizliğin uzamasını engellemek için bütün benliğimi zorlayarak yakaladığım pişkinlik ve dayanıklılıkla:

- Beste emeklilik sigortasını tanıtıyor Alper; gel otur da dinle, dedim.

Kazadan bahsettiğimi söylerdim ama Alper'in yalanlamasından korktum. Gülümseyen ve hoş gören bir bakış attı Beste bana. Hoş gören kısmından emin değilim açıkçası. Belki sadece alay vardı gözlerinde.

Devam etti anlatmaya. Bizi hiçbir yükümlülük altına sokmadığını söylediği formları doldurduk. Bunları inceleyerek en uygun teklifleri hazırlayacakmış. Maaşlarımızın epey yüksek olduğunu söyledi. İltifat kabul ettik. Sormak istedikleri bir şey olduğunda lütfen arasınlar diye kartını dağıttı herkese. Az kalsın ben de alıyordum.

Besteyle birlikte lobiye çıkıp muhasebeyi aradık. Bir on dakikaya daha ihtiyacı varmış Utku'nun. Şaşırmadım.

- İstersen bahçeye çıkalım, dedim.

Şemsiyelerden birini açıp oturduk. Utandığım için saçma sapan konulardan bahsediyorum.

- Gelirken bizim otoparktaki çatlakları gördün mü?

- Yoo görmedim.

- Onların üzerine neden zift sürüyorlar biliyor musun?

- Bilmiyorum neden sürüyorlar?

- Ben de bilmiyorum. Belki sen biliyorsundur diye sordum.

Sonra tahminlerimi sıralıyorum. Belki daha fazla açılmasını engelliyordur ya da maksat sadece işaretlemektir. Dedim ya saçmalıyorum. Yanımızdaki kapalı şemsiyelerden birini gösteriyorum:

- Bu model tamamen mühendislik hatası. En ufak rüzgârda şemsiye dönmeye başlıyor.

Bakışlarından bendeki garipliği fark ettiği anlaşılıyor. Sessiz kaldığım bir an sordu:

- Sen onlara her gün beni mi anlatıyorsun?

Duyduğum en saçma ve beklenmedik soruymuş gibi karşıladım.

- Yoo...

- Sonradan gelen arkadaş öyle dedi ya.

- Haa o mu?

Evet o. Hadi devam etsene. Uzun uzun salakça güldükten sonra:

- Sık sık kazayı hatırlayıp gülüşüyoruz da, dedim.

İnanmasını beklemiyorum, konu kapansın yeter.

- Benim fazla kazam olmadığından abartıyorum işte, dedim.

Şirketteki günlerin nasıl birbirinin aynısı olduğunu anlatmaya başladım. Hayatın sıradanlaşmasından bahsettim. En küçük bir heyecan haftalarca konuşulur burada. Benim arka tamponumdaki hasardan ve bu hasara neden olan kazadan ve o kazanın yaratıcısından her gün bahsetmemizin doğal olduğunu anlatmaya çalışıyorum ama bunu doğal bir biçimde yapamıyorum. Harcadığım çapadan dolayı acıyarak bakıyor bana.

Utku'nun peşinde harem dolusu kızla şirketin kapısından çıktığını görünce derin bir oh çektim içimden.

Bol gülüşmeli tokalaşmalarla uğurladılar kızlar pembe kravatlı herifi. Ben bindikleri araba kaybolana kadar baktım arkalarından. Üç beş gün sonra yine gelecekler.

* * *

Laboratuvara döndüğümde içeriden gelen sesleri duyup kapıda bekledim. Benden, daha doğrusu Beste'yle benden bahsediyorlar.

- Murat o kızla çıkıyorsa ben de dün İngiltere kraliçesiyle yattım.

Herkes Alper gibi düşünüyorsa bir daha bu laboratuvarda çalışamam.

- Kıskanma lan.

Tahir'in yüreğime su serpmesi sayesinde içeriye girebilecek gücü bulabildim kendimde.

- Belki de İngiltere kralıyla yatmışsındır, dedim.

- Oğlum sen palavra atıyorsun. Ondan bahsettiğini söyleyince nasıl şaşırdı kız.

- Çünkü onunla çıkarken size de banttan yayın yaptığımdan haberi yoktu.

- Hadi hadi, yeme bizi, dedi.

Diğerlerine baktım; kime inanacaklarından emin değiller. Bu benim için yeter de artar bile ama Alper hıyarı ısrarcı. Bizim çıkmadığımıza, kim ne iddiasına isterse varmış. Beni rezil ederek götü tavana vurmayacak; kıskançlığından yapıyor. Beste'yle çıkıyorsam bütün laboratuvara kaledeki restoranlardan birinde yemek ısmarlayacakmış. Çıkmıyorsam aynısını ben yapmayı kabul ediyor muymuşum? Bizimkilerin coşkun tezahüratları eşliğinde göğüslemek zorunda kaldım meydan okumayı. Millet için hava hoş tabii, kaybetme olasılıkları yok.

- Oğlum saçmalamayın lan; kimin kazandığı nasıl belli olacak?

Güzel bir noktaya temas etti Tahir.

- Belli olur, belli olur, dedi Alper.

Sanırım Beste geldiğinde bir hayvanlık yapmayı düşünüyor.

- Bak kız geldiğinde bir terbiyesizlik yaparsan vururum seni.

- Yok deve, deyip güldü ve Beste'nin bıraktığı broşürleri okumaya başladı.

Boş atıp dolu tutmaya çalıştı; beceremedi. Sanırım mesele burada kapandı. Çok iyi idare ettiğimi düşünüyorum.

* * *

Beste çarşamba günü beni arayıp salı günü gelmelerinin uygun olup olmayacağını sordu. Uygundur, dedim. Tam da tahmin ettiğim gibi hafta boyu meseleyi tekrar açmadı Alper. Beste'nin ziyaretini de kazasız belasız atlatırsak hadise kapanmış olacak. Bir daha da böyle yalanlara girmeyeceğim.

Cumartesi günü bizimkilerle beraber gokarta gittik. Alper gelmediği için iyi eğlendiğimi söyleyebilirim. Çiftlikte yemek yedik. Annem de, Havva Teyze'nin nesi olduğunu bir türlü aklımda tutamadığım akrabasını beklediğinden, arama faaliyetlerine yönelik bir iş çıkartmadı başıma.

Eve dönüp güzel bir duş aldıktan sonra odamda televizyonun karşısına uzandım. Kendimi stresimden arınmış ve dinlenmiş hissediyorum. Telefonum çaldı. Beste. Annemin yanımda olmaması bir şans.

- Merhaba Beste.

- Merhaba, dedi artık alıştığım o cıvıltılı sesle.

- Ne yapıyorsun?

Soru hoşuma gitti. Öylesine konuşmak için aramış herhalde. Bu bir yakınlaşma işareti. Arkadaşlarla gokarta gittiğimi, şimdi de televizyonun karşısında kanalları karıştırdığımı söyledim.

- Uygunsan buluşalım. Seninle konuşacaklarım var.

İçimden minik bir nara atıp, teklifi hemen kabul ettim. Saat şu an altıyı yirmi geçiyor; yedi buçukta evinin önünden alıyorum onu. Sanırım şu bahis meselesinin üzerini kapatmasam iyi olacak. Belki biz Beste'yle çıkıyoruz Alperciğim. Acaba yemeğe eşler de davetli mi? Öyle olmalı; çünkü ben sadece saplardan oluşan ortamlara alışık değilim.

Beyaz yakalı yeşil tişörtümü giydim. Aynanın karşısında denediğim beşinci pantolonda karar kıldım. Lacoste parfümümün yarısını sıktım üzerime. Seyrek saçlarımı briyantinleyip geriye taradım. Göbeğimi içime çektim. Kalçalarıma da aynını yapabilir miyim diye ciddi ciddi düşündüm. Beste bu halimi gördüğünde şaşıracak. Kızların benimle sırf görünüşüm yüzünden çıkmalarını istemediğimden tebdili kıyafet dolaştığımı söylerim belki.

Tam ayakkabılarımı giyerken bir kez daha sordu annem:

- Nereye oğlum?

Aklınca boşluğuma denk getirecek de doğruyu söyletecek.

- Anne onuncu defa soruyorsun. Arkadaşlarla buluşmaya...

- Kıyafetin pek öyle demiyor oğlum.

Onu şüpheleriyle baş başa bırakıp çıktım. Randevu saatinden çok önce orada olup sevindirik gözükmemek için Amerikan Büyükelçiliği'nin etrafında iki tur attım. Üçüncüsünden terörist zannedilip tutuklanırım diye vazgeçtim. Saat yediyi çeyrek geçiyor. Telefon edip:

- Ben aşağıdayım Beste, dedim.

Hemen geliyormuş.

Apartman kapısı açıldı. Kıyafeti spor değil. Siyah bir pantolon giymiş. Ayağında da şu burnu uzadıkça sivrilen, sivrildikçe uzayan garip ayakkabılardan var. Arabadan inip karşıladım. Tokalaşmak yerine Tahir gibi sol elimle sağ elini tutmak da aklımdan geçti ama olduğumdan farklı gö-

rünmeye çalışırken geçen sefer başıma geleni hatırlayıp vazgeçtim.

- Selam, dedi.

- Selam, dedim.

- Plansız bir buluşma oldu; kusura bakma.

- Yo çok iyi oldu. Zaten benim de canım sıkılıyordu.

Arabaya binerken kapıyı tuttum ona. Kendimi hiç bu kadar romantik hissetmemiştim.

- Nereye gidelim?

- Sen bilirsin, dedi.

Bahçeli'ye giderken yolda çok az konuştuk. Tutukluğumuzu çıkmaya başlamamızın kanıtı olarak kabul ettim. Oturacağımız kafeyi o seçti. Benim daha önce geldiğim bir yer değil. Bahçede sarmaşıkların altında bir masaya geçtik.

- Seni niye çağırdığımı merak etmiyor musun, dedi.

Tabii etmiyorum. Her şey bu kadar ortadayken merak da neymiş diye geçirdim içimden.

- Ediyorum tabii, dedim.

Gözlerimin ta içine baktı.

- Bugün senin arkadaşlarından biriyle buluştuk biz. Alper'le...

Hiç beklemediğim, sert bir haber oldu bu. Yüzündeki ifadeden neler konuştuklarını okuyabiliyorum. Yani buluşmanın nedeni benim düşündüğümden tamamen farklı mı? Yine bir bayanın karşısında rezil mi oluyorum?

- Niye buluştunuz ki?

Alışığım; artık her durumda pişkin davranabiliyorum. Yalnız hiçbirinde canım bu kadar fena yanmamıştı.

- Telefon edip, sigortayla ilgili birşeyler soracağını söyledi. Aslında garip geldi bana ama senin arkadaşın olduğu için geri çeviremedim. Buluşunca konuyu hemen seninle bana getirdi.

- Arkadaşım falan değil o, dedim.

Ben önüme bakıyorum; onun ise bana baktığını hatta gözlerimi yakalamaya çalıştığını hissediyorum. Berbat bir sessizlik. Tamam on dört yaşında bir çocuk gibi davrandım. Yaptığımdan ölesiye utanıyorum, pişmanım ve kendimden nefret ediyorum. Bunları haykırmamı bekliyor. Ağzımı açamayacak kadar bitkin olmasaydım yapardım.

- Ona çıktığımızı söyledim.

Başımı kaldırdım. Benim duyduğum şey onun söylediği şey mi gerçekten? Hafif bir gülümseme var yüzünde. Tıpkı geçen pazartesi Alper'in her gün onu anlattığımı söylemesinden sonraki gibi... Evet sahiden de bu hoş gören bir ifade. Artık birkaç saniye önceki kadar bitkin hissetmiyorum kendimi.

- Kızdın mı bana?

- Kızsam çıktığımızı söyler miydim?

Evet söylemezdi ve beni neden kurtardığını merak ediyorum.

- Sevimli geldi bana yaptığın. Sen benim tanıdığım erkeklerden farklısın.

Cümlelerinin arasına uzun boşluklar bırakıyor. Sanırım konuşmakta zorlanıyor.

- Hâlâ çocuk gibi çekingensin falan. Sanki hiç kız arkadaşı olmamış gibisin. Yırtık değilsin.

Beni olduğumdan çok da farklı tanıdığını söyleyemem. Sözünü kesmeden uysalca dinliyorum. Ondan etkilendiğimi daha kaza anında anlamış. Hayır kesinlikle yanılıyor. Onun tipim olmadığını düşünmüştüm.

- Siz erkekler kadınları da kendiniz gibi saf zannediyorsunuz.

Tamam ben saf olabilirim ama bu seni ilk gördüğümde çarpıldığımı göstermez ki. Bir kere ne göğüslerin var ne de kalçaların. Uzun boylu kızlardan hoşlanırım ben, üstelik yeşil göz takıntılıyım. Sen fiziksel olarak ancak geçen pa-

zartesi çıtayı aşabildin. Bunları, beni tüm arkadaşlarıma rezil olmaktan kurtaran bir kıza söyleyecek kadar ayılaşamam. Yine de onunla yollarımız ilk kesiştiğinde çarpılanın sadece arabam olduğunu anlamasını sağlamalıyım.

- Sende beni etkileyen de zaten çekingenliğin oldu.

Bir dakika. Galiba kız benden etkilenmiş. Ağzımın yanlara doğru açılmasını engellemek için büyük gayret sarf ediyorum. Onu ilk gördüğümde çarpıldığımı, öldüğümü, bittiğimi düşünsün; umurumda değil. Seninle "evlenmek istiyorum"dan daha öte bir şey söylediği. Aile ekonomisine yönelik muhasebeye göre benim kocalıkla görevlendirilebileceğimden bahsetmiyor; bir erkek olarak etkilemişim onu.

Bu defa da sevinçten tutuldu dilim. Benden etkilenen bir kızla konuşmak konusundaki tecrübesizliğim de var tabii.

Oturduğum sandalyeyle birlikte yerden bir karış yukarıda mest olmuş vaziyette dinledim onu.

- Ee sen ne diyorsun bakalım?

- Ne diyeyim?

Sevgi dolu bakıyor. Anlayışlı bir kız o; kaza günü benim hissetmediklerimi bile görmüş içimde. Bu yüzden fazla konuşmama gerek yok.

Kalkana kadar kaybolmadı yüzümdeki mutlu ifade. Kafeden çıkıp arabaya giderken güldüğünü görüp sordum:

- Niye gülüyorsun?

- Çok hoş ya; bir metreden fazla yaklaşmıyorsun bana.

O söyleyince fark ettim, evet öyle yapıyorum. Benim gibi toy erkeklerin kötü niyet taşımadıklarını kanıtlamak için kullandıkları bir şifre bu. Onun bu yönümü tatlı bulduğunu yeni öğrendiğimden kendime doğru çekip sarılmadım taze sevgilime.

Evinin önünde durunca:

- İnme, dedi.

Hayal kırıklığına uğradım; çünkü yukarı davet edeceğini umuyordum. Tam kapısını açmışken geri döndü ve bana doğru uzanıp yanağıma bir öpücük kondurdu. Dondum kaldım. Bir günde bu kadar heyecan fazla benim için.

Rüyada döndüm eve. Kendi başına gitmeye alışık olmayan arabamın saçmalaması yüzünden sık sık öfkeli kornalarla ayıltıldım. Ve her defasında yanağıma değen dudakları hatırlayıp birkaç saniye içinde yeniden daldım.

Eve geldiğimde anahtarımı çıkartmışken kapı kendiliğinden açıldı.

- Hoş geldin oğlum, neredeydin?

Yanağını okşayıp:

- Sevgilimle buluştum anneciğim, dedim.

Kaşlarını çattı.

- Çok ayıp.

Sarılıp öpmek istedim onu ama tuttum kendimi.

- Giderken de söyledim ya anne, arkadaşlarla buluşacağım diye.

- Aman aklımda mı kalmış benim. Unuttum işte.

Buna inanacak kadar salak olsaydım hemen eczaneye koşar erken bunayanlara verilen ne kadar ilaç varsa toplar gelirdim.

- Aç mısın?

- Açım.

Yemekte de devam etti annem taciz atışlarına. Arkadaşlarınla mıydın? Arkadaşlarımlaydım? Ee sabah da arkadaşlarınlaydın. Evet öyleydim; çünkü onları çok seviyorum. Hatta son birkaç saattir bütün insanları çok seviyorum.

Yatmaya erken gittim. Yatağa girmeden önce doğru olur mu diye kendimle verdiğim uzun mücadelenin ardından mesaj çektim sevgilime: İyi geceler Beste. Yanıt geldi: Sana da iyi geceler utangaç adam. Ben ona bir mesaj daha çektim: Sana daha iyi geceler utanmaz kız. Yanıt gelmeyince

küstü mü diye fena halde paniğe kapıldım. Yorganın altına girip telefon ettim:

- Efendim, dedi Beste.
- Kızmadın değil mi?
- Niye?
- Utanmaz kız dedim diye.

Kahkaha attı.

- Çok hoşsun. Yok kızmadım.
- Safım işte, dedim.

Değilsin demedi.

- Sen hep böyle erken mi yatıyorsun?
- Yoo bugün öyle oldu.
- İyi geceler o zaman, dedi.
- Sen ne yapıyorsun?
- Utku'dan bi film almıştım onu seyrediyorum.

Utku'dan bir daha film almanı istemiyorum demek geçti içimden.

- Böldüm herhalde.
- Önemli değil.
- Hadi sana iyi geceler, dedim.

Gülerek:

- İyi geceler, dedi.
- İyi seyirler, diye düzelttim.

Daha çok güldü. Birkaç tur daha iyi geceler ve iyi seyirler oynadıktan sonra kapatabildim telefonu. Yorganın altından çıktım. Çok mu çocuksu davrandım acaba? Ama o benim zaten bu yönümü beğenmişti ya. Kız kesin onda uyuyan bir tavuk olduğumu düşündü. Mesaj çekmek istiyorsan, "iyi geceler"den başka şey bulamadın mı?

Bir süre kendimi yedikten sonra aklımı başıma toplamaya karar verdim. Sonuçta bir kızla takılmaya başladık. Bunun keyfini çıkartmak varken kendime eziyet etmem saçma. Yanağıma kondurulan öpücüğü düşünerek uykuya daldım.

* * *

Sabah önce çayını alıp Tahir geldi kübiğime. Ardından İsmail ve diğerleri... Yalnız Alper yok.

- Alper Bey çaya gelmez misiniz, diye seslendim.

- İşim var oğlum, benim modülde hata çıkmış.

- Cuma rahattın. Hafta sonu bekçiler mi bulmuş senin modüldeki hatayı?

- Sahi lan, dedi Tahir.

- Biz arkadaşa Beste gelince bir terbiyesizlik yapma dedik ya. Beste gelene kadar sabredememiş.

"Ne yapmış" diyen gözlerle bakıyor herkes.

- Tamam oğlum, ayarlayın restoranı, dedi Alper bilgisayarının başında güya modülündeki hatayı tamir etmeye çalışarak.

Skandal kokusunu aldı millet. Arka arkaya gelmeye başladı sorular. Ağır ağır tadını çıkarta çıkarta anlattım bizimkinin rezilliğini.

- Oha artık, dedi Tahir.

- Öküzlük pahalı uğraş, dedim.

Herkes güldü. Geçen hafta bizim bahsin böyle sonuçlanacağını dünyada tahmin edemezdim. Gün boyu labın en fiyakalı delikanlısı olarak dolaştım kübikten kübiğe. Öğleden sonra Beste aradı ve bu kez nedense, benim telefon çekmekte hiç zorlanmadı. Yarın şirkete geliyor sevgilim. Onu görmek için o zamana kadar sabretmek istemiyorum.

- Akşam yemeğe gidelim mi, dedim.

Kabul etti. Hızlı bir genç olduğumu düşündüm.

Saat altı buçukta onun iş yerinin önüne vardım. Tarifi iyi vermişti, bulmakta zorlanmadım. Üzerimde bir gömlek ve altımda kot var. Buluşacağımızı bilseydim, sabah daha özen gösterirdim kılığıma kıyafetime. Telefon edip geldiğimi söyledim Beste'ye. Camdan beni görebiliyormuş. Yukarı

çıkmamı istiyor. Sağdaki ilk sokağa girersem büyük olasılıkla park yeri bulabilirmişim. Sağdaki ilk sokağa girdim ve park yeri buldum. Beni sanırım arkadaşlarına göstermek için yukarı çağırıyor. Utanırım demeye utandığımdan razı oldum.

Lobide telefonun başında bekleyen bayan:

- Şu oda, dedi.

Aslında ona sormadan da Beste'nin cıvıltısını dinleyerek bulabilirdim şu odayı. Kapıda beni görünce:

- Hoş geldin canım, dedi ve masasından kalkıp yanıma geldi.

- Beyler işte bu Murat.

Evet beyler! Odada onun dışındaki dört kişinin üçü erkek biri de Utku, ki karşı cinsin onu benden fazla erkek saydığını geçen hafta gözlerimle gördüm. Bu defa pembe yerine sarı kravat takmış. Bildiğimiz sarı. Gömlek de yeşil ama bildiğimiz yeşil değil. Ancak şeker kavanozlarında rastlayabileceğiniz, insanın gözünü alan açık fosforlu bir yeşil. Diğer çocukların hiçbiri ona benzemiyor; üçü de normal sayılır. Biri zaten ufacık tombik ve kıvırcık.

Utku'nun masası Beste'ninkinin hemen yanında. İsimlerini duyar duymaz unutarak, hepsiyle tanıştığıma memnun olduğumu söyleyip tokalaştım.

- Biz geçen hafta tanışmıştık ya, dedi Utku.

Kusura bakma, geçen haftadan benim aklımda sadece pembe bir kravat kaldı diyecektim az kalsın. Bir de Beste'ye film vermişsin ki bu da hiç hoşuma gitmedi, haberin olsun.

- Eveet, biz çıkalım, dedi Beste.

Elimi kaldırıp hepsine birden:

- Görüşürüz, dedim.

Yanlarından ayrılırken kendimi neden iyi ve güçlü hissettiğimi biliyorum. Sizin her gün aynı odada çalıştığınız kıza bir kaza mesafesi yaklaştım ve beni seçti. İçimden geçen

tam olarak bu. Sonra onlardan birinin Beste'nin evinde gördüğüm terliklerin sahibi olabileceği geldi aklıma. Çocuğun ismini söylemişti ama hatırlamıyorum. Odadakilerinkini de hatırlamıyorum. Keşke ayaklarına baksaydım. O kıvırcık tombiğinkiler kesin küçüktür. Çocuk bir anda gözümdeki sevimliliğini kaybetti.

Arabayı çalıştırmadan önce:

- Benimle tanışmayı onlar mı istedi, dedim.

- Bizim oda çok iyidir, aile gibiyiz, dedi.

Bu ailede sen hiç anne oldun mu? Onlardan biri de baba... Öğrenmek istediğim bu.

- Terliklerin sahibini de tanıyorlar mıydı?

- Hangi terliklerin?

Terliklerin kafamdaki yeri o kadar net ki, başkası için dolaylı bir anlamı olabileceğini düşünemedim.

- Benden önce çıktığın çocuğu yani.

- Haa, deyip güldü.

- Çıktığım bütün çocukları bilir onlar.

Benim beklediğimden daha fazla bilgi içeren bir yanıt oldu. Bütün demek, bir ya da ikiden çok demektir. Peki o oda ailesinin geçmişi ne kadar eskidir? Ortaokuldan beri sigortacılık yapmıyorlarsa, üç beş yıllıktır. Yani sevgilimin hızlı bir aşk hayatı var. Tam annemin kabuslarındaki gelin. Annemden önce ben kaptırdım kendimi; sanki evlenecekmişiz gibi geçmişini kurcalıyorum kızın, iş arkadaşlarına falan kıllanıyo um.

- Sen de çıktıklarını arkadaşlarından saklamıyorsun.

Esprisinden hoşlanmadığımı anlayınca:

- Şaka yaptım, dedi.

- Nereye gidelim?

- Sen seç.

- Kaleye?

- Olur, dedi.

Yolda bana şirketten bahsetti. Haldun da Kemal de evliymiş. Geçen sene en çok primi Utku almış. Müdürleri Jale Hanım önümüzdeki ay evlenecekmiş. "Bana ne bunlardan Beste, beni tekrar ne zaman yanağımdan öpeceksin sen ondan haber ver" demeden anlattığı her şeyi ilgiyle dinliyormuş gibi yaptım.

Gireceğimiz restoranı seçerken, hepsini daha önce denemiş olduğunu fark ettim. Doğal tabii; gezmeyi ve çıkmayı seven bir kız ama ben gezmeyi ve çıkmayı seven kızlarla çıkmaya henüz alışamadım. Karşılayan garsonun gösterdiği muhabbetten işkillenip acaba Beste'yi tanıyor mu diye huylandım. Bizi tam köşeye, bütün Ankara'yı gözlerimizin önüne seren masaya oturtunca tedirginliğim arttı. Devamlı müşterilere gösterilen bir itibar mı acaba bu? Siparişlerimizi alırken de gözleriyle bana şöyle dedi sanki: Geyik misin oğlum sen? Bu kızın buraya getirdiği kaçıncı adamsın?

- Nereye bakıyorsun sen öyle?

Bizim garsonun bir başka çifti karşılamasını pür dikkat seyrederken sordu bunu Beste. Onlara da aynı muhabbeti gösterip göstermediğini anlamaya çalışıyordum.

- Şu adamı birine benzettim, dedim.

Hangi adamı ve kime, diye sormadı. Bana benzettiğim adamın durumu benimkinden berbat galiba; çünkü bizimkinden de iyi bir masaya oturtuldular.

Garsonun tadına bakmam için uzattığı kadehten bir yudum alıp, gayet profesyonelce:

- Güzel, dedim.

Şarap fikri Beste'den çıkmıştı. Üstüne bir de espri yaptı. Benim ehliyetimi de kaptırırsak, itiraz prosedürünü biliyormuş nasılsa. Karides kokteyli de o söyledi. Yoo kesinlikle paranın hesabını yapmıyorum. İstediği kadar yiyip içsin; milletin ortaokul lisede manitalarına ısmarladığı limonatalar kadar bile tutmaz. Yanağına bir öpücük için otuz yıl

bekleyen adam cömert davranmaktan kaçmamalı. O dudaklar geçmişte başka kimin yanağına değdi diye de dert etmemeli. Gel de kalbine anlat bunu.

- Senin canın mı sıkkın?

- Yoo, niye ki, dedim.

- Hiç konuşmuyorsun.

- Ankara ne kadar güzel görünüyor buradan.

Ben aklıma gelen tek şey diye söyledim bunu, o hemen atladı.

- Ben de bayılırım şehir manzarasına. TÜBİTAK'ın binası var ya...

- Atatürk Bulvarı'ndaki?

- En üst katında bir restoranı var...

İşte o restoranın terasından şehir o kadar güzel görünüyormuş ki, aklım hayalim dururmuş. Bırak şimdi terastan görünen restoranı, sen bana TÜBİTAK'ta bir sevgilin mi vardı onu söyle.

- Orası sadece TÜBİTAK çalışanlarına açık değil mi?

- Orada çalışan arkadaşlarım var benim. Seninle de gidelim bir ara.

Arkadaşların kız mı erkek mi?

- Olur, dedim.

Yemek boyunca laf nereden açılsa, kafamın içinde konu onun erkek arkadaşlarına geldi. Annemin yaptırdığı bir kötü büyünün etkisindeyim sanki. İyi de Beste'yle evlenmeyeceğim ki, sadece çıkıyorum. Çıkarken geçmişi bana bu kadar koyuyorsa bir de evlenseydik çekeceklerimi düşünemiyorum.

Onu evine bırakırken bu kez ayrılık öpücüğü vermedi. Belki de sıra bendeydi. Aklımdan geçirdim ama elbette ki cesaret edemedim.

Eve gittiğimde yine annem kapıyı açar zannettim; yanılmışım. Salonda çok sevdiği koltuğunda oturarak karşıladı beni.

- Aç mısın?

Küs bakıyor.

- Yok değilim.

Görevmiş gibi seri biçimde televizyonun kanallarını değiştiriyor. Kanepeye oturdum.

- Çay yapmamışsın.

- Yapmadım.

İşten çıkmadan önce onu arayıp geç geleceğimi söylemiştim; bu suratın nedeni ne? Otuz yaşındayım. Aman kötü alışkanlık edinmesin diye üzerine titrenmesi gereken yetim değilim artık. Ona bunu söylesem anlamaz ki. İsyan ettiğimi düşünüp daha da endişelenir.

- Alper bize Kale'de yemek ısmarladı. Bahse girmiştik kaybetti.

Biraz bekledim. İnanmazsan inanma deyip kalkmak üzereyken:

- Ne bahsiymiş o, dedi.

- İşle ilgili.

Sanırın yine inanmadı.

- İçki de mi içtin?

İyi de sen bunu nasıl anladın?

- Çok az şarap.

- Sarhoş sarhoş araba da kullandın.

Zorlama bir kahkaha attım.

- Ne sarhoşu anne ya? Bir kadeh şarap.

Yorum yok. Geceni zehir zıkkım edeceğim sana kararlılığıyla güya televizyona bakıyor. Şu an benim gecemi berbat eden iki neden var zaten: Beste'nin yanağımdan esirgediği buse ve geçmişte öptüğü diğer yanaklar. Belki de yanaktan fazlası...

- Ben yatıyorum, iyi geceler, deyip kalktım.

- Kahve yapayım sana.

- Yok geç oldu, dedim.

- İyi gelir oğlum açılırsın.

Zorludur benim annem, elinden kurtulmak kolay değildir. Şimdi kaçıyorum ama yarın, ondan sonraki gün, belki bir hafta boyunca başımın etini yiyeceğini biliyorum. Tıraş olmak için banyoya girdim. Eskiden üç beş günde bir keserdim sakallarımı, artık daha fazla özen göstermeliyim kılığıma kıyafetime. Banyonun kapısına vurdu annem. Kapıyı açınca telefonumu uzattı.

- Karıştırıyorum sanma benimki sandım da açtım.

- Kim aradı?

- Mesaj.

Elllerimi kurulamadan okudum gelen mesajı. Beste'den. Teşekkür edip iyi geceler diliyor. Ve annemin bunu okuduğundan eminim. Açıklama yapmak için kafamı kaldırdığımda gitmiş olduğunu gördüm. Kendisininki sanmış da açmış. Telefonlarımızın sadece markaları değil, renkleri bile farklı. Salona dönünce:

- Beste, dedim.

- Öyle mi?

- Sigortacı ya, yarın için ona şirkette görüşme ayarladım o yüzden teşekkür etmiş.

Yaptığım açıklamayı beğendim. Üstelik neredeyse yarısı gerçek.

- İyi geceler de, demiş.

- Benim mesajımı mı okudun anne?

- Annenden gizli olduğunu bilseydim okumazdım.

Öyle bir okurdun ki, askeri şifreyle gönderilmiş olsa onu bile çözerdin. Bu tartışılması gereksiz bir konu. Asıl mesele mesajdaki iyi geceler.

- Kız bu saatte gönderdiği mesaja "günaydın" yazacak değil herhalde.

- Yatarken aklına gelmiş demek ki teşekkür etmek?

- Demek ki, dedim ve bir mesaj daha geldi Beste'den.

"Çoktan uykuya daldın herhalde. Uyandığında sana günaydın" Annem oturduğu yerden bu mesajı da okumuş gibi bakıyor.

- Yine mi teşekkür etmiş?

Güldüm elimde olmadan.

- Anne ben artık otuz yaşındayım. Çocukmuşum gibi davranma.

Odama çekilip bir an önce Beste'nin mesajlarına karşılık göndermek niyetindeyim. Yoksa iki kadeh şarapla sızdığımı zannedip öpmeye değmez bir herif olduğumu düşünecek.

- Oğlum otuz yaşındasın ama safsın sen. Kaç tane kız tanıdın hayatında?

Ne güzel söylüyorsun işte. Kaç tane kız tanıdım hayatımda? Rahat bırak da artırayım bilgimi ve görgümü. İnsan annesine bunları söyleyemiyor tabii.

- İyi geceler anne.

Odama girip üzerimdekileri çıkartır çıkartmaz yorganın altına daldım. Az önce banyoda olduğumu ve hiç uykumun gelmediğini yazdım. Yanıt: "Bilseydim eve çağırırdım seni" Hayatımda aldığım en erotik içerikli mesaja hayatımın en erotik karşılığını verdim: "Çağırsaydın gelirdim." "Bir dahaki sefere çağırırım." Ona aynen şunu gönderdim: Unutursan hatırlatırım. Yanıt: Hatırlat. Ve gülücük işareti. Eskiden telefonla takır tukur mesajlaşanları anlayamazdım. Karşılıklı konuşmaktan bile daha keyifliymiş. En son o "Yarın görüşmek üzere" yazdı. Bence yine taşı tam gediğine koydum: Yarın çabuk gelsin diye hemen uyuyacağım. İyi geceler. Buna da bir yanıt geldi. Yanımda mesajları yazdıran bir başkası mı varmış. Verdiğim karşılık bence aşk tarihine geçecek kalitede: Hayır ama içimde bir başkası olabilir.

Birden ne kadar yırtık bir erkek oldum. Belki de şaraptır beni böyle çapkınlaştıran. Fransızların aşk hayatları bu yüzden iyi olmalı.

Mesajlaşmaya son verip kafamı yorganın altından çıkarttığımda kapının arkasındaki gölgeyi gördüm.

- İyi geceler anne, diye seslenince gölge kayboldu.

Mesaj sesini kapatmayı neden akıl etmediysem... Artık minik oğlunun dişi bir şeytanın pençesine düştüğünden kuşkusu kalmamıştır.

* * *

Sabah giyimime dünkünden fazla özen gösterdim. Tam aynanın karşısında saçlarımı tararken annem dibimde hortlak gibi bitip ödümü kopardı.

- Günaydın anne.

Son günaydınıymışçasına bitkin bir sesle karşılık verdi.

- Kahvaltı hazırlayayım mı oğlum?

Bu ilginin sebebi beni psikolojik baskı altında tutmak olmalı. Her günkü gibi kahvaltımı poğaçayla yapacağımı söyledim. Evden çıkarken kapıda dikilip hüzünlü bakışlarla uğurladı beni. İçimden bir ses, otuz yıllık kısmetsizliğimde annemin de payının olduğunu söylüyor.

* * *

Beste öğleden sonra saat dört gibi geldi. Yanında yine Utku ve onun garip kravatlarından biri... Alper güya banka işlemleri için izin alıp gitti. Beste'nin karşısına çıkacak yüzü yok tabii. Bizim çocuklardan iki kişi sigortaladı Beste.

Saat beşe kadar lobide Utku'yu bekledik. Muhasebe ve civarından tam altı kızın gönlünü çelmiş.

- Harikasın, bu bir rekor, dedi Beste.

Öteki çarpılmış gibi ağzını bir tarafa kaydırarak gülümsedi. Çocuğun, karşı cinsin aklını başından alan bir koku yaydığından şüpheleniyorum. İyi de bunun için şirketteki kızların başlarında akıl olmalı. Yapma Murat, artık bir sevgilin var. Sana yüz vermeyen kızlardan nefret etmeyi bırakabilirsin.

- İstersen biz beraber çıkalım, dedim Beste'ye.
- Senin için erken değil mi?
- Yoo sorun değil.
- Tamam o zaman.

Utku'yu yalnız gönderip, benim arabaya gittik birlikte. Kapıdan çıkarken güvenliğe neşeyle selam verdim.

- Ne yapıyoruz?
- Bilmem, dedi.
- Güzel bir yemek yiyelim önce.
- Güzel olması şart değilse bende de yiyebiliriz.
- Sende olursa güzel olmaması mümkün değil.

Gülümsedi. Çapkınca buldum söylediğimi. Yavaş da olsa açılıyorum.

- Makarna yapabilirim, yanına da domates falan...
- Bana uyar.

Okuldan kaçan çocuklar gibi hissediyorum kendimi. İşin garibi öğrencilik hayatım boyunca bir kez bile kaçmadım okuldan.

- Kimseye haber de vermedin sorun olmayacak mı?

Telefonumu çıkartıp, Tahir'i aradım.

- Tahir ben çıktım, bilgisayarımı kapatır mısın?
- Neredesin oğlum?
- Beste'yle çıktık da odaya dönmeyi unuttum.
- Çakaal, dedi.

Bu hitap, fiyakama fiyaka kattığımı gösteriyor.

- Sizin iş bayağı rahat galiba.
- İşini yaptıktan sonra sorun yok, dedim.

* * *

İşte onun evinin önündeyiz. Akşam davet ya da öpücük alamadığım sokakta. Arabayı ilk geldiğimdeki çöp varilinin yanına park ederken bir de espri yaptım.

- Pis diye benden başkası kullanmıyor burayı herhalde.

Güldü Beste. Dairesine çıktık.

- Terlikleri tanıyorsun, hangisini beğenirsen artık...

- Gerek yok deyip, hiçbirini almadım.

O herifinkileri özellikle giymek istemiyorum. Hatta görmek bile istemiyorum. Mutfağa girerken:

- İçeride sıkılırsan yanımda otur, dedi.

- Yardım edebilirim, dedim.

- Anlar mısın?

- Hiç anlamam ama ayak işlerini yapabilirim.

- Kadir acayip iyi yemek pişirirdi.

Ben hiç tepki vermeyince ekledi.

- Senden önceki çıktığım. Hani şu terliklerin sahibi.

Bunu söylemenin ne gereği vardı şimdi. Yine sesimi çıkartmadım. Dolaptan küçük bir tencere alıp ocağın üzerine koydu ve ketılda ısıttığı suyla doldurdu.

- Çubuk makarna yapıyorum, dedi.

Buna da sesimi çıkartmayacaktım, cesaret edemedim.

- Olur, dedim.

Hiç bölmeden tencerenin içine attığı makarnaların bir kısmı suyun dışında kaldı. Çabuk çabuk yıkadığı domatesleri doğrarken elinin becerisine şaşırdım.

- Sen epey usta bir aşçısın galiba, dedim.

- Ortaokuldan beri yemek yaparım ben.

- Ciddi mi?

- Annem her tür ev işinden nefret ederdi.

- Ev işlerini sana mı yaptırıyordu?

- Bir kısmını.

Üzüldüm onun adına.

- Şarap içeriz değil mi?

- Sen bilirsin.

- İçeriz, içeriz, deyip mutfaktan çıktı.

Romantik bir akşam olacak. Heyecanlandığımı belli etmemeyi beceririm inşallah. Elinde bir şişe ve iki kadehle döndü.

- Geçen yıl Kadir'le Şirince'den almıştım.

Bunu neden yapıyor? Bütün heyecanım öfkeye dönüştü. Hiç yorum yapmayarak tepki verdim. Buzdolabının kapısını açarken:

- Öküz gözü. Azıcık soğutacağım, dedi.

Dilimi yutmuş gibi oturuyorum. Bir daha Kadir'den bahsederse kalkıp gitmeyi düşünüyorum. Makarnaları haşladığı tencerenin içine tuz atıp karıştırdı. Kadehleri yıkayıp, kağıt havluyla kuruladı. Önümdeki masanın üzerine bir örtü serince azıcık hayal kırıklığına uğradım. Benim bildiğim romantik yemekler mutfakta yenmez. Usta bir garson gibi çabuk çabuk tabakları, çatalları, bıçakları masanın üzerine yerleştirdi. Annesinin onu çok çalıştırdığını düşünüp üzüldüm yine. Ben, çocukluğumda yatağımı bile toplamazdım. Hâlâ da bu işi benim yerime annem yapar. Sen derslerine çalış çocuğum. Akıllı oğlum benim. Büyük adam olacak benim oğlum büyük. Bu gazlarla büyüdüm ben.

Beste makarnayı kevgirde süzüp, tencereye geri boşalttı. İçine bir parça tereyağı atıp karıştırdı. Dolaptan çıkarttığı yoğurtla ketçabı masanın üzerine koydu ve haşlanmış, yağlı makarnayı tabaklarımıza doldurdu. Şarabı tirbuşonla açarken de ustalığı şaşırtı beni. Kendi tabağının üzerine yoğurt koyup karıştırdı. Sonra bolca ketçap döktü.

- Bana da bakar mısın, sanki misafir benmişim gibi önden önden başlıyorum.

İsabet oldu; çünkü ben onu görüp örnek almasaydım önümdekini sossuz falan böylece yemeye başlardım. Annem de makarna yapar ama içinde salça, peynir, maydanoz falan olur. Tadına bakınca Beste'ninkinin de hiç fena olmadığını gördüm.

- Harika olmuş, dedim.

O, elinde kadeh beni bekliyormuş. Utandım. Kadehimi aceleyle kaldırırken birazını döktüm. Bu ev kesinlikle be-

nim sakarlığımı artırıyor. Şarabın ağzımdaki buruk tadından bir an önce kurtulmak için makarnaya saldırdım yine.

- Nasıl?

- Harika, ilk defa yoğurtlu makarna yiyorum.

- Şarabı sordum, dedi gülerek.

Şarap gibi şarap işte. Hiç anlamam ki.

- Çok güzelmiş, dedim.

Bütün bu kız arama çalışmaları boyunca yalan söylediğimde ya da olduğumdan farklı görünmeye çalıştığımda başıma gelenleri hatırlayıp düzelttim yorumumu:

- Beste, ben aslında şaraptan hiç anlamam.

Buna da güldü.

- Ama seninle baş başa içtikten sonra her şarap güzeldir.

Bunu ben söyledim. Yıllardır içimde sessizce büyüyen çapkın uyanıyor yine. Telefonum çaldı. Annem. Ben o çapkının bacaklarını kırarım demek için arıyor herhalde.

- Efendim anne?

- Neredesin oğlum?

- Arkadaşlarlayım anne, unuttum seni aramayı.

- İş yerinden arkadaşlarınla mı?

- Evet.

- Yemeğe gelmeyecek misin?

- Hayır.

- Yemekte misiniz?

- Evet.

- Arasaydın ya oğlum.

- Doğru.

- Ne doğrusu?

- Tamam anne.

Konuşma içinden çıkılmaz saçma bir hal alıyor.

- Gelirken bir şey istiyor musun anne?

- Sarhoş musun sen oğlum.

- Yok anne.

Telefonu kapatana kadar bana emdirdiği sütü burnumdan getirdi. Bıraksaydım belki bugünlere gelmeden önce yaşadığımız zorlukları sayıp ağlamaya bile başlardı. Mahcubiyetimi gizlemeye çalışarak baktım Beste'ye.

- Annen seni merak etmiş herhalde.

- Sabah gelirken deterjan almamı söylemişti de...

Ne komik bir yalan.

- Biraz da merak etmiş, dedim.

- Arkadaşlarlayım dedin, beni bilmiyor herhalde.

Sahi, öyle demiştim. Bu noktadan kıvırmak olanaksız.

- Çıktığımızdan haberi yok, dedim.

- Komik, arkadaşlarına çıkmadan önce haber veriyorsun annenden çıktıktan sonra gizliyorsun.

Gülüyor ama ben anladım kızdığını. Annemle ilişkimizin mesafeli olduğunu, böyle konuları hiç konuşmadığımızı söyledim.

Kadehimdeki şarabın ne zaman bittiğini anlamadım. Beste yenisini doldururken yine telefonum çaldı. Herhalde annem az içeyim diye uyarmak için arıyordur. Yoo bu kez arayan ablam.

- Efendim abla?

- Murat neredesin gülüm?

- Yemekteyim.

Beste kızmasın diye arkadaşlarlayım demedim.

- Kiminle?

- Bir arkadaşla.

- İşyerinden mi?

İçimden derin bir nefes alıp:

- Beste'yleyiz, dedim.

- Beste kim?

- Tamam abla eve dönünce ararım ben seni.

- Kaçta dönersin gülüm?

Ne bileyim ben kaçta dönerim? Bu gecemizin nasıl geçe-

ceğine bağlı. Gerçi bu telefon tacizleri devam ederse az sonra kız atacak beni dışarı.

- Görüşürüz abla, deyip kapattım telefonu.

Kaba bir kardeş değilim ben ama fena sinirlendim. Kesin ablama da annem haber vermiştir. Evi bilseler polis gönderirler buraya.

- Ablanın benden haberi var herhalde.

- Onunla annem gibi mesafeli değiliz, dedim.

Sanırım inandı ve onu gözlerindeki ifadeleri doğru okuyacak kadar tanıyorsam, kendisinden ablama bahsettiğimi öğrenmek hoşuna gitti. İştah falan da bırakmadılar bende. Aç karnına bir şişe şarabı bitirtip sapıttıracaklar. Beste'ye belli etmeden telefonumu kapatıp cebime soktum.

- Kapattın mı yoksa?

Demek ki belli etmişim.

- Kapattım.

- Seni kaçırdığımı düşünecekler.

- Ne ilgisi var canım. Yemeğimizi kimse bölmesin diye kapattım, dedim.

Yalan orucunu bozdum nasılsa.

- Annenle ablan sana düşkünler herhalde.

Bu kız göründüğünden daha cin galiba.

- Herkesin annesiyle ablası gibi işte.

Güldü.

- Babam erken öldü ya benim. Belki o yüzden...

- Anlıyorum, dedi.

Ve benim romantik gece hayalim hiç ummadığım bir seyre girdi. Çocukluğumu anlatmaya başladım. Çektiğimiz zorlukları... Annemin bizi ayakta tutabilmek için paranoyaklık derecesinde üzerimize kol kanat germesini. Duygu sömürüsüne girip bağrı yanık Anadolu çocuğu görüntüsü vermeye başladığımı fark edince frenledim kendimi. Sonra o başladı anlatmaya. Babası onları terk edince annesi he-

men hemen dengesini kaybetmiş. Hâlâ da aklının tam olduğunu söylemek zormuş. Para sıkıntıları olmasa da hayatları hiç kolay geçmemiş.

- Ben çocuklarımın babasız büyümelerine asla izin vermem, dedi.

Birden öyle duygulandım ki, gözlerim doldu. Onun durumu benimkinden beter. Baş başa romantik yemek yiyen sevgililer gitti, babalarının yokluğuna ağlayan iki küçük çocuk geldi. Beste'yi bilmem ama benim başlangıçta ulaşmayı hedeflediğimden tamamen farklı bir yerdeyiz. Yüreğim öyle yufkalaştı ki, şu an bana sarılıp ağlasa, saatlerce okşayabilirim saçlarını.

Ne şarabı bitirebildik ne de tabaklarımızdaki makarnaları. Kalkıp salona gittik. Ben kanepenin bir ucuna oturdum o diğer ucuna. Ara ara gözlerinin içine daldım ve neredeyse yeşil göz takıntımdan kurtulur gibi oldum. Müzik açmak için kalkınca ona adını kimin koyduğunu sordum. Babası müzisyenmiş. Sorumsuz bir adam canlandı gözlerimin önünde. Ne tür müziklerden hoşlandığımı sordu. Az kalsın klasik diyecektim. Ne kadar az yalan o kadar az baş ağrısı... Müzikten pek anlamadığımı söyledim. Güldü. O da öyle tahmin ediyormuş. Arabamda ne kaset varmış ne de CD. Doğru, radyonun ayarı da hiç değişmez. Açtığı müzik gerçekten hoşuma gitti. Gitardı galiba.

Yemek sırasında girdiğimiz duygusal havadan kurtaramadık kendimizi. Belki kurtarmak da istemedik.

Kapıda beni uğurlarken gözgöze geldik, dudaklarından değilse de yanaklarından ya da alnından öpmek geçti aklımdan. Erkek arkadaşlarıma yaptığım gibi omzuna dokundum sadece.

- Yatmadan önce telefonunu açmayı unutma, dedi.

- Unutmam, dedim.

Arabada radyonun kanallarını karıştırdım uzun uzun.

Beste'nin seveceğini tahmin ettiğim bir müzik aradım. Fransızca bir parça yakalayınca durdum.

Aya ve yıldızlara baktım. Ne kadar güzel, ne kadar romantik bir gece. Baş başa oturduk bütün akşam ve aramızda hiçbir şey geçmedi. Üstelik iki sevgili olduğumuz halde. Belki de Beste'nin önceki ilişkileriyle ilgili gereğinden fazla kaygılanıyorumdur. Bu akşam küçük bir kız olduğunu gördüm. İçimi şefkatle doldurdu. Annesi babası olup büyütmek istedim onu.

Eve gelip arabayı park ederken hatırladım annemi. Keşke ablama uğrasaydım. Geç döner, başımın etini yemesi için daha az zaman bırakırdım ona.

Zili çalmadan anahtarımla açtım kapıyı. Ablama uğrayamazmışım çünkü ablam burada. İçeriden sesi geliyor. Ayakkabılarımı çıkartırken salonun kapısı açıldı. Ablam, yeğenim ve enişte...

- Murat neredesin be gülüm? Telefonun da kapalı.

- Hoş geldiniz.

Her şey normalmiş gibi davranmak niyetindeyim. Telefonumun şarjının bittiğini söyledim. Neval'in saçlarını okşayarak salona girdim. Annem oturduğu yerden müthiş küskün ve biraz da öfkeli bakıyor.

- Ablana o kızla yemekte olduğunu söylemişsin.

- Sana da öyle demedim mi?

- Demedin.

Şaşırmış gibi yaptım. Kanepeye oturup, Neval'e derslerini sordum. Kız tam yangın söndürme deneyinin en heyecanlı yerine gelmişken, annem müdahale edip susturdu. Başı çok ağrıyor, hiç gürültü kaldırmıyormuş.

- Nerede yemekteydiniz?

Madem başın gürültü kaldırmıyor gidip yatsana.

- Restoranda.

- Sizden başkası yok muydu?

- Yoktu. Nasıl enişte işler, var mı bir gelişme?

Varmış. Evde kadınlara bebek yaptırıp yurt dışına satmayı planlıyorlarmış. Bunu duyunca gözüm döndü bir an.

- Nasıl bebek enişte?

- Bez bebek gülüm. Çok güzel pazarı varmış bunun İngiltere'de.

"Ben de gerçek bebek sandım," deyip enişteme tehlikeli bir iş konusunda ilham vermek istemedim.

- Gülüm hesap ettik, üç beş milyona mal ediyorsun tanesini. İngiltere'de...

- Sırası mı şimdi İsmet?

Ablamın uyarısıyla enişte de sustu. Hiç ses yok odada. Televizyonu açmak için kumandaya uzandım.

- Açma başım ağrıyor, dedi annem.

- Kim bu Beste Murat?

- Bi arkadaş abla.

- Sabaha kadar mesaj gönderen bir arkadaş.

- Çıkıyor musunuz?

- Yok abla, normal bir arkadaş.

Sabaha kadar mesaj falan da yollamadığını söyledim.

- Tabii tabii ben rüyamda duyuyorum diririt diririt...

- Aa anneanne aynı telefon gibi ses çıkarttın.

Gerçekten de öyle. Kadın beyninin içine kazımış demek ki sesi.

- Ne iş yapıyor Murat gelin hanım?

Saf şu benim enişte. Anneme zehirletecek kendini.

- Saçmalama İsmet. Öylesine arkadaş dedi ya çocuk.

- Ee annem sabaha kadar mesajlaşıyorlar...

- Kızdığından dedi o.

- Sigortacı, dedim.

- Sigortacılık da iyi iş aslında Murat.

Fırsat bu fırsat deyip sigortacılıkla ilgili bildiğim bilmediğim ne varsa anlatmaya başladım.

- Birlikte girelim bu işe Murat. Beste Hanım'ı da alırız.

Enişte min niyeti kaynanasına boynunu kırdırmak.

- Onun gül gibi mesleği var ne sigortacılığıymış!

- Mesleğini bırakmayacak ki anne. İşin başında ben dururum.

- Saçmalama İsmet, dedi ablam.

Kafasını sağa sola salladı annem. Yine ölüm sessizliği. Telefonumu şarja takma bahanesiyle odama gittim. Döndüğümde sessizlik devam ediyordu. Annem kalktı bu kez de yerinden. Nereye gittiğini sordu ablam, yanıt vermedi.

- Murat gülüm, doğruyu söyle bu kızla aranızda bir şey var mı?

- Yok, dedim.

Annem gittiği gibi sessizce dönüp yerine oturdu. Biraz bekledikten sonra:

- Telefonunun şarjı bitmemiş, dedi.

Demek benim odama gidip bunu kontrol etmiş. Çocukken de ne zaman yalan söylesem yakalardı zaten. Yeğenim dahil herkes "söz savunmanın" der gibi bakıyor bana.

- Büyütmeyin, dedim.

Beste'ye şirkette arkadaşlarla görüşme ayarladığımı ve benim sayemde üç beş kişiyi sigortaladığını, bu yüzden de teşekkür etmek için yemeğe çağırdığını anlattım. Onlar beni kızın yanında arayıp, çocuk muamelesi yaptıklarından kapattım telefonumu. Hiç fena bir açıklama değil. Annem öyle düşünmüyor. Açtı ağzını yumdu gözünü. O kızın niyetini biliyormuş. Bulduğu safı kandırabilirmiş ama onu kandıramazmış. Ortalıkta gezenlerin eline düşeyim diye büyütmemiş beni. Çocukken zehirli ishal olmuşum da üç gün başımda uykusuz beklemiş. Doktorlar kendisine bir şey olacak diye korkmuşlar, o yine uyumamış. Ağladı, inledi, her tür duygu sömürüsüne başvurdu. Resmen canımdan bezdirdi beni.

Gece yatağa girdiğimde patlayacak haldeydim. Yorganın altında biraz Beste'yle mesajlaşıp rahatladım.

* * *

Sabah benim kübikte toplanmış çaylarımızı içerken, Kürşat Bey arayıp çağırdı. Dün beş gibi çıktığımı görmüş, merak etmiş bir şey mi oldu diye. İşi kırdığımı bildiğini belli etmek aslında niyeti. Çok acil bir durum olduğundan kendisine haber vermeyi unuttuğumu söyledim. Lafı toparlamayı bir türlü beceremeyerek konuştu durdu. Şirketteki tüm diğer bölümlerin özellikle de müdürlerinin dedikodularını yaptı. Ana fikir: Düşmanlarımız çok. Onlara koz vermeyelim. Bir daha benim iznim olmadan kuş uçmasın.

Eskiden olsaydı öfkelenirdim. Şimdi fazla takmadım, çünkü aklım başka yerde. Beste'yi düşünüyorum. Onunla bir daha ne zaman görüşeceğimizi, şarabın kalanını ne zaman içeceğimizi ve bunu annemden nasıl gizleyeceğimizi...

Öğlene doğru Beste'ye telefon ettim; görüşmedeymiş, fazla konuşamadık. Daha sonra tekrar arar diye bekledim ama aramadı. Bana kalsa akşam yine buluşalım derdim. İnsan otuz yılda bir çıkınca vaktinin tamamını birlikte geçirmek istiyor.

* * *

Cuma günü mesaiden sonra Alper, eşekliğinin bedeli olarak tüm labı kaleye götürdü. Yemekte önce annem aradı, ardından ablam. Beste'yle olduğumdan şüpheleniyorlar. Salıdan beri onu görmedim ve gerçekten özledim.

Bol kahkahalı bir yemek oldu. Şirketteki hemen herkesin dedikodusu yapıldı. En çok da bayanların. Göğüsleri kalkık ve büyük görünsün diye çapraz askılı sütyen takanların kulakları çınlatıldı. Beyaz keten pantolon altına tanga giyenlerin listesi çıkartıldı. Tahir doğrusunun bu olduğunu iddia

edip ötekileri hanzolukla suçlayınca hararetli bir tartışma yaşandı. Keskin gözlemcilerden biri muhasebedeki Gökçe'nin son dönemde dikine çizgili pantolon ve etekler giymeye başlamasına dikkat çekti. Çünkü poposu günden güne büyüyormuş. Onları dinlerken Beste'nin bizim şirkette çalışmamasına şükrettim. Hemen ardından da aklıma onun erkek iş arkadaşlarının toplandıklarında neler konuşabilecekleri geldi. Sinirlendim.

Bizimkilerin birer kız arkadaşları olsaydı yontulurlardı. Kendilerine yapılmasını istemediklerini başkalarına da yapmamalarının gerektiğini düşünerek milletin sevgilisi olabilecek kızlardan bahsettiklerinde azıcık hizada dururlardı.

Hesabı öderken, Alper bundan sonra aramızdakilerden birisi Türkan Şoray'la çıktığını iddia etse yine bahse girmeyeceğini söyledi.

Yolda saate baktım, daha dokuz bile olmamış. Şeytan dürttü, Beste'yi aradım.

- Ne yapıyorsun?

Yanıt aynen şu:

- Hiiç, Utku'yla oturuyoruz.

Saat gecenin dokuzuna geliyor ve o, herifin biriyle evde kız başına oturuyor. Hem de kızların üstüne atladığı bir herifle. Hem de çok hoş çocuk dediği bir herifle. Öfkeden gözüm döndü.

- Sen ne yapıyorsun?
- Bahisten çıktım eve dönüyorum.
- Bahisten mi çıktın?

Bu kafayla nereden çıktığımı ne bileyim ben?

- Yemekten çıktım, dedim.
- Dışarıdaysan gelsene.
- Eve gitmem lazım, dedim.

Hiç ısrar etmeden:

- Yarın görüşürüz o zaman, dedi.

Yarına kadar Utku'yla işini bitirirsen görüşürüz. Bu kızla çıkmak iyi bir fikir miydi emin değilim. Daha eli elime değmeden boynuzlanmış gibi hissediyorum kendimi. O çocuğa, gördüğüm ilk anda sinir olmuştum. Ben neden Kızılay'a doğru gidiyorum? Yoksa... Tabii neden olmasın?

Beste'nin sokağına gelince bir süre kararsızlık geçirdikten sonra park ettim arabayı ve doğru apartmanın yolunu tuttum. Dış kapı kapalı olmasaydı daha iyiydi. Zili çaldım. Megafondan:

- Kim o, dedi Beste.

- Benim, Murat.

- Murat?

Murat ya. Beklemiyordunuz değil mi hanımefendi. Bin birden itibaren saymaya başladım. Kapı çok geç açılırsa doğal olarak boynuzlandığımı düşüneceğim. Bin dört diyemeden ev sahibesi bastı otomatiğe. Merdivenleri çıkarken toparlanmalarına fırsat vermemek için acele ediyorum. Karşılaşabileceğim her duruma hazırlıklıyım. Korktuğum başıma gelmişse hiç öyle konuşalım falan dinlemeden doğrudan kafa atacağım Utku puştuna. Keşke daha önce kavga etmiş olsaydım. İleride boynuzlanacağımı bilseydim çocukluğumda birkaç numara öğrenirdim tabii.

Beste beni kapıda karşıladı.

- Gelmiyorum demiştin.

Üzerinde kot pantolon ve tişört var.

- Selam, deyip içeri girdim.

- Değiştirdin demek fikrini?

Gözlerim Utku'nun ayakkabılarını aradı ama göremedim.

- Misafirin yok mu?

- Utku mu? O da şimdi gitti.

Ne kadar şimdi? Ben zile bastıktan sonra şimdi mi? Belki de toparlanamadığı için sakladın onu.

- İyi yaptın gelmekle, dedi.

- Film mi seyrediyordunuz?

Yanıt vermek yerine:

- Neden oraya oturuyorsun, koltuğa geçsene, dedi.

- Bu puf hoşuma gitti, dedim.

Çünkü çıkış kapısını görebileceğim bir konuma sahip. Herif evin içinde bir yere saklandıysa ben gidene kadar rahat rahat bekleyebilir. Belki de yatak odasında uzanmış yatıyordur. Bunu düşünmek tüylerimi diken diken etti. Antreye bakan tam altı kapı var. Mutfak, salon, önceki gelişlerimde kapısı hep açık olan bir oda, banyo ve kapıları kapalı iki oda daha.

- Lavaboyu kullanabilir miyim?

- Tabii.

Antreye çıkıp lavabo olmadığını bal gibi bildiğim ilk kapıyı açtım önce. Burada hemen hiç eşya yok. Şu kutuların içine sığması mümkün olamayacağına göre Utku da yok.

- Orası değil, dedi arkamdan Beste gülerek.

Ne diye peşimden gelmiş? Birisine rastlamamdan mı korkuyor?

- Pardon, deyip bir başka odanın kapısını açtım.

- Ay Murat, ilk defa mı geliyorsun bu eve?

İçeriye hızlıca bir göz gezdirip banyoya attım sonunda kendimi. Karyolanın üzerinde düzgünce serili bir örtü vardı. Herhalde ben paranoya yapıp saçmaladım.

Salona döndüğümde az önce üzerine tünediğim pufa oturmadım. Utkunun üzerinde donu, elinde pantolonuyla kapıdan kaçacağını düşünme salaklığını attım çünkü üzerimden. Kanepeye geçtim.

- Sende bir tuhaflık var Murat.

- Yoo.

- Sarhoş falan mısın?

- İçmedim ki.

- Ne o zaman bu halin?

- Hangi halim?

Onunla açık açık konuşabilsem keşke.

- Ne oldu Murat?

Başımı kaldırıp uzun uzun yüzüne baktım.

- Sen Utku'yla oturuyorum deyince kıskandım.

Şaşırdı. Sanki garip olan onun bir erkekle evde yalnız başına oturması değil de benim sevgilisi olarak bundan huylanmam.

- Ama Utku hep gelir bana.

Yatıştıracağına yaramı derinleştirmeye çalışıyor. Aklımdan bunu geçirdiğimi hissetmiş gibi:

- O daha çocuk, dedi.

Çocuklar tango yapmazlar. Çocuklar bir masaya oturduklarında bütün kızların ilgisini üzerlerine çekmezler. Çocukların parmaklarının üstünde gür kara kıllar olmaz.

- Kaç yaşında, dedim.

- Yirmi üç, dedi gülerek.

- Sen kaç yaşındasın?

- Yirmi beş.

Bakıştık bir süre. Birden kahkaha atmaya başladı.

- Sen o yüzden mi tuvalete gidiyorum derken diğer odaların kapılarını açtın. Vallahi çok hoşsun.

Bozulacağına neşelendi kız.

- Ben sevdiğimi kıskanırım, dedim.

Kısa bir sessizliğin ardından:

- Efendim, dedi.

- Kıskanırım.

- Kimi?

- Seni.

- İlk söylediğini söylesene.

Sevdiğimi demiştim ama öylesine ağzımdan çıktı. Tekrarlayabileceğimi sanmıyorum.

- Seni kıskanırım dedim işte.

- Kardeşim delikanlı gibi aynısını söylesene.

Kızın çıkışı korkuttu resmen beni.

- Ben sevdiğimi kıskanırım.

Karşılıklı suskunluk...

- Seviyorsun yani beni?

Oturduğu koltuktan kalkıp o da kanepeye geldi ve elimi tuttu. Kalp atışlarım hızlandı.

- Seviyorum, dedim.

Yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerime uzun uzun baktı. Birbirimize yaklaşırken benim öpüşmek konusunda beceriksizliğimi anlar mı diye korkuyorum. Dudakları dudaklarıma değiyor. Yumuşak ve sıcak... Hissettiğim tadı tanımlayamasam da nefis olduğunu söyleyebilirim. Bazen yanaklarına kayıyor dudaklarım. Kollarımın arasındaki incecik vücudunu okşamak istiyorum ama cesaret edemiyorum. Onun elleri daha çok saçlarımda dolaşıyor. Bu, benim yaşantım boyunca hissettiğim en güzel duygu. Gözlerini, yanaklarını, dudaklarını hiç doymadan saatlerce öpebilirim. Kahrolası telefonum çalıyor. Elbetteki açmayı aklımın ucundan geçirmiyorum. O da susmayı geçirmiyor aklının ucundan. Telefon konusunda öpüşmedeki kadar acemi sayılmam. Dudaklarımı, Beste'den ayırmadan sesini kapatıp kanepenin öteki ucuna attım gürültücü baş belasını. Artık ne yaptığımızı da düşünmek istemiyorum, sadece ve sadece hissetmek...

* * *

Beste'nin yanından ayrılmak öyle zor geldi ki. Öpüşmekten ileri gitmedik. Bazen ellerim sırtının arkasından dolaşıp göğüslerinin yumuşaklığını hissetti. Eve dönerken içimde beni rahatsız eden tek duygu var: Bunları yaşamak için onca yıl beklemek gerçekten eşeklikmiş. Yolda telefonuma bakınca sekiz cevapsız arama gördüm. Hepsi de annemden.

Bunca yıl eşeklik etmemin bütün sorumluluğu bana ait değil yani.

Ağlamaktan şişmiş gözlerle karşıladı annem beni. Başlangıçtaki niyetim, ona hiç aldırmadan gidip yatmaktı ama halini görünce dayanamadım. Onu karşıma oturtup konuşmaya başladım. Çocukluğumla ilgili duygu sömürüsü yapma fırsatını bu kez ona kaptırmadım. İlkokulda okumayı sınıfta ilk ben öğrendim. Ortaokulda her dönem takdir aldım, lisede de öyle. Çünkü hep köpekler gibi çalıştım. Hiç yaşamadım hayatımı. 14 Haziran Cuma günü, üniversitede son derse girdim. 17 Haziran Pazartesi ilk mesaimi yaptım. Askerden çarşamba günü geldim. Perşembe, cuma belgelerimi tamamlayıp; daha yedek subaylık yıllık iznindeyken pazartesi yine çalışmaya başladım. Makineli tüfek gibi bunları saydım anneme. Sonuç olarak biraz hayatımı yaşamama izin vermesi gerektiğini yoksa kafayı üşüteceğimi söyledim. Hiç sesini çıkartmadan dinledi ve şöyle dedi:

- O kız seni yoldan çıkartacak, bak görürsün.

Beni yoldan çıkartacak kıza yatmadan önce içinde arka arkaya üç kez seni seviyorum yazan bir mesaj gönderdim. Rüyamda da onu gördüm. Mezun olduğum lisenin kantinindeydik. Karşılıklı sucuklu tost yiyip ayran içiyorduk. Bu garip, çünkü ben lisedeyken kantine pek uğramazdım. Uğrasam da aynı anda hem sucuklu tost hem de ayran alamazdım.

* * *

Sabah kahvaltı boyunca annem hiç konuşmadı. Onu tanımasam pasif direnişe geçtiğini düşünürdüm. Benim bildiğim, annem amacına ulaşmak için beklemekten nefret eder. Eylem kadınıdır o.

Bütün hafta sonunu Beste'yle geçirdik. İki akşam dışarıda yemek yedik, sinemaya gittik, müzik dinledik. Ve tabii başka şeyler... Hayatta yapılabilecek en zevkli şeyler...

Pazartesi öğleden önce onu aradığımda benimle çok güzel konuştu. Öğleden sonra saat üç gibi, özlediğim için tekrar aradım. Sesi kötüydü. Hem de çok kötüydü.

- Beste ne oldu, dedim.

- Şimdi konuşamam, deyip kapattı.

Rüya gibi geçen bir hafta sonunun ardından tepetaklak bir telefon görüşmesi... Tekrar aradım.

- Telefonda konuşamam Murat.

- Nerede olduğunu söyle o zaman geleyim.

Yarım saat sonraya Büyük Migros'un kafeteryasında randevulaştık. Sorunun ne olduğuyla ilgili bir ipucu da vermedi. Daha telefonu kapatmadan otoparkın yolunu tutmuştum. Güvenlik açmakta acele etmezse, çarpıp geçecekmişim gibi hızla yaklaştım kapıya.

Kafeteryada girişi görebileceğim bir masaya oturup beklemeye başladım. Randevulaştığımız saati on dakika geçince telefon ettim. Kötü bir sesle birazdan geleceğini söyledi. Sağ dizimi elektriğe tutulmuşçasına aralıksız sallıyorum. Bugün, yarın ve sonraki günler için küslüğe hiç yer olmayan harika planlarım varken bu da nereden çıktı şimdi.

Ve işte geliyor. Yüzünde her zamanki gülümsemeden eser yok. Otursun diye sandalyesini çekip:

- Ne oldu, dedim.

- Senin bir nişanlın varmış.

Hayır yok. Olsaydı bunu ben de bilirdim. Güldüm.

- Bunu da nereden çıkarttın, dedim.

- Hayatında benden başka bir kız daha var mı yok mu?

- Yok tabii Beste. Kim söyledi sana bunu.

Biliyorum çok saçma ama aklıma Utku geliyor.

- Annen aradı bugün beni.

Buyurun buradan yakın. Bizimki demek planına hazırlandığı için sessizmiş. Beste'nin numarasını cep telefonumdan bulmuş olmalı.

- Her şeyi anlatıp ağladı kadın.

Öz annem olmasa benden nefret ettiğinden hiç kuşkum kalmayacak.

- Samsun'da okuyan bir nişanlın varmış senin, yakında dönüyormuş.

- Havva Teyze'nin ne karın ağrısıysa bişeyiymiş değil mi?

- Ne bileyim ben onu söylemedi.

- Güzelim, ben kızı hayatımda görmedim. Kız da beni hayatında görmedi. Bunlar Havva Teyze'yle aralarında eğleniyorlar.

Durup şüpheyle baktı.

- Yemin ederim bak. Şerefsizim ki doğru söylüyorum.

- Hepsini annen mi uydurdu yani.

- Evet, evet, dedim.

- Annen çatlak mı senin?

Sen, benim annem hakkında böyle konuşamazsın diyecek değilim. Bizimkinin yediği halt ortada. Yorum senin anlamında ellerimi iki yana açıp gülümsedim.

- Neyse, benimki de çatlak zaten, dedi.

Minik bir öpücük kondurdum dudaklarına. Eskiden milletin içinde böyle şeyler yapanlara kızmamın nedeni kıskançlıktı herhalde.

- Hadi seni bir yerlere götüreyim, dedim.

Beşten önce şirkete dönmesi gerekiyormuş, toplantısı varmış.

- O zaman toplantın bitince buluşalım mı?

- Annenden izin alabilecek misin?

- Denerim, dedim.

Onu bıraktıktan sonra ben de şirkete dönecek olsaydım ancak mesainin bitimine yetişirdim. Geçen defa olduğu gibi telefon edip Tahir'den bilgisayarımı kapatmasını istedim. Kürşat Bey beni aramış. Adamın inadına yapar gibi oldu ama o an izin mizin düşünecek halim yoktu. Telefonla aradım yerinde bulamadım.

Doğru evin yolunu tuttum. Annem beni görünce şaşırdı.

- Aa erken geldin oğlum.

Yüzünde günlerdir görmeye alışık olduğum yılgın ifade yok.

- Anne sen ne yaptın bugün?

- Ne yapmışım?

- Beste'yi arayıp nişanlı olduğumu söylemişsin.

- Hemen sana yetiştirdi değil mi? Ben ona o kadar kızım dedim. Aramızda kalsın dedim.

- Anne!

- Yok oğlum yok. Bu kız sağlam ayakkabı değil.

- Anne sen delirdin mi ya, neden böyle abuk sabuk şeyler yapıyorsun?

Gerçekten de delirmiş gibi gözlerini kocaman açtı.

- Tamam tamam. Anneni at, elin ne olduğu belirsiz kızını tut sen.

Tartışmak gereksiz. Bildiğini okumaktan asla vazgeçmez. Kapıyı vurup çıktım evden.

Beste'yle birlikte yemek yiyip sinemaya gittik. Bana kalsa evde geçirirdik geceyi. Onu evine bırakırken, arabada uzun ve romantik bir öpücükle uğurladım.

* * *

Sabah yine Kürşat Bey çağırdı. Bu kez daha cesur biçimde doğrudan konuya girdi. Dünkü izinsiz gidişimi hiç hoş karşılamamış. Özel hayatımda sorunlarım varsa bilmek istermiş, belki yardımı dokunurmuş. Ondan anneme göz kulak olmasını bekleyemeyeceğimden hiçbir sorunumun olmadığını söyledim. Özür dileyerek yanından ayrıldım. Beni çok fazla ilgilendirmiyor ama Kürşat Bey'in durumu da hiç iyi görünmüyor. Günden güne zayıflayıp kamburlaşıyor sanki. Nefes alırken hırıldıyor ve sık sık öksürüyor. İşi bu kadar dert etmemesini öneririm ona. Çok çalışıyor diye patronun

şirketi kendisine hediye edeceğini zannediyorsa yanılıyor. Bu yolları biz de denedik Kürşat Bey. Faydası yok insana. Bak dışarıda gürül gürül bir hayat akıyor. Hafta sonlarını bile şirkette geçiriyorsun. Karını al, çocuklarını al gez biraz. Laba dönünce bizim çocuklarla paylaştım bu düşüncelerimi. Kürşat Bey'in günden güne kötüye gittiği konusunda onlar da benimle hemfikirler. Tahir sebebin evlilik olduğunu düşünüyor. Adam evinde mutlu olsaydı kendini böyle işine kaptırmazdı. Sanatsal da bir benzetme yaptı: Aile hayatı erkeğin darağacıymış. İsmail, kapitalizmin ona yüklediği aşırı hırsla açıklıyor durumu. Alper'in konuyla ilgili düşüncesi tek cümleden ibaret.

- Yakında geberir oğlum o.

Konuyu bizimle ilgili tarafından toparlayınca çok çalışmamamız gerektiğine karar verdik. Nasılsa yakında ya da uzakta hepimiz gebereceğiz. Üstelik biz müdür de değiliz.

Canım Beste'yle buluşmak istiyor. Akşamı iple çekiyorum. Zaman hızlı geçer belki diye işe vermeyi denedim kendimi, olmadı. Güldüğünde sağ yanağında bir gamze oluşuyor, aklımı oradan kurtaramıyorum. Öğlene doğru Tahir geldi yanıma.

- Ben galiba âşık oldum, dedim.

Kötü bir haber olarak karşıladı bunu. O kadar kızla birlikte olmuş, asla böyle bir hataya düşmemiş ve de düşmezmiş. Alper kendi üslubuyla daldı muhabbetin ortasına.

- Âşık mı oldun lan?

- Olmuş, dedi Tahir.

- Oğlum o kızın geçmişi hızlı değil miydi?

Mideme yumruk yenmiş gibi oldum. Dilim tutuldu. Onlar kendi aralarında konuyu derinleştirirlerken ben sohbetlerine hemen hiç katılamadım.

Yalnız kalınca da hep aynı şeyi düşündüm. Kıskançlık. Sevgilinin başkalarıyla yaşadıklarını düşünüp çıldırmak.

Tanıyorum işte Beste'yi, nasıl bir kız olduğunu biliyorum. Sınırları yok. Hiç sormasam da biliyorum benden öncekilerle neler yaptığını. Gel de çıldırma. Âşık olmazsam sorun yok. İki arkadaş gibi takılıyorsak, birlikte eğleniyorsak, vakit geçiriyorsak geçmişini dert etmem gerekmez.

Oturup kendi kendime karar verdim. Beste'ye âşık falan değilim ben. Akşam buluştuğumuzda uyguladım da bu kararımı.

Sonraki günlerde de hep emniyet kemerini aklımın bir kenarında tuttum. Beste'yle aramızda aşk yok. Öylesine takılıyoruz.

Üç hafta sonra ilk kavgamızı bu yüzden ettik. Ben artık ona hiç "seni seviyorum" demiyormuşum. Bunun öyle zırt pırt sarf edilecek bir cümle olmadığını savundum. İkna olmadı ve küstük. Tam üç gün ne görüştük ne telefonlaştık. Durumu fark edip sevindi annem. Havva Teyze'nin akrabası olan kız Samsun'dan dönmüş, onunla tanıştırmak istedi.

Dördüncü gün elimde çiçeklerle Beste'nin kapısına dayanıp onu sevdiğimi söyledim. En romantik ve en güzel akşamlarımızdan birini geçirdik. Eve dönmek için kalktığımda Beste, neden artık birlikte kalmadığımızı sordu. Sebep çok açık: Annem üzüntüden ölmesin diye. Bunu ona söylemek yerine dudağına bir öpücük kondurdum. Yolda düşündüm: Belki de üzüntüden ölmek, biyolojik açıdan olanaksızdır. Bu cümledeki 'belki' den kurtulur kurtulmaz Beste'nin evine yerleştim. Yatak odasının karşısındaki boş odaya taşıdık benim eşyalarımı. Masa, iki sandalye ve bilgisayarım... Yatağımı evde bıraktım.

Bazen Alper'in patavatsızlıkları tadımı kaçırıyor. Karşı cinsin orospuluğu üzerine abuk sabuk yorumlar falan... Bizim çocukların da içten içe onu onayladıklarını biliyorum. Mideme oturmuş bir top ateşle dönüyorum eve. Ekşi bir suratla karşılıyorum Beste'yi. Birlikte yemek yiyoruz. Birlik-

te müzik dinliyoruz ya da film seyrediyoruz. Sonra? Sonra erken kalkmak zorunda olduğumuzdan erken yatıyoruz ama erken uyuyamıyoruz. Bestenin gözleri, Beste'nin dudakları... Hele o boynundaki çukur... Canın cehenneme Alper, diyerek dalıyorum uykuya. Ve uyandığımda Beste'yi sevdiğimi düşünüyorum.

Kalburun Üstündekiler

Gölbaşı'nda, doktordan bir buçuk dönüm bahçe içerisinde şahane villa, yüz on milyar. İlan biraz komik. Villanın doktordan olmasının önemi nedir? Hijyenik olduğu anlamına mı geliyor. Ben bu kısmına takıldım, eşim bir buçuk dönüm bahçeye ve şahane villaya... Sonuç: Gidip görmeye karar verdik. Şahane villanın altında yazan cep telefonu numarasını aradım. Aynen şu cümleyle açtı:

- Buyurun, ben Doktor Kadir Hikmetlioğlu.

"Ben de Kabzımal Tayyar. Villanıza talibim." diyecekken komedyenle komedyen olmanın gereksizliği düşüncesiyle sadece satılık evini görmek istediğimizi söyledim. Aslında görmek isteyen karım, ben korktuğum için zorunlu olarak ona eşlik edeceğim.

Her tür mal alımından nefret eden bir kişiliğe sahibim. Daha doğrusu para ödeme kısmına tahammül edemiyorum. Örneğin marketlerde... Pazarlama başlığı altında ne tip bir kara büyü kullanıyorlarsa insanın tadına bakılmış zeytinlerin çekirdeklerini bile alası geliyor. Ne olduğunu anlamadan alışveriş arabasını tepeleme dolduruyorsun ve kasaya

geldiğinde büyü birden bozuluyor. Sökül paraları! O saatten sonra beni kandırdınız deyip, geri boşaltamazsın arabadakileri; çünkü karından korkarsın.

Doktor Kadir Hikmetlioğlu, benim ev onun villa dediği şeyin adresini vermeden önce iki fasıl reklam geçti. Adres biraz dağınık: Mis Villaları, Haymana Yolu, Aqua Park, Atlı Spor Kulübü... Ve bunların her birinden sonra virgül niyetine aynı nakarat: Cumhurbaşkanımız'ın villasına yakın efendim. Benim tanıdığım bir tane cumhurbaşkanı var, onun da villası Çankaya'da.

- Cumhurbaşkanının emekli olduktan sonra oturacağı evi var ya Gölbaşı'nda, orayı kastetmiştir, dedi eşim.

Yani doktor yalan söylemiyor. Ayak diriyorum hâlâ: Herif belki de jinekolog, ürolog, gastroenterolog ya da buna benzer bir şey... Uzmanlığını bilmediğimiz bir doktordan nasıl ev alırız? Bu ciddi uyarıyı ciddiye almadı eşim. Peki son bir şans: Ya cumhurbaşkanı kötü bir komşuysa? Kapısına dayanıp kavga edemezsin. Polise de gidemezsin. Birleşmiş Milletler'e mi şikâyet edeceksin ülke protokolünün en tepesini görmüş adamı?

Eşim, villanın fiyatının çok hesaplı olduğunu düşündüğünden; kimseye kaptırmamak için hemen çıktık yola. Ona düzenli biçimde kilometreyi gösteriyorum ki gözü korksun. On, on beş, yirmi... Issız bir yol ayrımı... Sol taraf İncek, sağ taraf Tuluntaş... İncek olmadığını biliyoruz, öyleyse sağı deneyelim dedik. Bizimle aynı kararı vermiş en az otuz inek çıktı önümüze. Hayır kimseye hakaret etmiyorum, bildiğimiz ineklerden bahsediyorum. Herhalde başkasına kaptırmaktan korktukları bir villayı görmeye gitmediklerinden hiç acele etmiyorlar; yolu motorlu taşıtlarla paylaşmaya da niyetleri yok. Bir düzine araba dizildik, ikinci viteste gidiyoruz. Herkes terbiyesini Hindistan'da almamış tabii, arkalardan bir jip feryat figan bozdu konvoyu. Başlarındaki am-

caya kalsa yine yol vermeyecekti de hayvanlar uzlaşmacı çıktı. Bastık gidiyoruz. Kilometre işlemeye devam ediyor.

Sola dönen, daha doğrusu yoldan çıkıp soldaki buğday tarlalarına giren arabaları gösterdi eşim. Onları takip etmeliymişiz. Onları niye takip edelim, bizim buralarda tarlamız yok ki. Önümüze çıkan 'Atlı Spor Kulübü' tabelası itirazımı hükümsüz kıldı. Atlı spor kulübüne herkesin atıyla geleceğini düşünmüşler herhalde. Sadece iz belli, yol yok. Eşime böyle saçma bir yerden saray bile alınamayacağını söyleyip, dönmeyi teklif edeceğim ama geri viteste kilometrelerce gitmeyi göze alamıyorum. Yolun genişliği dönmeye bile yetmez.

- Bak ileride evler var, dedi eşim.

Hangi akıllı onları oraya dikmişse... Tarlaların ortasında ada gibi bir öbek ev.

- Orası mı acaba?

Eşimin sorusunu inşallah diye yanıtladım içimden. Neticede helikopter alana kadar kullanamayacağımız bir eve yüz on milyar veremeyiz. Helikopterin sıfırına güç yetmez, ikinci elini de doktordan bulmak lazım. Kurtuldum diye sevinirken önümüzdeki yokuşu aştık ve birden lüks yapıların arasına düştük. Ama ne lüks! Adamın biri gemi şeklinde yapmış evini. Denizci feneri bile var. İnsan komiklik uğruna bunca paraya kıyar mı? Tam gülerek geçerken, güvertedeki kaptanla gözgöze geldik. İkinci Nuh Tufanı koptuğunda gülen ben olacağım dercesine bakıyor. Mimari birikim ister kaptan. "Param var mı? Var. Kim tutar öyleyse beni" demenin sonu bozkırın ortasına gemi inşa etmeye kadar varır işte böyle.

Başka biri de kale surlarıyla çevirmiş binasının etrafını. Tamam şehrin dışına çıkmışsın, güvenlik önemli ama Moğol istilasına dayanabilecek standartlarda korunmak da biraz saçma. Kocaman bahçe içinde çirkin bir evin önünden

geçerken içerideki iki azman köpek korkunç havlamalarla eşlik etti bizim arabaya.

Yeni yetişen, mizah duygusu gelişkin aristokratların malikânelerini geride bırakıp bir köyün içine geldik. Etrafımızdaki adam gibi evler "Köylü bu civarın aklı başındasıdır" diye fısıldıyor kulağıma. Yine sağ ve sol arasında tercih yapmamız gerekiyor. Arka arkaya üç kişiye sorduk, hiçbiri bilmiyor Mis Villaları'nın yerini. "Kimsenin bilmediği perili bir köşk işte, dönelim artık," dedim eşime.

- Cumhurbaşkanının evini sorsana, dedi.

Sordum ve daha ilk denemede maalesef yanıt aldım. Sola döndük ve tekrar ikinci sola girdik. Bu defa daha da fazla buğday tarlalarının arasındayız. Elimi camdan uzatsam başak toplayabileceğim. İleride bitmemiş bir site görünüyor. Eğer bizim Kadir Hikmetlioğlu'nun bahsettiği ev oradaysa en az yüz on milyarlık daha işi var. Asfalt masrafını da katmıyorum üstelik. Arabayı aşağıdaki yolun kenarına bırakıp buraya eşek sırtında gelip gideceğimizi varsayıyorum.

Sitenin önünde bir araba karşıladı bizi. Yolu kullanmak için sıralarını bekliyorlarmış. Önlerinden çekilmek karşılığında Mis Villaları'nın yerini gösterdiler. Sağdaki yeşil çatılı evler... Neden yeşil? Maksat komiklikse, gemi sahibine göre epey ucuza ulaşmışlar amaçlarına. Karım cehaletimi yüzüme vurarak çürüttü bu teorimi. Rengin ötesinde avantajları olan özel çatılarmış onlar.

Mis Villalarıyla aramızda sadece bir tarla var. Vurup geçsek karşıya, bir yol da biz açacağız. Henüz oturacağımız kesin değilken, bayındırlık faaliyetlerine başlamak saçma olur diye yapmadım bunu. Adama yol verip kırk elli minik manevrayla geri döndüm.

İşte Mis Villaları'nın önündeyiz. Girişteki bekçi kulübesinin camından başını uzatan amcaya:

- Kadir Bey'in evine bakmak için geldik, dedim.

Orta sırada, soldan üçüncü. Bodrum kapısı açıkmış. Bu tarifin ardından, sitenin içine ayak bastık. Eşimin görüntüden etkilendiğini acıyla fark ettim. Etraflarındaki bahçeleri şimşirlerle ayırmışlar birbirlerinden.

- Bahçeler bayağı geniş değil mi? dedi eşim.

- Evet bütün buğdayımızı çıkartabiliriz.

Gülmedi. Evin ekilmemiş uçsuz bucaksız arazisinden dolaşıp arka taraftan bodruma indik ve hemen yüz on milyarın üzerine saymaya başladım. Duvarlarla tavan kaba sıvada, yerler şap... Masraf çok.

- Bak burayı hobi odası yaparız. Şu küçük odayı da sauna...

Sauna mı? Masraf sandığımdan da çok. Giriş katına çıktık, orası da tam takır. Her ayrıntıyı ayrı ayrı saymaya gerek yok, evin içi tamamen yapısız. Dış duvarları çevirip, boyamışlar sadece. Bu kadarı bitmiş bir yapıya şahane villa demek de ne oluyor doktorcuğum?

- Yapısız olması iyi değil mi hayatım, kendi zevkimize göre seçeriz her şeyi.

Öz karım diyor bunu. Onca parayı buraya döktükten sonra beni villanın bahçesine gömmen gerekir. Dışarı çıkınca hemen karşı taarruza geçtim. Bütün kalbimle inanarak söylüyorum ki, bu site bir mimari hata. Tıpkı buraya gelene kadar gördüğümüz komşular gibi... Şehirden çıkıp gavurun öldüğü yerden de uzağa geldikten sonra neden apartmanda oturayım? Her ev dört katlı. İçine asansör lazım. Madem arsan büyük, zemine yayılsana. Sonra üç tane banyoya ne gerek var? Hepsine ayrı fayans, hepsine ayrı küvet, hepsine ayrı lavabo. Hatta hepsine ayrı diş macunu. Ve dolayısıyla çok para... Saçma! Evinde basketbol takımı beslemeyenler için tamamen gereksiz masraf.

Bunları eşime anlatırken karşı binanın orta katındaki teras takıldı gözüme. Dönüp baktım bizimkinde de var aynısı.

- Biz gezerken teras balkonu gördük mü?

- Hayır görmedik, dedi eşim.

Tekrar girdik doktorun baş belası villasına. Tuhaf ki ne tuhaf, dışarıdan bakıp gördüğün şeyi içeride bulamıyorsun. Sonunda ben çözdüm bulmacayı.

- Kapı koymamışlar hayatım.

- Olur mu canım?

Evet aynen öyle. Biraz yüksekçe bir yere çıkıp karşı binaya bakınca balkonun fayanslarını, hatta duvardaki duyu bile görebiliyorum ama kapısı yok. Hemen kaçmak için bundan iyi sebep olur mu? Balkon yapıp kapı koymayı unutan bir zihniyetin eseri bu evler.

- Saçmalama, vardır muhakkak bir sebebi, dedi karın.

Kılıbık bir erkek olarak sustum.

- Bak adam bahçesinde çalışıyor. Hadi gidip bilgi alalım.

Komşu villayı gösteriyor. Çaresiz takıldım peşine. Evinin dibine kadar sokulduk, bizi fark etmedi amca. Kendini fena kaptırmış çapaya. "Kolay gelsin," diye iki kez bağırdım, başını kaldırıp bakmadı. Hareket ediyor olmasa heykel diyeceğim. Sonunda içeriden bir bayan çıktı. Karısı herhalde. Şu evle ilgilendiğimizi söyledik. Bilgi alıp alamayacağımızı sorduk. Teyze öyle abartılı biçimde sevindi ki, bizi birine mi benzetti diye şüphelendim önce. Sonradan jeton düştü; kuş uçmaz kervan geçmez çölün ortasında insan yüzüne hasret tabii kadıncağız. Bu konuyu da ilk fırsatta karımın dikkatine sunacağım.

- Gelin çocuğum gelin, amcanız her şeyi anlatsın size, dedi teyze ve 'Bahri!' diye öyle bir bağırdı ki otuz kilometre ötede, şehirdeki bütün Bahriler beni kim çağırıyor diye irkilmiştir.

Dibimizdeki Bahri Amca ise, bir ses mi duydum gibisinden başını kaldırıp etrafa bakındı şakince ve nihayet bizi gördü.

- Bak bu gençler doktorun evine müşteriymişler.

Yanımıza gelince onun aslında Bahri Dede olduğunu gördük. Bu yaşta öğlen güneşinin altında, aralıksız çapa salladığına göre akşam olmadan ölmeyi kafasına kesin koymuş olmalı. Bahçeyi çapalıyorum zannederken, belki de mezarını kazıyor adamcağız.

- Sorun ne istiyorsanız anlatayım, deyip hayatın sırrını bilen cömert bir filozof edasıyla baktı bize.

Teyze gururla kocasını seyrediyor.

- Kaç üye var burada?

Aklıma başka soru gelmediğinden bunu sordum. Aslında terasın kapısından başlayacaktım ama adam şimdiye kadar fark etmediyse yüreğine inmesinden korktum. Elli üç üye varmış. Öyle böyle elli üç üye değil yalnız. Mimar, doktor, emekli albay, profesör ve benzerleri... Bahri Dede benim sorularımı beklemeden anlatmaya devam etti. Aidatlar önümüzdeki senenin mayıs ayına kadar, yani on bir ay daha aynı seviyede devam edecekmiş ondan sonra toplanıp ne yapalım diye karar alacaklarmış. Aidatlar deyince huylandım.

- Aidatlar şimdi ne kadar?

- Bir milyar.

Hadi be! Karıma baktım yan gözle. Bir milyardan pek etkilenmiş görünmüyor. Tamam inşaatın kalanını kooperatif yapıyor olsa o para normal ama çevre düzenlemesi için birer milyar çok değil mi? Kesin bir pislik var diye düşündüm.

- Kalan işleri herkes kendisi yapıyor demişti Kadir Bey, dedim.

Evlerin kalan işlerini herkes kendisi yapıyormuş ama daha havuz inşaatı, spor sahaları ve sosyal tesisler devam ediyormuş. Ben ikna olmuş değilim.

- Yönetim nasıl?

Kafamdaki gerçek soru aynen şu: Adamlar çalıyorlar mı? Bahri Bey de beni anladı zaten. O şimdiye kadar çok koope-

ratife üye olmuş; hepsi de sahtekâr çıkmış. Buna bitmeye yakın girmiş ve yönetimden çok memnunmuş. Bitmeye yakın deyince:

- Siz de mi yeni aldınız, dedim.

- Ben, deyip gözlerini kapatarak düşündü bir süre.

- Doksan dokuzda aldım.

Son altı yıla bitmeye yakın diyor. Önceki kooperatifler zaman mevhumunu zedelemiş adamcağızın. Belki o da bizim yaşlarda girdi bu maceraya ama ancak doksan küsur yaşında alabildi eline çapayı.

Evin içine ne kadar masraf gerektiğini sordum.

- Yalnız kombiyle peteklere on milyar verdim, dedi.

Petekler altın kaplama mı diye düşündüm. Sadece zemin katı bitirip girmişler. Zaten herkes aynını yapıyormuş. Madem öyle üst tarafına niye para verdiniz? Depremde tepeniz çökecek birkaç kat olsun diye mi? Ve son soru:

- Şu orta kattaki terasların kapısı neden yok?

- Onları imardan sonra açacağız.

- Neden?

- İmarda oraya balkon izni yok.

Peki imar için geldiklerinde nasıl açıklayacaklar bunu ilgili memura? Benim de merak ettiğim şeye bak. Sen o memurla gerektiği gibi ilgilen, çatısı aşağıda bodrumu yukarıda bir evi bile açıklarsın.

Bahri Bey'e cömertçe sunduğu bilgiler için teşekkür edip, ayrıldık yanından. Çapasını alıp yine bahçeye saldırdı.

Sitenin içinde dolaşmaya başladık. Müstakbel komşularımızdan bir çift bizi zorla evlerine soktu. Önce konuk severliklerinden zannettim, sonra anladım ki karı koca sapıkmışlar. Yo yo öyle tehlikeli türden değil. Domates, hıyar, kabak ve benzerleriyle bozmuşlar kafayı. Evin her tarafı ama her tarafı bunlarla doluydu. Siz hiçbir evde televizyonun üzerinde biber, sehpaların üzerinde domates gördünüz mü?

- Buyurun buyurun tadına bakın lütfen.

Benim sevgili aristokrat karıma katır kutur hıyar, şapur şupur domates yedirdiler.

- Nasıl?

Yedirdiği her numuneden sonra bunu soran bay ve bayan, bekledikleri tepkiyi vermezsek ya bizi öldürecek ya da kendileri kahırlarından öleceklermiş gibi bakıyorlar gözlerimizin içine içine. Üzmüyoruz onları. Nefis! Ne pazarda ne markette böylesini bulmak mümkün. Sırf şu hormonsuz domatesler için bu siteden ev alınır. Şaka bir yana iş mi şimdi bunlarınki? İki kucak domates bir sepet hıyar yetiştirip milletten aferin alacaksın da ne olacak? Gidip adam gibi pazardan alışverişinizi yapsanıza.

Sıra kabak ve patlıcanlara gelmeden kalktık çok şükür.

Bir süre daha dolaştık sitenin içerisinde. İnsanlarla sohbet ettik. İçlerinden birisi, Kırkkonaklar'daki evini satıp gelmiş buraya. Hani şu gecekonduların yıkılıp, devasa lüks apartmanların yapıldığı semt... En üst katta bir dubleks alıp, nefis bir teras düzenlemiş. Vadi manzaralı... Kış bahçesi bile yapmış ama gelin görün ki, apartmanda ayakkabılarını kapısının önüne koyan aileler varmış. Eski gece kondu sahiplerinden... Oysa bu sitede kalbur altı adam bulmak mümkün değilmiş?

- Sizler ne işle meşguldünüz?

Ben bankacıyım, karın özel bir şirkette pazarlama müdürü, dedikten sonra göze girmek için az daha devam edecektim: Ayakkabılarımızı asla kapının önüne koymayız ve hatta bu tip ailelerden tiksiniriz.

Özellikle karımın müdürlüğünden etkilendi, Kırkkonaklar'daki şahane dubleksini kalbur altı komşuları yüzünden satmak zorunda kalan beyefendi. Yanından komşu olma dileğiyle uğurladı bizi.

- Hayatım burada yaş ortalaması doksanın üzerinde, biz ne yapacağız aralarında?

- Öf abarttın yine.

Tamam bunu abartıyorum, zerzevatçılar ve Kırkonaklar mağduru gençtiler. Peki kombi ve peteklerin on milyar tuttuğunu da mı abartıyorum? Yüz yaşında adam yalan söyleyecek değil, hesap ortada. Doktor efendinin sattığı şeyden ilandaki şahane villaya ulaşmak için eşek yüküyle para dökmemiz lazım.

İpten adam kurtaracak sağlamlıkta mantık yürüterek karıma burayı almamamız gerektiğini anlattım. Dinlemedi beni. Kılıbıklığın bu kadar pahalıya patlayabileceğini bilseydim, evliliğimizin başında farklı bir strateji izlerdim. Oldu, alalım ama camında satılık yazan başka evler de var. Onları da arayıp soralım. Bunu kabul etti. Ve siteden çıkarken bekçi kulübesinin camında asılı bir kağıt gördük. Sahibinden satılıkların tamamını yönetim listelemiş. On üç tane... Karım okuyor ben yazıyorum.

- Bakın size bir tüyo vereyim mi?

Bekçi soruyor bunu. Onun da yaşı yetmişi aşkın. Korkarım evlerin etrafındaki geniş bahçeler önümüzdeki on yıl içinde mezarlığa dönüşecek. Bunu düşününce hem utandım hem de tüylerim diken diken oldu.

- Verin, dedim.

- Alıcıysanız, doktorunkini kaçırmayın.

- Biz de onun için geldik zaten.

- O kesin satıcı. Yüz ona kadar düşecek.

- İlanda da yüz on yazıyordu, dedim.

Gazetenin kendisinden hızlı davranmasına bozuldu ve bir süre düşündükten sonra gözlerini kısıp:

- Aslında o yüze de bırakacak. Karısı kesin satmak istiyor, dedi.

Tesadüfe bak, benimki de kesin satın almak istiyor.

- Kadın başka bir yerden ev bulmuş, annesiyle mi ne kalacakmış.

İkimizin de elini, eşlerimiz zayıflatıyor doktor bey ama ben senin hakkında daha fazla bilgiye sahibim.

- Kadın çok fena çok.

Eminim benimki kadar fena değildir.

Verdiği on milyarlık bilgiye duyduğum minnettarlıkla tanışıp teşekkür ettim Şenol Amca'ya.

Eve dönünce aldığımız diğer numaraları da üşenmedim tek tek aradım. Fiyatlar: Yüz elli, yüz seksen beş, ben piyasayı bilmiyorum ama alıcıysanız konuşuruz. Ve özel bir satıcı:

- Vallahi ben kesin satacağım diye bir şey yok ama kafamdaki rakamı veren birisini bulursam satarım.

- Peki kafanızdaki rakam kaç?

- Benim kafamdaki rakam iki yüz seksen.

Kafanı görmek isterdim doğrusu. Serbest piyasa ekonomisi diye buna derim. Kimsenin doktor bey gibi bir karısı olmadığından fiyatlar uçmuş. Her şey aleyhime. Çaresiz aradım doktoru:

- Kadir Bey biz evi gördük.

- Nasıl beğendiniz mi?

Yok beğenmediğimizi söylemek için aradım.

- Beğendik, isterseniz görüşelim.

Sevindi doktor bey. Çok iyi bir alışveriş yaptığımı söyledi. Henüz alışveriş yapmadık ki, sadece görüşelim dedim. Yani pazarlık falan...

- Yalnız yüz on milyarda biraz pazarlık payı vardır herhalde, dedim.

Pazarlık payı tabii var ama ben pazarlık yapmaktan acizim.

- Hayır olmaz. Orası için yüz on ucuz zaten. Aslında biz de satmayı düşünmüyorduk...

Karınız Kadir Bey... Onun annesiyle oturma kararı... Araya girip söyleyemedim bunu. Ama benim karım bitir artık şu işi yoksa oyarım gözlerini diyerek bakıyor.

- Şu an şehir dışındayım. Telefonda bağlayalım biz bu işi, dedi.

Uysal uysal:

- Tamam, dedim.

Üstüne bir de garanti aldı. Sözüme güvenerek bundan sonra arayanlara satıldı diyecekmiş. Zaten soran birileri de varmış. Ona da tamam dedim. Ve gitti bizim yüz on artı bilmem kaç milyar artı on bir ay boyunca birer milyar. Kartvizitini de biraz daha açtı Kadir Bey: O bir beyin cerrahıymış. Profesörmüş. Ne yalan söyleyeyim gerçekten etkilendim.

Önümüzdeki hafta Ankara'ya geliyor ve işi bitiriyoruz. Parayı mutlaka peşin istiyor. Ben de böylesini tercih ederim. Parça parça ayrılmak daha zor olur.

Artık üzülmenin bir faydası yok deyip, karının şenliğine yandan katıldım. Bahçemize ıhlamur ekeceğiz. Bodrumu hobi alanı yapacağız. Terasta yatıp yıldızları seyrederek uyuyacağız. Ve daha neler neler...

Pazartesi günü Kadir Bey'i aradım. Dönmüş, Ankara'daymış.

- Anladığım kadarıyla siz hazırsınız, dedi.

Parayı kastediyor.

- Hazırım, dedim.

- Şimdi hastam var, akşama doğru ben sizi arayayım buluşalım.

- Tamam, dedim.

Öğleyin devir işlemleri için kooperatifi aradım. Başkan yardımcısı Adem Bey'le görüştük.

- Kaça aldınız?

- Yüz on milyar.

- Bedava, dedi.

Ardından da kıt bir Türkçe'yle güç bela, alışverişten önce benimle tanışmak istediğini anlatmayı becerdi. Adamın konuşma tarzını görünce ben daha çok tanışmak istedim

onunla. Belki de Bahri Bey'in uzun ömründe gördüğü en iyi kooperatif yönetimi hiç de iyi bir kooperatif yönetimi değildir diye kuşkulandım birden. Yönetim olarak kullandıkları muhasebe bürosunun adresini alıp hemen çıktım yola.

Adem Bey'in görünüşü de Türkçe'sinden daha düzgün değil. Herifin kaşı gözü oynuyor. Eşek kafa, doktora söz vermeden önce yönetimle tanışmayı neden akıl etmedin? Harami gibi bir tip bu. Ne iş yapıyormuşum? Nerede çalışıyormuşum? Nereliymişim? Evli olduğumu öğrenince yıkıldı, çünkü gittikçe derinleşen sorularından bana kızını vermeyi düşündüğünü anladım. Karşı atak geliştirip ben sormaya başladım. Bu kooperatife ne zaman başladınız? Arsayı seksen altıda almışlar. Bahri Bey bitmeye yakın girdim derken haklıymış. Yönetimde kimler var? Başkan emekli albaymış. Ferit Bey, yani bu büronun sahibi, denetçiymiş. Aynı zamanda kooperatifin muhasebesini tutuyormuş. Adam denetçi. Adam büronun sahibi. Adam kooperatifin hesaplarını tutuyor. İyi de kim kimi denetliyor be adam? İyice kıllandım. Doktor galiba yaktın beni. Karının kıymetini bil.

Karanlık bir klasörden iki dilekçe çıkarttı. Birini Kadir Bey, daha doğrusu ev onun üzerine olduğundan karısı dolduracak, diğerini ben... Nüfus cüzdanı sureti falan da gerekiyor.

Ben eşekliğime yanarak kalkmaya davranmışken Adem Bey:

- Bir müşteri daha var, dedi.

Muştarı ya da möşteri gibi bir şey söyledi ben doğrusunu anladım. Onu yolun öyleyse, diyecekken karım geldi aklıma ve:

- Ama biz Kadir Bey'le anlaştık, dedim.

- Tamam canım siz biraz daha bastırır alırsınız.

Çıkarken bu biraz daha bastırmanın ne demek olduğunu anlayamadım. Arabayı park ettiğim sokağa doğru giderken

telefonum çaldı ama açamadan kapandı. Numaraya baktım arayan Kadir Bey. Bekledim, tekrar aramayınca ben aradım.

- Beni mi aradınız Kadir Bey?

- Evet evet, ama açmayınca meşgulsünüz herhalde dedim.

Nasıl açmayınca? Telefon sadece iki kez çaldı. Neyse bunu tartışmanın gereği yok şimdi. Kooperatife uğrayıp devir için dilekçeleri falan aldığımı söyledim.

- Yaa, bizim oraya yüz yirmi veren var.

Vallahi doktorcuğum senin adına değilse de kendi adıma çok sevindim. Tabii sevincim eşimi hatırlayana kadar sürdü.

- Kadir Bey biz sizinle anlaşmıştık, dedim.

- Ee anlaşmıştık ama...

Tam bu noktada azıcık bekleyip resmen mod değiştirdi Kadir Bey. Utanarak söylüyorum yavşaklaştı.

- Yahu kardeşim sen söyle şimdi orası yüz yirmi etmez mi?

- Kadir Bey biz o fiyatı pazarlık yaparak belirlemedik ki. Sizin ilanda yazdığınız rakam.

Bunun nesi komikse kahkaha attı. İlanı o vermiş ama ev karısının üzerineymiş. Kendisi sadece aracıymış ve karısı aslında evi satmak istemiyormuş. Seni bekçiyle yüzleştirirsem görürsün karın satmak istiyor muymuş istemiyor muymuş? Kulağına yapışıp sormak lazım: Doktor adamsın, hem de beyin cerrahı, hem de profesör. Seni daha ne kadar eğitsinler! Utanmıyor musun rezilliğinden! Yok, uğraşmaya değmez. Sustum, onun da aynısını yapıp, görüşmenin bitmesini bekliyorum. Beni yağlamaya başladı. Çok akıllı bir gençmişim. Zevklerimiz de uyuyormuş. Henüz yüzyüze gelmiş değiliz. Beni kiminle karıştırıyor acaba? Demek istiyor ki, eve yüz yirmi veren olmasına rağmen ben sırf seni çok sevdiğimden mutlaka sana satmak istiyorum. Ve ben anlıyorum ki eve yüz yirmi veren falan yok. Derdi at pazarlığı yapıp on, on olmazsa beş, beş olmazsa üç falan daha kopartmak. Bu yöntem, beyninde tümörle kucağına düşen

zavallı hastalarına söker ancak rezil adam. Bana kalsa yüz on da vermezdim senin evine. Karımdan korktuğumdan yemeye kalktım bu naneyi. Zaten telefon görüşmesinin faturasını da bana kilitledi terbiyesiz. Kısa kesmek için:

- Anladığım kadarıyla siz sözünüzden cayıyorsunuz, dedim.

Yine kahkaha attı. Caymıyormuş da caydırmaya çalışanlar varmış. Kalıbımı basarım Adem'den bahsediyor. Piyasayı yükseltmek için gaza getirmiş olmalı bunu. En son biraz daha düşüneceğini söyledi.

Acı haberi, koşup sevinçle karıma yetiştirdim. Çok prensip sahibi bir insandır kendisi. Alışverişten caymak konusunda tam yetki verdi bana.

İki gün sonra telefonum çaldı. Açtım. Arayan Adem. Merak etmiş bizim alışverişin ne olduğunu?

- Kadir Bey'le görüşmediniz mi, dedim.
- Yoo, dedi.
- Numaramı nereden aldınız?

Ben, onu cep telefonumdan aramamıştım ki. Evden büroya telefon etmiştim. Kilitlendi Adem. Çözülmesini beklemeden iyi günler dileyip yüzüne kapattım telefonu.

Tahsilin cahilliği almasıyla ama başka şeyin baki kalmasıyla ilgili bir söz vardı... İnsanın dili varmıyor ki. Adam doktor, beyin cerrahı hem de profesör... Kulağından tutup hangi kalbura atsan üstünde kalabilecek kalitede yani.

Düğün Öncesinde

Dayımların salonundayız ama bizim koltukların üzerinde oturuyoruz. Ev daha zengin görünsün diye alt kata bir sürü eşya indirtti annem. Yengem müstakbel dünürlerini sabahtan beri çekaptan geçiriyor. Adamlar yirmi yıldır Almanya'da yaşıyorlar; İğneci Melahat'in ölçtüğü tansiyona, saydığı nabza itibar etmediklerinden eminim ama hiç bozuntuya vermiyorlar.

- Melahat Hanım benim sağ kolumda iki haftadır ağrı var, sol taraf olsa kalp diyeceğim ama...

Kız anasının gönlünü hoş tutmaya çalışıyor uyanık Almancı.

- Aman Allah korusun Ferit Bey, dedi babam.

- Boyun omurlarında sinir sıkışması olabilir, ihmal etmeyin, dönünce MR çektirin.

Yengem havaya girmiş ki tutabilene aşk olsun. Birazdan reçete yazıp verecek ellerine.

- Burada çektirse, dedi Mediha'nın kayınvalide adayı.

Kadın maşallah sumo güreşçisi gibi, kocasının üç katı var.

- Burada da çektirirsiniz de orada sigortanız vardır diye...

- Bizim sigorta buradakini de karşılıyor.

- Ne güzel, ne güzel, dedi babam.

Adamların bir oğulları daha yok ki babam da bizim İlkay için yaranmaya çalışıyor diyeyim.

- Ee her ay maaşımızdan eşek yüküyle markı kesmeyi biliyorlar, dedi kayınvalide.

- Dünür be!

Osman Dayım söz alınca bizimkiler pot kıracak diye tedirgin oluyorlar. Bence potu kırdı bile. Sen kız babasısın azıcık ağırdan alsana. Daha düğün yapılmadan "dünür" de neymiş?

- Sağlık çok önemli, geçen yıl Feriha'nın kayınpederi iki milyar ameliyat parasını bulamadığından öldü vallahi.

Bu kalp parçalayan haberi veren annem.

- Hangi Feriha'nın, dedi babam.

Annem ne kadar cinse babam da o kadar saf. Ne Feriha diye birisi var, ne de ameliyat parası bulamayan kayınpederi. Dayımın konuşmasını engellemek için uyduruyor.

- Niye bize söylemedin be abla, ben vallahi bulurdum.

Dayım, babamdan da beter.

- İki milyar kaç mark ediyor? Üç bin bile değil.

Ferit Bey, gelinin memleketinde insan hayatının kendi parasıyla ne kadar tuttuğunu hesaplıyor.

- Yazık, çok yazık diye devam etti.

- Vallahi o parayı isteyen doktorlar benim elime geçsin, şerefsizim...

Dayım tam dümdüz gidecekti ki annem atılıp doktorların sülalelerini kurtardı:

- En iyisi herkesin özel sigortası olacak.

- Öyle tabii, dedi babam.

- Dünür be, Almanya'da Türk rakısı var mı?

Dayım sohbeti kendi minderine çekmeye çalışıyor.

- Olmaz mı dünür. Bizim orada kendi rakımız da var, kendi camimiz de Allah'a şükür.

- İçiyor mu Almanlar da?

- Yok, pek içmezler. Biracıdır onlar.

Peki namaz kılıyorlar mı? Ben de bunu sormak istiyorum.

- Aman ne rakı ne bira en güzeli ayran. Hadi bize bir ayran yapın da içelim kızlar, dedi annem.

Durduk yerde ayran içmek de ne oluyormuş? Annem kardeşini konuşturmamak için ne yapacağını şaşırıyor. Mediha ile İlkay kalkıp mutfağa gittiler. Kuzenimin arkasından bakarken en yakın arkadaşım Yusuf'u düşündüm. Ve onun sevgilisini alıp Almanya'ya götürme niyetinde olan bu insanlardan nefret ettim. Ama düğüne üç gün kalsa da amaçlarına ulaşacakları kesin sayılmaz. Canım hiç ayran içmek istemiyor. Kalkıp odadan çıktığımı kimse fark etmedi.

Bahçenin köşesindeki kestane ağacının altında bekleyen masaya ve boş sandalyelere baktım. Orada oturup kafayı çektiği gecelerden birinde, karşısına çökmeliydim dayımın. Babasına hizmet eden kuzenime bir kadeh de bana getirmesini söylemeliydim. "Dayı," demeliydim önüme bardağı koyan Mediha'ya bakarak, "benim en can dostum âşık bu kıza". Henüz adı koyulmuş bir şey yoktu aralarında ama eminim Mediha'nın da niyeti vardı. Eşek değilse anlardı dayım. Madem Yusuf'un cesareti yok, bu iyiliği ben yapmalıydım ona.

Bahçe kapısını açıp sokağa çıktım. Hava daha kararmamış ve sıcak. Ellerim ceplerimde yürürken sağımdaki ve solumdaki hemen her evin içini görebiliyorum, çünkü burası ben doğmadan çok öncesinden beri bizim mahalle. Kolumu hafif kaldırıp, Sevim Teyzelerin camındaki demirlere dokundum. Geçen ay kendisi boyadı bunları. Kocasının elinden hiç iş gelmiyor diye yakınır hep. Bu kapı da Ömer Amcalar'ın. Bahçe duvarına bir tekme vursam yıkılacak gibi duruyor. Geliniyle karısı anlaşamıyorlar. Oğlunun kazandı-

ğı yetse evlerini ayıracaklar. Bakalım sen kaynananla anlaşabilecek misin Mediha? Hiç korkmuyor musun anlaşamazsan ne yaparsın diye? Kafan bozuldu mu valizini toplayıp annenin yanına gelemezsin. Almanya'ya gidiyorsun kızım. Almanya nere, babanın evi nere?

Yolumu kısaltmak için cami avlusundan geçtim. Çeşmelerin başında Yusuf'la oturmuş, abdest alırken gördüm ikimizi. Yaşlanmış öteki tarafa hazırlanmaya başlamışız. İçim karardı. Hayatımızın sonuna kadar bu ilçede kalacağımızı bilsem ben de Almanya'ya gelin gitmek isterdim ama öyle değil. Yusuf ne yapıp edip seni Almanya'dakinden daha iyi yaşatır Mediha. Bilen bilir Cüneyt Abi'yi; kendi haline bakmadan kimseyi beğenmez ama Yusuf'a ne dedi? "Senin önün açık tombulum,devam et," dedi. Kafan varsa yeniden düşünürsün. Henüz her şey bitmedi. Dayımdan korkmana gerek yok; eminim anlar seni. Anneni de takma; dünür diye kimi gösterseler onların nabzını sayar. Zaten Nursen Teyze'nin tansiyonu da ikide bir tavana vuruyor, ne güzel oyalanırlar işte. Halandan korksan iyi olur ama. O, Almancıları öyle beğendi ki, kendisini bile isteselerdi babama tekmeyi basardı diye düşünüyorum.

Yusuf'un şansızlığı erken âşık olması. Mesela ben, otuz yaşına kadar yasak koydum kendime. Önce işimi kurup zengin olacağım. Aşka sıra daha sonra gelecek. Gözleri yeşil, saçları sarı, uzun boylu ama çok zayıf değil... İnsanların konuşmaya çekinecekleri türden hafif soğuk, havalı bir kız... Neyse, dedim ya bu konular şimdilik yasak bana.

Parkın yanından geçip, Yusuflar'ın sokağa girdim. Burada oturanların da neredeyse hepsini tanıyorum. Bir yandan güzel, bir yandan kötü bu. Duvarların dışından bakıp evlerin içini görebilmek yani... İnsan hem sıkılıyor hem de kendini güvende hissediyor.

Zengin olunca çok yatırım yapacağım bu ilçeye.

- İyi akşamlar Kemal Amca:

Apartmana girerken karşılaşınca söyledim bunu, almadı selamımı. Seni adam yerine koyanda kabahat mendebur ihtiyar. Üstelik ona kapıyı tutayım derken, elim de pislendi. Salağın teki katran sürmüş.

İkinci kata çıkıp zili çaldım.

- Kapıya bakın!

Bu bağıran Galip Amca. Sesi o kadar yakından geldiğine göre koridorda falan olmalı. Kendisi neden açmıyorsa... Akıl sır ermez ki Galip Amca'nın işine.

- Kapıyı açın, kapıyı!

Tamam be Galip Amca, ölmedim ya bekliyorum işte. Evini devlet hastanesinin acili zannediyor.

- Sen niye açmıyorsun?

Bu da Nursen Teyze.

- Görmüyor musun ellerimi?

- Dirseğinle kola da mı bastıramıyorsun?

Tartışmaya bir başladılar mı sabaha kadar devam ederler de kapıyı açmak gelmez akıllarına. Araya girmek için bir kez daha bastım zile ve kapı açıldı.

- Hoş geldin çocuğum.

- Hoş bulduk Nursen Teyze, deyip sol elimle sağ elini alıp öptüm.

- Eline ne oldu?

- Bir şey olmadı sizin apartman kapısından yağ bulaştı.

Kocasına bakarak beceriksizin birinin güya menteşeleri yağladığını söyledi. Galip Amca, elindeki teneke kutuyu ve odun parçasını ikram ediyormuş gibi bana doğru uzatırken:

- Ziyanı yok benimkiler de yağlandı, dedi.

Nursen Teyze kaşlarını çatarak baktı kocasına.

- Geç de banyoda yıka çocuğum.

Galip Amca'nın ağzından kaptım sözü:

- Sıcak su musluğunu kullanacağım.

Askerinin eğitiminden memnun bir komutan gibi:

- Aferin, dedi.

Onu biraz daha memnun etmek için içeri girerken, banyonun ışığını da yakmadım. Son dönemlerde cimriliği iyiden iyiye hastalık haline geldi Galip Amca'nın. Banyo kazanını dolduran muslukta hassas bir ayarlama yapmış; güya çok yavaş damlayan su, saati çevirmiyormuş. Zengin olunca onu, benim kasanın başına oturtmayı planlıyorum. Suyu açmadan önce arka odadan gelen gitarın sesini dinledim biraz. Müzikten hiç anlamam ama bu çocuğun çok iyi çaldığına yemin edebilirim. Azıcık aklın varsa şu gitarın sesine kulak verirsin Mediha. Göreceksin, günün birinde bütün Türkiye dinleyecek bu oğlanı. Şansını kaçırırsan, Almanya'da başını vurabileceğin kadar büyük taş da bulamazsın.

Ellerimi kurulayıp çıktım. Öyle dalmış ki, odasına girdiğimi bile hemen fark etmedi Yusuf. Bana hafifçe gülümseyip devam etti çalmaya. Karşısındaki duvarın dibinde mindere oturdum. Kafasını eğmiş, püskül gibi sallıyor saçlarını. Aletin sapında koşturup duran şişman adamlara benziyor parmakları. İşaret parmağını tüm tellere birden basınca, diğer üçünü nasıl öyle rahat hareket ettirebiliyor anlamıyorum. Hüzünlü birşeyler çalıyor. Çok üzülüyorum durumuna. Sanki gitarın telleri içimde bir yere bağlanmış da o dokundukça canım yanıyor. Bazen bakışlarını yerden kaldırıp bana yöneltiyor. Yüzünde hafif bir gülümseme olsa da gözleri ele veriyor çektiği acıyı. İlkokul birden beri arkadaşız. On yılı geçti. Ruhunu ezbere bilirim onun. Gitar çalma zamanı değil şimdi, birşeyler yapmazsak kafayı yer bu çocuk.

- Yusuf!

Ne var gibisinden baktı ve devam etti tımbırdatmaya.

- Yusuf oğlum, kes şunu da konuşalım biraz.

Hâlâ çalıyor.

- Aloo! Sana söylüyorum!

Tüm tellere birden sertçe vurup geriye yaslandı.

- İki laf etmeye geldik oğlum!

Gitarı arkasındaki kanepeye yatırdı.

- Nasıl sevdin mi?

- Sevmedim.

- Niye?

- Çok hüzünlü.

- Hüzün kötü değildir ki.

Romantik sanatçı tripleri yapma oğlum bana. On sekiz yaşındayken bal gibi de kötüdür hüzün. Yirmi yıl sonra çal böyle şeyleri.

- Mediha'nın kayınpederi ile kaynanası dayımlarda.

Acısını artırmak için değil, kendisine gelsin diye kayınpederle kaynana dedim.

- Biliyorum.

- Ee?..

Anlamamış gibi bakıyor suratıma.

- Ne 'ee' si?

- Ne olacak oğlum bu iş?

- Mediha evleniyor işte. Almanya'ya gidiyor.

Bu da babası gibi kafadan çatlak. Sanki başkasının sevgilisinden bahsediyor. Dedim ya ruhunu ezbere bilirim ben onun. Acılarına göğüs geren kahramanı oynuyor enayi. Aklın başına gelince görürüm ben seni. Fena sinirlendim.

- Bir şey yapmayacak mıyız Yusuf? Âşık olduğun kızı götürürlerken elimiz kolumuz bağlı seyredecek miyiz?

Söylediğim çok garipmiş gibi bakıyor angut.

- Ne yapabiliriz ki abi?

Kalkıp dolaşmaya başladım ve bir iki gidip geldikten sonra:

- Bilmiyorum Yusuf, dedim.

Eylem kararı almak birinci adım. Ne yapacağımızı belirlemek ikincisi... Belki şimdiye kadar beklemekle hata ettik. İşler bu aşamaya gelmeden harekete geçmeliydik.

Yusuf'un gitara uzandığını görünce:

- Bırak şunu, dedim.

Yanmış gibi geri çekti elini.

- Sen Mediha'yı seviyor musun sevmiyor musun onu söyle.

- Seviyorum abi, sevmem mi?

- Mediha biliyor mu bunu?

Kendim yanıtladım.

- Bilmiyor. Eşeğiz oğlum biz. Niye şimdiye kadar söylemedik bunu Mediha'ya?

- Açılamadım abi, dedi Yusuf.

Sen dibindeki kıza açılama, elin oğlu Almanya'dan gelip kapsın kısmetini. Gittikçe hızlanıyor ve sertleşiyor adımlarım. Plan yapmalıyız. Kısıtlı olan zamanımızı iyi değerlendirmeliyiz. Kendi haline bırakmamalıyım onu. Böyle günde belli olur dostluk. Odanın ortasında durup, askerce döndüm. İtiraz edersen seni vururum der gibi parmağımı Yusuf'a doğrulttum:

- Mediha ile konuşuyorsun.

Gözlerini kocaman açmış bakıyor.

- Hemen bu akşam, dedim.

Zor zamanlarda cesur kararlar vermek gerek. Bende bu yetenek var.

- Nasıl konuşacağız abi?

Güzel bir soru. Sert adımlarla yürümeye devam ediyorum. Saat daha yedi, gün bitene kadar epey zamanımız var. Konuşma, annemlerin huzurunda yapılamayacağına göre Mediha'yı evden çıkartmanın bir yolunu bulmalı. Bunu dönerken düşünebilirim. Çakılmış bir çivi gibi durdum yine olduğum yerde. Odadan çıkmadan önce:

- Bekle, gelip seni alacağız, dedim.

Nursen Teyze ya da Galip Amca'ya rastlamadan dışarı attım kendimi. Basamakları ikişer üçer atlayarak indim aşağıya. Dış kapıyı açarken elim yağlandı yine. Kemal Amca ile

karşı karşıya gelince, benim açtığım kapıdan geçemesin diye baraj uyguladım ona ve elimi çaktırmadan paltosuna sildim. İntikamımı alınca affettim onu. İleride bu şehre yaptıracağım huzurevinde artık onun da bir yatağı var.

Cami avlusundan geçerken karar verdim Mediha'yı evden nasıl çıkartacağımıza.

* * *

- Abi annem öğrenirse keser bizi.

- Kızım yüz defa anlattım sana. Kalın kafalı mısın nesin? Çocuk intihar edecek diyorum.

- Yaa şimdiye kadar aklı neredeymiş ya?

- Farz et ki safmış! Gabiymiş! Angutmuş! Bunun için ölsün mü yani?

İlkay ikna olmak üzere. Azıcık daha bastırdım mı tamamdır. Omuzlarından tutup gözlerimi gözlerine diktim.

- Kararını vermiş, düğün gecesi kesecek bileklerini. Vallahi billahi kurtulamazsın vebalinden.

Ağladı ağlayacak. Kız milleti değil misiniz, nasıl da hoşunuza gider erkeklerin sizin yolunuza helak olmaları. Duygulandığı belli olmasın diye cama gidip arkasını döndü.

- Mediha Abla ile konuşunca dönecek mi kararından?

- Belki dönecek belki dönmeyecek ama biz üzerimize düşeni yapmış olacağız.

Bizim ailede yürürken karar vermek irsî galiba o da volta atmaya başladı. Sanırın ilk basamağı hallettik.

- Tamam, Mediha Abla'ya söylerim ama gerisine karışmam.

- İntihar edeceğinden bahsetmeyi unutma sakın.

- Unutmam.

- Tam düğün gecesi kesecekmiş bileklerini.

- Tamam abi tamam, dedi odadan çıkarken.

Yalnız kalınca, Mediha'nın blöfümüzü umursamaması

durumunda ne yapacağımızı düşündüm. Bir çıkış bulamayınca kovdum bu olasılığı kafamdan. Kuzenim soğuktur ama kalbi vardır. Kendisi için ölecek bir insandan son buluşmayı esirgeyecek kadar mal değildir yani.

* * *

Evet yanılmamışım. Mediha'nın soğuk, güzel görüntüsünü ısıtan sıcak yüreği sorgusuz sualsiz Yusuf'u ölüme göndermeye razı olamamış. İlkay az önce buluşmayı kabul ettiğini haber verdi. Birazdan annem gelip onları arabayla arkadaşlarının yanına götürmemi isteyecekmiş. Kızlar son kez bir araya gelmek niyetindeler. Planın bu kısmı kardeşime ait. O da az değil. Bacaksız, nasıl da akıl etmiş. Bunun bir dalaveresi olsa ruhumuz duymadan götürecek işini. Kulağıma bir gelsin, vallahi bileklerini bizzat kesmek suretiyle oğlanın intiharını sağlama bağlarım. Daha dünkü bebeğin aşna fişnesi de ne oluyormuş?

Kapıda ayak sesleri... Annem geliyor galiba. Hemen kendimi kanepeye atıp uyku süsü verdim.

- Cengiz.

Evet annemin sesi bu. Kapı açıldı, içeri girdi.

- Cengiz oğlum.

Dirseğime yaslanarak doğruldum. Mahmur gözlerle bakıyorum.

- Ne uykusuymuş bu saatte böyle?
- Ne var ya?
- Hadi kalk da kardeşinle Mediha'yı götür.
- Nereye?
- Arkadaşlarıyla buluşacaklarmış.

Saatime baktım, kaşlarımı çattım. Bak sen şu ahlaksızlara. Akşamın sekizinde, iki kız arkadaşlarıyla buluşmaya gideceklermiş. Üstelik birinin evlenmesine de çeyrek var.

- Nereden çıkmış şimdi bu?

- Kalk kalk, kız başlarına dışarı çıkmasınlar bu saatte.

Sıkıntıyla doğruldum.

- Babam arabayı versin o zaman.

- Ehliyetin yok, dedi annem sanki ben var zannediyormuşum gibi.

Kanepeye attım yine kendimi. Araba yoksa ben de yokum.

- Tamam kalk hadi, söylerim verir.

Yeniden doğruldum ve ben önde, annem arkada indik merdivenleri.

Babam, anahtarı etinden et kopuyormuş gibi uzatırken; Ferit Bey tutturdu bizim arabayla gitsinler diye. Kabul etmedim. On sekiz yaşında balina kasa mersedese binecek kadar da kıro değiliz herhalde. Allah bilir ya, tüp de taktırmıştır bu ona. O kadar dedim babama dinlemedi, bizim gül gibi şahine tüp taktırdı. Üstelik ona zengin olduğumda bir benzinlik alma sözü bile vermiştim.

Annem bizimle bahçeye kadar çıkıp kızlardan gözümü ayırmamamı tembih etti. İlkay da Mediha ile birlikte arkaya geçiyordu ki müdahale ettim:

- Sen yanıma gel kızım, şoförünüz müyüm ben sizin?

Aslında niyetim Yusuf'u alınca, arkada Mediha ile birlikte oturmalarını sağlamak. Hayatının geriye kalan kısmında gitarını yalnız benim için tımbırdatsan bile ödeyemezsin borcunu dostum.

Annem bakıyor diye çok yavaş çıkarttım arabayı bahçeden ama sokakta kara şimşek gibi ileri atıldı bizim beyaz şahin.

- Abi yavaş!

Kardeşimin uyarısını umursamadan yüklenirken gaza, dikiz aynasından Mediha'nın güzel yüzüne bakıyorum. Yeşil gözlerinde Yusuf'a ümit vaat eden bir duygu yakalamaya çalışıyorum. Yok, bu kızın ne zaman ne düşündüğünü anlamak olanaksız. Allah ona ya duygularını saklamakta ben-

zersiz bir yetenek vermiş ya da ruhsuz yaratmış onu. Zor senin işin dostum, arkanda ben olmasaydım kes şu bileklerini de boşuna yorulmasın kalbin derdim.

Camiyi geçince u dönüşü yaptım. Buradan u dönüşünü yasaklayan adamın benzin fiyatlarından haberi yok galiba. Tabelaya itaat edecek olsaydım taa belediyenin önündeki göbeğe kadar gitmem gerekiyordu. Bizim araba gaz yakıyor ama o da parayla.

- Buradan dönüş yasak değil mi abi?

- Seni polis mi oturttu yanıma kız!

Annem de aynı bunun gibidir. Önde aralıksız başını yer babamın. Ben evlendiğimde arabamı şoförüm kullanacak ama yine de trafikte polis sireni gibi bir kadın istemem. Mediha ne güzel sessiz sessiz oturuyor arkada. Eminim bu kız ileride de olur olmaza düdük çalıp kocasının asabını bozmaz. Yusuf da ne cengaver şoför olur ya...

Nursen Teyze, camdan falan bakarsa göremesin diye arabayı apartmanın arkasına çektim. İyi ki de öyle yapmışım yoksa daha dış kapıda Galip Amca'ya yakalanacakmışız.

- İyi akşamlar Galip Amca.

- İyi akşamlar evladım.

- Kapı zaten yağlıydı, dedim elindeki kutuya ve sopaya bakarak.

- Yok yok hâlâ gacır gucur ötüyordu.

Deli bu adam. Kapının her yanını katrana bulamış hâlâ ötüyor diyor. Hiçbir yere ve Galip Amca'ya temas etmemeye özen göstererek girdim içeriye.

* * *

Bu Yusuf bazen tam sopalık oluyor. Herifi, gelip konuşmaya ikna ederken gitarının telleriyle boğmama az kaldı. Korkuyormuş, cesaret edemiyormuş. Neyse sonunda yola geldi de birlikte çıktık dışarıya.

Arabaya doğru giderken kulağına eğilip bir kez daha hatırlattım.

- Unutma kararlısın, intihar edeceksin, dedim.

- Hıhı, dedi.

- Düğün günü bileklerini keseceksin.

- Tamam.

Yöntemin bahsi geçerse çelişkili konuşmak inandırıcılığımızı sarsar.

Tam Yusuf için arka kapıyı açıyordum ki ön koltuğun boş olduğunu fark ettim. İlkay, Mediha'nın yanına geçmiş. Bu kızın bana sormadan kafasına göre iş yapmasından nefret ediyorum. Neyse belki böylesi daha iyi olur. Şimdi bizim yanımızda iyice dili dolaşır, hepten berbat ederdi işleri. Arabayı tenha bir yere çekip baş başa konuşmalarını sağlamak daha iyi. Direksiyona geçtim, Yusuf'un binmesini bekliyorum. Niye gelmedi hâlâ bu herif? Yoksa kapıyı mı bulamıyor. Embesil çocuklar gibi kıvranıyor arabanın yanında salak. İçeriden kola uzandım ve kapıyı ittim.

- Atla hadi Yusuf.

- Geliyorum.

Geliyormuş. Biz niye anlayamadık geldiğini. Şimdi de kapıyı tutturamıyor. Kafasını tavana vurduğu yetmez gibi ayağını içeri sokmadan kapıyı çekmeye kalkıyor. Keşke intihar yönteminin boynunu kapıya sıkıştırıp kırmak olduğunu söyleseydik. İnan şu halini görünce bunu yapabileceğinden hiç kuşkusu kalmazdı Mediha'nın. Karga tulumba bagaja tıkmalıydım seni Yusuf. Aşkıyla tutuşan adamın şapşallığını nasıl karşılıyor diye dikiz aynasında Mediha'yı buldum. Hep aynı ruhsuz ifade.

- Tamam mı, dedim Yusuf'a.

Anlamadan baktı suratıma.

- Binebildin mi, gidebilir miyiz?

- Evet, dedi.

Kontağı çevirdim.

- Merhaba, dedi Yusuf hafif arkaya dönerek.

Arka tekerlere pati çektirerek kalktım. Gözüm birden el freninin oraları kurcalayan Yusuf'a takıldı. En kıl olduğum şeydir.

- Ne yapıyorsun sen?

- Kemerimi takıyorum.

- Görüyoruz herhalde.

Boğarım seni o kemerle der gibi baktım.

- Pardon Cengiz, dedi.

Herif iki gün sonra bileklerini kesip dedesiyle buluşacak ama şimdi arabada kemerini bağlıyor. Hem de benim kullandığım arabada.

Caminin arkasındaki yola çıktım yine.

- Nereye gidiyoruz abi dedi İlkay.

- Gidiyoruz işte bir yere, dedim.

Belediyenin önündeki göbekten sağa dönecektim önce, park caddesi kalabalıktır, gören olur diye son anda sola kırdım. Etrafımda ne kadar araba varsa hepsi yüklendi kornalara. Onlara uysam dalaşacağız ama ehliyetim yok. Beklemeden bastım gaza.

- Abi ne yapıyorsun, kırmızıda geçtin.

- Ee gidiyoruz kızım, dedim.

Garaj yolundayız. Pazar yerine girsek şarapçılar vardır şimdi orada. Boş bir arsaya çeksek gören olur, yanlış anlaşılır. Küçük yerde yaşamanın sıkıntısı işte. Şeytan diyor bas gaza, doğru Bursa'ya... Ehliyetim olsa hiç beklemem.

- Abi nereye gidiyoruz?

Allah bu kızı alana sabır versin. İki dakika sus da otur işte. Bak Mediha'nın sesi çıkıyor mu?

- Nereye gidelim Yusuf?

Soruma yanıt alamayınca dönüp intihardan vazgeçirmeye çalıştığımız arkadaşıma baktım. Yusuf çoktan gideceği

yere gitmiş, oturduğu koltukta yalnız posası kalmış. Bu şimdi konuşma yapacak da kız çüşuhüruşa gelip Almanya pasaportunu yırtacak. Uyansın diye baldırını dürtünce irkildi.

- Bak kızlar nereye gideceğimizi soruyorlar.

- Ben bilmem ki.

Allah senin cezanı vermesin.

- İntihar etmeyi bilirsin ama, dedim.

Karnına yumruk yemiş gibi dudaklarını büzdü. Sanki motor bile sustu. Biraz sert kaçtığının farkındayım. Ekip niye toplandığımızı unutmasın diye yaptım.

Sola, pazar yerine kırdım direksiyonu. Yusuf'a yan gözle bir daha bakınca rolünü aslında gayet iyi oynadığını fark ettim. Salmış çocuk kendini. Bileklerini çoktan kesmiş de içinde bir damla kan kalmamış.

- Kavaklaraltı Parkı'na gidelim abi.

- Gören olmaz mı?

- Yoo akşamları pek kimse gitmiyor oraya.

Kaşlarımı çatıp dikiz aynasından gözlerine yapıştım. Sen nereden biliyorsun akşamları tenha olan parkları?

- Abi yavaş!

- Cengiz!

Ve ben niye çıkartıyorum arabayı kaldırıma? Çöp varillerine bir tampon boyu kala durdum. Helal olsun Mediha'ya, bir onun sesi çıkmadı.

- Tamam, tamam her şey kontrol altında.

- Önüne niye bakmıyorsun abi?

Kız kardeşimin gece yarısı tenhalarda dolaştığını öğreniyorum da ondan. Şu iş bitsin soracağım ben sana. Bu lanet vites de geriye geçmiyor bir türlü.

- Ayağını debriyajdan çekip tekrar bas abi.

- O niyeymiş?

- Takıldı mı debriyaja tekrar basmak gerekiyor.

Direksiyonun başına oturduğu yok da çok bilmişlik yapıyor ukala. Hadi gör bakalım bir faydası var mı demek için ayağımı debriyajdan çekip tekrar bastım. Vites tık diye geçince şaşkınlıktan ağzımı açamadım. Gizli gizli arabayı da mı kaçırıyor acaba? İyice bir ifadesini almalı bu kızın.

Kaldırımdan inerken tekerleri milim milim döndürdüm. Benim yerimde acemi birisi olsaydı kesin tamponu harcamıştı.

- Öyleyse Kavaklaraltı Parkı'na gidiyoruz, dedim yine pati çektirerek kalkarken.

Göbekten sola döndüm. Önümde yaşlı bir adam bisikletiyle saatte on metre hızla giderken, yolu tam ortalamaya çalışıyor. Hafiften bir kornaya dokundum, herifin tındığı yok. Babası ölürken yolu buna bırakmış, bir de yemin ettirmiş kimseye kullandırtmasın diye. Oturt tampona, gideceği yere kadar sevabına götür ama şimdi Allah katında daha makbul bir iş peşindeyim. Vitesi boşa alıp, gazı bir kökledim, aynı anda kornayı da bağırtınca amcanın feleği şaştı. Ben açtığı yoldan geçerken, o kaldırımı aşmış yandaki evlerden birine davetsiz dalmak üzereydi.

- Abi napıyorsun ya?

Şimdi dikiz aynasından ne yaptığımı anlatacağım sana ama yine yoldan çıkmak istemiyorum. Pekin gibi memleket, bütün yolları bisikletliler işgal etmiş. İleride onlara özel yol yaptıracağım. Yalnız bunun tamamını cebimden karşılayamam, belediyenin de yardımcı olması şart. Neticede ben de parayı denizden kum çeker gibi kazanmayacağım.

Kırmızı ışıkta geçince lafını ağzına tıktım İlkay'ın.

- Yol boştu!

Dümdüz devam etseydim, doğrudan stadyumun önüne çıkacaktık ama ben özellikle sağa döndüm, sonra da sola... Düğün salonunun yanından geçerken de iyice yavaşladım ve başımı çevirip Yusuf'a baktım. İşte dostum, şan-

sını doğru kullanmazsan iki gün sonra, sevdiğin kız burada bir başka adamla dans edecek. Belediyenin gönderdiği bir herif onların karı koca olduklarını duyuracak. Mediha şu kapıdan Almancı'nın kollarında çıkacak. Ve devamını biliyorsun. Delikanlı adamın kalbi dayanır mı buna? Dayanmaz. Öyleyse göreyim seni. Bu akşam Kavaklaraltı Parkı'nda yıldızların şahitliğinde, Mediha'nın yeşil gözlerinin içine bak ve hayatının en güzel bestesini yap ki ömrünün geriye kalan bölümünde aşk acısının feryatlarından başka ezgiler de tımbırdatabilesin. Hadisenin merkezinde değilken benim bile içim köpürdü. Sen esas oğlansın, üstüne bir de müzisyensin. Kim tutabilir seni? Buradan Almanya'ya kadar name yapabilmen lazım. Kızlar olmasaydı bunları söylerdim şimdi ona. Çekirgesini ölüm kalım dövüşüne hazırlayan Çin'li bir usta gibi hissediyorum kendimi.

Düğün salonu geride kalınca yüklendim yeniden gaza. Yolun bitiminde sağa döndüm ve stadyuma gelince tekrar sağa... Gerçekten de park tenha görünüyor; yine de ana kapıdan girmesek daha iyi. Patikaya sürdüm arabayı ve arkadaki arsaya park ettim.

İnince sayım yaptım, eksik görünüyoruz. Ben, Mediha ve İlkay... Çok affedersiniz bir hıyar kayıp. Sağ ön koltukta oturmuş onu tekmeleyerek çıkartmamı bekliyor. Kapıyı açıp, kafamı uzattım içeri. Dişlerim tamamen kenetli, öfkeyle sordum:

- Gelmiyor musun oğlum?
- Abi ben şimdi...
- Ne ne! Ne şimdisi?
- Ne konuşacağım ben onunla?

Kız, iki gün sonra evlenecek ya sen de tıpkı bir kocakarı gibi bilmesi gerekenleri anlatacaksın ona. Hey benim güzel Allahım, bir girişiğim organizasyona bir de elimdeki mal-

zemeye bak. Şu halde kızın önüne bıraksam, iki gün sonraki düğünün resmi damat adayı ve üstüne Münih Filarmoni Orkestrası'nın en has adamı da olsa kız yol yakınken döneyim der. Kafamı arabadan çıkarttım.

- Siz şu köşedeki masaya oturun biz geliyoruz.

- Tamam konuşun biz burada bekliyoruz, dedi İlkay.

Aferin, kız başlarına oturmaya çekindiler. Böyle arabanın başında beklemeleri de şık değil ya başka çare yok. Girip Yusuf'un yanına oturdum.

- Yusuf!

- Hı?

- Oğlum bak, insanın hayatta önemli kararlar vermesi gereken anlar vardır. Anladın mı?

- Hıhı.

- Geri dönüşü olmayan anlar... Anladın mı?

Kafasını salladı.

- İşte bu an öyle bir an. Geri dönüşü olmayacak bir an. Hayatının konuşmasını yapacaksın oğlum kızla. Onu sevdiğini söyleyeceksin. Yıldızlardan bahsedeceksin. Onsuz yaşayamayacağından, yalnız onun için nefes aldığından falan... Anladın mı?

Coştum, tutamıyorum kendimi. Konuştukça konuşasım geliyor. Ağzımı açıp kapatıyorum, sözcükler kendiliğinden dökülüyor dudaklarımdan. Şu an elimde Yusuf'un gitarı olsa vallahi bir yandan da onu çalarım.

- Cengiz!

Kızın güzelliğini anlatması gerektiğini söylemiyorum sadece. Kızın güzelliğini anlatırken kullanacağı cümleleri de hazır veriyorum. Aşkının büyüklüğünü onun yerine resimliyorum.

- Cengiz!

Kolumu dürtünce durdum.

- Abi kızlar dışarıda bekliyorlar, çıkalım artık.

- Anladın mı sen?

- Anladım.

Gözlerinin içine diktim gözlerimi. Gerçekten de anlamış gibi bakıyor.

- Bak intihar edeceğini sık sık vurguluyorsun tamam mı?

- Tamam.

Planda küçücük bir değişiklik yapıp, biraz bekledikten sonra çıkmasını söyledim.

Umutsuz gözlerle baktım kuzenime.

- Ben vazgeçiremedim, kesin intihar edeceğim diyor.

Mediha'dan çok İlkay etkilendi.

- Yapar mı yapar, dedim.

Eminim kuzenim sevmediği bir adamla evlenmek pahasına kendisine âşık bir insanı öldürmeyecektir.

Arabanın kapısı açıldı ve Yusuf çıktı. Evet, yüzündeki üzgün ifade gayet iyi. Senin için işi o kadar kolaylaştırdım ki, bundan sonrasını beceremezsen zaten yaşama. Arabanın kapısını kilitleyip:

- Hadi gidelim dedim.

Yusuf, Mediha'nın onu dövmesinden fena halde korkuyormuş gibi arkama saklanarak yürüyor. Parkın daracık kapısından geçerken de en sona kalmaya çalıştı ama kaçmasından korktuğum için izin vermedim. Köşedeki masaya doğru yürüdük. Mediha arkası havuza dönük oturdu. Tam karşısındaki sandalyeyi çekip, Yusuf'a işaret ettim. Biraz zorlansa da kızın karşısına yerleşmeyi becerdi.

- Siz konuşun, dedim.

İki masa yana oturduk İlkay'la.

- Yusuf çok garip duruyor abi.

- Tabii garip olur kızım, herif iki gün sonra ölüyor.

Korkuyla yüzünü buruşturunca yanağındaki gamze çıktı ortaya.

- Ay abi ne biçim konuşuyorsun öyle.

- Sen buranın akşamları tenha olduğunu nereden biliyorsun?

- Dersaneden dönerken geçiyorum ya...

Yanıt vermek için hiç beklemedi ve takılmadı. Doğru söylüyor herhalde. Aslında gece yarısı dershanelere gitmeler falan da sakat. Kocaman kız olmuş, yarın birisi takılır peşine, al başına belayı.

İyi görebileyim diye sandalyemi yan çevirdim. Yusuf birşeyler anlatıyor da öyle çok coşkulu gözükmüyor. Mola isteyip silkelesem mi hergeleyi? Mediha'nın yanında da tenis topu gibi kalmış kerata. Kız boylu tabii. Bizimki hem ufak, hem tombul.

- Güzel çocuk bu Yusuf.

- Nesi güzel abi?

- Şekli şemali düzgün yani.

Yorum yapmadı İlkay. Galiba benimle aynı fikirde değil.

- En azından Almancı'dan iyi.

- Cemal Abi yakışıklı bir kere abi.

- O karga gibi burunla?

- Boyu bosu var en azından.

- Allah'ın leyleği işte.

- Yoo hiç de değil. Spor yapmış, vücudu gayet güzel.

Utanmaz bacaksıza bak. Elin Almancı'sının kaslı vücudundan bahsediyor abisine.

- İstersen Mediha cayınca seni verelim!

Vallahi billahi hoşuna gitti. Kız milleti değil misiniz, topunuzun köküne kibrit suyu. Almancı yakışıklı olabilir, zengin olabilir, sırtını Avrupa'ya da dayamış olabilir ama bir kusuru var. İki gün sonra bileklerini kesme olasılığı yok. Umarım Yusuf, intihar mevzusunu hakkını vererek işlemeyi becerir.

- Ne içersiniz?

Siz içseniz içseniz zıkkım içersiniz der gibi sordu bunu tepemize dikilen suratsız garson.

- Bize dört tane kola getir.

İki kişi niye dört kola istiyor diye salaklaştı.

- İkisi şu masaya.

Şimdi muhabbetin ortasına dalıp Yusuf'u hepten felç etmesin. İlkay garsonun arkasından bakıp:

- Belki kola içmeyeceklerdi abi.

Kız aklı işte.

- Ne fark eder kızım, biz buraya susadık da mı geldik.

Saçmaladığını anladığından hiç sesini çıkartmadı.

- Herif intihar edecek intihar, otopside midesinden ha kola çıkmış ha ayran.

- Abi ya...

Bu defa da ben hak veriyorum ona, biraz abarttım.

- Yazık be çocuğa, dedim.

Gözlerimin önüne Yusuf'un mermer bir tezgâhın üzerinde yatan cansız bedeni geldi. Ürperdim.

- O da madem deli gibi âşık niye bu kadar beklemiş?

Çatılmış kaşlarına baktım kardeşimin. Benim hatırladığım daha kalındı bunlar.

- Söz olmuş, nişan olmuş düğüne iki gün kala aklı başına gelmiş.

- Sen kaşlarını mı alıyorsun kız?

Donup kaldı edepsiz.

- Kız senin yaşın kaç başın kaç? Utanmıyor musun?

- Abi her şeye karışma sen ya!

Dudakları titremeye başladı. Biraz daha gitsem üzerine ağlayacak. Yaptığından utanmasa böyle hassaslaşır mı? Yusuf'un derdini bir çözelim buna da iyi bir ayar çekmek şart.

- Vicdansızlaşma kızım. Çocuğun aklı başına geç geldi diye ölmesi mi lazım?

Konu değişsin diye söyledim bunu.

- İkide bir ölümden bahsedip durma abi.

- Benim çok mu hoşuma gidiyor zannediyorsun kızım.

En yakın dostum toprak olacak.

- Kola, deyip garson önümüze şişeleri bıraktı.

Peçete, sipsi, bardak... Hiçbiri yok. Bu parkı ben işletiyor olsaydım, bu herifi buraya ancak ağaç diye dikerdim.

- Onlarınkileri de buraya bırak, dedim.

Kendim götürüp ortamı da yoklarım. Gerçi vaziyet pek parlak gözükmüyor. Yusuf karnından ya da başka bir yerinden konuşmayı bilmiyorsa deminden beri tek kelime ettiği yok. Hâlâ niye dikildiğini anlamak için tepemizdeki keresteye baktım.

- Ücreti hemen alıyoruz.

Kütük, dört tane kola parası biriktirip buraya geldiğimizi zannetmesin diye elimi bilerek yanlış cebe sokup arabanın anahtarını masanın ortasına attım. Sonra da herifin suratına bakmadan parayı uzattım. Üstünü verirken utanmadan ağırdan alıyor ki bahşiş vereyim. Surat da sevimlileşti birden. Ulan alnımda enayi yazsa bile senin onu okuyabilecek kadar tahsilin var mı? En son bozukları da alıp cebime attım.

- Bahşiş bekledi abi, dedi Ilkay ben hayal kırıklığıyla ayrılan hıyarın ense tıraşını seyrederken.

- Hayvanat bahçesinde goril olarak işe girmedikçe benden kuruş alamaz.

- Abii, dedi gülerek.

Ortamı yumuşatmak konusundaki becerime kendim bile hayranım.

- Şunların kolalarını götüreyim, dedim.

Masadan kalktım, yanlarına doğru gidiyorum. Yusuf ağzında birşeyler geveliyor galiba ama benim ona öğrettiklerimi anlattığından emin değilim.

- Buyurun, kolalarınız.

Mediha'ya çaktırmadan, cesaretlendirmek için göz kırptım müstakbel intihar kurbanına. Önüne koyduğum şişeye bütün sorunlarını çözecek bir iksirmiş gibi yapıştı. Yanla-

rından ayrılmadan önce kuzenimin gözlerinde etkilenmiş bir ifade aradım ama her zamanki boş bakışlardan fazlasını göremedim.

* * *

- Nerede kaldınız, dedi annem bizi bahçede karşılarken.

- Gülseren'in abisinin düğün kasetini seyrettik.

Tıpkı parkın akşamları tenha olduğunu nereden bildiğini sorduğumdaki gibi bu yalanı da hiç beklemeden uydurdu İlkay. Korkulur bu kızdan. Belki annemi babamı ve beni parmağında oynatıyor da ruhumuz duymuyor.

- Cemal telefon etti, dedi annem Mediha'ya.

Kuzenim herhangi birinden bahsediliyormuş gibi ilgisiz karşıladı haberi. Onu tanımasam parkta Yusuf'tan çok etkilendi de nişanlısını sildi diyeceğim.

- Sana düğün için bir sürprizi varmış ama annesi ne olduğunu söyletemedi.

Bunu da düğünlere ve sürprizlere fazlasıyla alışık bir insanın soğukluğuyla karşıladı. Onları aşağıda bırakıp, yukarı bizim daireye çıktım. Üç beş saat önce annemin gelip beni kaldırdığı kanepeye uzandım. Canım şu an bir tek şey yapmak istiyor. Gidip Yusuf'u bir temiz sopalamak... Mediha'ya intihar etmeyeceğine dair söz vermiş. Oysa ben ona en güçlü silahımızın bu olduğunu bir gerizekâlının kavrayabileceği açıklıkta anlatmıştım. Daha ne yapabilirdim? Kendi kuzenimi kaçırıp zorla ona veremem ki. Senin yerinde ben olsaydım Yusuf, sevdiğim kız için dünyanın dönüş yönünü bile değiştirirdim. Bir film seyretmiştim o geldi aklıma. Adamın burnu çok uzundu da sevdiği kadına açılamıyordu. Salağın tekine yardım ediyordu kadını tavlasın diye. Sonuç hüsrandı. Allahtan ben aşkın sıkıntılı bir uğraş olduğunu bilecek kadar gerçekçiyim. Yaşıtlarım gibi hayal aleminde dolaşmıyorum. Yok hayır, hiç âşık olmadan ölecek değilim.

Her şeyin zamanı var. Kaldırabileceğin yükün altına gireceksin. Biraz ağırlaşmayı bekleyeceksin ki, sevda rüzgârı ayaklarını yerden kesemesin. Zengin, güçlü ve olgun bir erkeğin aşkıyla zavallı Yusufcuk'unki bir olur mu? Gözlerimi kapatıp, on onbeş yıl sonraki halimi düşündüm. Üzerimde nefis bir takım elbise, şakaklarımda hafif kırlar, altımda lüks bir araba... Yakışıklı mıyım ben acaba? Gerçekten merak ediyorum bunu. Kendimi kadın gözüyle görebilmeyi çok isterdim. İşin aslı, para olduktan sonra tipin de o kadar önemi yok. İleride kadınlar beni çok beğenecekler ve karım olmak için can atacaklar. Hiçbirine yüz vermeyeceğim; biri hariç: Bir kez âşık olup, ölene kadar âşık kalacağım kadın. Bazı geceler gözlerimi kapattığımda onu görür gibi oluyorum. Sanki elime kalem alıp zorlasam, resmini çizeceğim kağıda. Büyü bozulmasın diye yapmıyorum bunu. Zamanı geldiğinde onu görünce hemen tanıyacağım. Yıllardır seni bekliyordum diyecek bana. Geceleri kendimi böyle düşüncelere kaptırıp, sabah uyandığımda da utanıyorum. Kanepeden kalkıp odama gittim. Pijamalarımı giyindim. Bu gece her zamankinden başkayım. İşte gözlerimi kapatmadan bile hayalî sevgilimin yüzünü görüyorum. Galiba Yusuf'un durumu iyiden iyiye hassaslaştırdı beni. O uzun burunlu adamın filminde yakışıklı ama salak olan âşık ölmüştü. Benim zavallı dostum yakışıklı da değil. Sadece salak. İleride bir baltaya sap olamazsa, ki bu hiç de küçük bir olasılık sayılmaz, ona ölene kadar bakacağım.

Aşağıdakilerin gülüşmeleri geliyor kulağıma. Ne zaman kalkıp gitmeyi düşünüyor bunlar? Dayım boğazını patlatarak birşeyler anlatıyor. Kesin ağzını bozmadan edemiyordur ve annem renkten renge giriyordur. Yorgun hissediyorum kendimi, uykum geliyor.

* * *

Sabah kahvaltıdan sonra kuaför tantanası başladı. Akşamki kına için sülaledeki bütün kadınların kafalarını süslemeleri gerekiyormuş. Üçüncü turdan dönmüştüm ki annem beni yine bahçede karşıladı ve hemen yukarı çıkıp salonda kendisini beklememi söyledi. Yüzündeki ifadeyi tanıdım. Çocukken banyonun kapısı altındaki aralığı havlularla kapatıp havuz yapmayı denemiştik. Yalıtımdaki başarısızlığımız yüzünden bütün evi su basmıştı. O günkü gibi bakıyordu.

Kapı açıldı ve önden İlkay arkasından annem girdi içeri. Daha doğrusu annem kardeşimi içeri fırlattı.

- Dün akşam parkta ne işiniz vardı?

Sürpriz bir soru.

- Ne karıştırıyorsunuz hemen anlatın vallahi kopartırım etlerinizi.

O gün yani evi su bastığı gün, hayatımızın en kötü dayağını yemiştik annemden. Sekiz yaşındaymışım gibi korktum birden.

- Ne parkı anne?

Kardeşim soruyu soruyla karşıladı.

- Sus inkâr etmeyin! Sevim görmüş sizi. Mediha ile Yusuf baş başa ne konuştular?

İlkay'la gözgöze geldik bir an. Ben senin vereceğin ifadeyi peşinen imzalamaya ve kesilecek cezaya razıyım. Sadece Sevim Teyze'yi öldürecek kadar yaşamak istiyorum. Biz onu nasıl göremedik ki?

- Yusuf intihar edecekmiş anne, dedi İlkay.

- Ne intiharı?

- Mediha Abla'yı seviyormuş.

Bunun annemi azıcık da olsa yumuşatacağını umuyorken:

- Tüh rezil, dedi.

- Abim konuşmuş vazgeçirememiş. Biz de...

- Allah sizin cezanızı versin!

Bizim ailede düşünürken yürümek irsî demiştim değil mi? Odanın ortasında gidip gelmeye başladı. Birden durup:

- Senin başının altından çıktı değil mi bu akıl, dedi bana.

Sesimi çıkartmadım.

- Söyle! Senin başının altından çıktı değil mi bu?

- Ama Mediha'ya söz vermiş, intihar etmeyecekmiş.

- Yaa... Lütfetmiş beyefendi.

Yine odanın içinde turlamaya başladı. Burnundan soluyor. Şu hale bak, on sekizime girmeme üç beş ay kaldı, annemden küçük bir çocuk gibi azar işitiyorum. Hatta kulağıma yapışıp beni bir güzel sopalamasından bile korkuyorum. Düştüğüm bu durumun sorumlusu sensin Yusuf. Bari bir işe yarasaydı. Mediha'yı Almancı'nın elinden kurtarsaydın da annem beni belediye binasının önünde iki gün dövseydi.

- Hiç mi sizde kafa yok ha, hiç mi kafa yok?

Durdu. Sırayla bir kardeşimin bir benim gözlerimize bakıyor.

- Düğün arifesinde yapılacak iş mi bu?

- Anne biz...

- Sus anne deme bana aptal kız. İnsanların kulağına gitse alın kızınızı başınıza çalın demezler mi?

Üzerimize atlayıp ikimizi de parçalayacağından korkarken yine yürümeye başladı. Öfkeden gözü dönmüş olmasa ona karşılık verir, Ilkay'ı değilse bile beni böyle çocuk gibi azarlamasının yakışık almadığını söylerdim.

- Düğün bitene kadar o gerizekâlı arkadaşına göz kulak olacaksın!

Yusuf düğünden önce ölmeyi denerse ya da başka bir delilik yapmaya kalkarsa bacaklarımı kıracakmış. Direktiflerin ardından anlayıp anlamadığımı öğrenmek için öyle bir bağırdı ki yerimden sıçradım.

- Tamam, dedim.

Bahçeden araba sesi gelince annem cama koştu. Bakmadan da dizel motoru sesinden tanıyabiliyorum. Cemal Efendi mersedesiyle müstakbel karısını kuaföre götürmeye geldi.

- Çabuk kız, sen de hazırlan, dedi annem İlkay'a.

Bana da gidip Yusuf'a göz kulak olmamı emretti. İçeride yalnız kalınca yaralandığımı hissettim. Yeğenini yağlı kocaya kapılatabilmek uğruna öz annem çatır çatır harcıyor beni. Paranın gözü kör olsun. İşte bu yüzden zengin olmak istiyorum.

Neydi bütün öfkesinin nedeni? Almancıların kulağına, gelinlerinin düğünden iki gün önce bir gençle parkta baş başa oturduğu giderse, alışverişi bozarlarmış. Alın kızınızı başınıza çalın derlermiş.

Düşündüğüm şey korkutuyor beni. Yapar mıyım yaparım. Henüz kimse benim karanlık yüzümü görmedi. Saçlarınızı boşuna yaptırıyorsunuz bayanlar ve boşuna kına yakıyorsunuz. Bu düğün olmayacak.

Annemin emri doğrultusunda Yusuf'a göz kulak olmak için çıktım. Mersedesin yanından geçerken bu lanet arabayı bir balyozla parçalamanın ne kadar zevk vereceğini düşündüm ve dayanamayıp bir tekme attım sağ ön tekerine. Kahrolası şeyin alarmı çalmaya başladı. Bir an ne yapacağımı şaşırdım. Kaçsam görürler hepten rezil olurum. Şimdi annem beni arabanın başında yakalayacak ve dünürlerine yaranmak için saçımı başımı yolacak. Ayağım kırılsaydı da atmaz olaydım şu tekmeyi. İşte bizim ekip... Annem, babam ve yengem kapıda... Cemal bile onlar kadar önemsememiş hadiseyi. Camdan bakıyor. Elindeki kumandaya basınca arabanın feryadı son buldu. Galiba bir açıklama yapmam lazım.

- Geçerken kolum çarptı.

- Ah zo, dedi Cemal.

Sanırım annem dışında herkes inandı. Kalıp onu da ikna etmek isterdim ama zamanım kısıtlı. Bir an önce gidip Yu-

suf'a göz kulak olmalıyım. Arabanın alarmından haberim yoktu. Amma kıymetliymiş malları. Allah bilir Türkiye'ye gelirken takmışlardır. Biz hiç mersedes görmedik ya çalarız sonra.

Cami avlusundan geçtim yine. Yusufların zilini çaldım. Otomatiğe basılınca kapıyı ayağımla ittim ki oram buram yağlanmasın. Daire kapısını Nursen Teyze açtı.

- Hoş geldin çocuğum.

Oğlunun acısından habersiz, gülümsüyor kadıncağız. Sağda salondan çekiç, solda Yusuf'un odasından gitar sesi geliyor. Müzik devam ederken çekiç sustu.

- Kim geldi?

- Benim Galip Amca. Cengiz.

- Hoş geldin.

Bu evde herkes seviyor beni. Galip Amca'nın hatırını sormak için salonun kapısına gittim. İçeride durum pek parlak gözükmüyor. Halının üzerinde odun kıymıkları ve çiviler... Kanepenin sağ başı dağılmış.

- Nasılsın Galip Amca?

- Fena değil.

- İyi iyi. Kırıp döktü mü ondan iyisi yok, dedi Nursen Teyze.

Galip amca yanına çağırdı beni.

- Tut şunu dedi, vernikli bir tahtayı uzatarak.

Kalemle işaretlenmiş yere, sağındaki kutudan çıkarttığı menteşeyi yerleştirdi.

- Kadın yapı itibarıyla erkekten zayıf bir yaratıktır.

Tane tane söyledi bunu. Annemi ve babamı hatırlayıp, "Hayır öyle değildir Galip Amca," demek geldi içimden.

- Bu menteşeyi de aynı benim gibi tut. Kaydırmadan...

Halının üzerindeki çivileri karıştırmaya başladı.

- Pek çok büyük insan bunu belirtmiştir. Mevlana'dan Nietsche'ye kadar...

Galip Amca biraz sıyrık ama çok kültürlü adam. Mevlana'yı biliyorum. "Gel! Ne olursan ol yine gel!" Öteki adamı tanımıyorum.

- Bıraksana çocuğu sana çıraklık etmeye mi geldi o?

Annem beni sırtımda iki çuvalla görse neden üçüncüsünü de yüklenmedim diye kızar. Nursen Teyze, oğlu olmadığım halde kıyamıyor bana.

- Kadının yanına gidiyorsan kırbacını unutma evlat.

Ve babam benimle bir gün oturup sohbet etmemiştir.

- Rahat bırak çocuğu rahat.

Galip Amca, birden öyle sert baktı ki Nursen Teyze'ye, ben bile korktum. Vernikli tahtayı kanepenin başına monte edene kadar yardım ettim ona. Beni oturtup eserini neşeyle test ettirdi. İstendiğinde kanepenin yanından çıkartılabilen gizli bir sehpa.

Salondan çıkarken, arkamdan:

- Evlenme demiyorum, dedi.

Yusuf'un odasına girmeden önce banyoda sıcak su musluğunu açarak ve lambayı yakmadan ellerimi yıkadım.

Beni görünce gitarını yanına bıraktı. Dün akşam yediği haltın mahcubiyeti var yüzünde.

- Kutlarım, dedim karşısındaki mindere otururken.

- Atlatmışsın intihar tehlikesini.

Sesini çıkartmadı. Dün Sevim Teyze cadısının bizi parkta gördüğünü ve annemin her şeyi öğrendiğini söyledim. Yeterince endişelenmedi, çünkü annemin öfkeli halini tanımıyor.

- Böyle bir şeye kalkışmamalıydık.

Beni suçluyor. Ortada bir suç olsaydı haklıydı. Oysa söz konusu olan bir beceriksizlik sadece. Baştan sona doğru bir hareketti ve ben kesinlikle yediğimiz haltın arkasındayım.

- Hadi birşeyler çal, dedim.

- Sen müzikten hoşlanmazsın ki.

Benim için değil, kendin için çalacaksın. Yeni planımı öğrenmeden önce biraz yatışman gerekli.

- Kim demiş, dedim.

Gitarını kucağına aldı. Dokunan küt parmaklara hiç de yakışmayan tiz sesler çıkartıyor teller. Hüzünlü, hoş bir melodi. Hızlanıyor, yavaşlıyor, sonra tekrar hızlanıyor. Eminim kendisi bestelemiştir. Yusuf'a bakınca, müziğin insanı yaşamdan kopartıp uyuşturan etkisini görüyorum. Kucağındaki gitarın telleriyle kıskıvrak bağlanmış olmasa, aşkının elinden alınışına bu kadar duyarsız kalabilir miydi? Kafamı duvara yaslayıp, gözlerimi kapattım. Tın tın beynime vuran sesler acaba beni de sersemletebilir mi? İşte o yüz belirmeye başlıyor hayalimde. Yemyeşil gözler, incecik kaşlar...

- Harika bir planım var Yusuf!

Beni duymamış gibi devam ediyor çalmaya.

- Yusuf dinle beni. Başarı olasılığı yüzde yüz.

Ayağa kalktım. Bu oda da ne kadar küçük. İnsan bir baştan ötekine üç adımda ulaşıyor.

- Dünkünün devamı. Annem dedi ki...

Annemin farkında olmadan bize yol gösterdiğini anlatıyorum. Almancılar'ın dün akşamdan haberleri olsa kızı almaktan vazgeçerler. Gitarı kucağından indirmeden çalmaya ara veriyor Yusuf.

- Nasıl haberleri olacak dün akşamdan?

- İşte bunu biz sağlayacağız.

Deliymişim gibi baktı bana.

- Sevim Teyze'ye söyleyelim onları da arasın, dedi ve çalmaya devam etti.

Nankör herif. Sanki dava benim de onu zorla çekiyorum işin içine.

- Bu o kadar zor değil. İmzasız bir mektup bırakırız arabalarına.

Tellere dokunan eli durdu ve gitarı kucağından indirdi.

- Ne mektubu?

- Senle Mediha'nın parkta baş başa göründüğünü açık eden dedikoducu bir mektup.

- Olmaz abi!

Kafasını iki yana sallayıp elleriyle garip hareketler yapıyor.

- Kesinlikle olmaz. Yapamayız bunu.

* * *

Okuldan çıkalı beri doğru dürüst kalem aldığım yok elime. Bu yüzden anlatım biraz zayıf kalmış olabilir, kusura bakmayacak artık Cemal Bey. Zaten hepi topu ne kadar ki: Cengiz Bey; nişanlınız Mediha Türkoğlu, dün Kavaklaraltı Parkı'nda sevgilisi Yusuf Çerçi ile baş başa görüldü. Düğünden önce bunu bilmeniz sizin için iyi olabilir.

"Birbirlerini ölecek kadar çok seven insanların arasına girmeyin." de yazacaktım ama bunun mektubu yazanın kimin tarafında olduğunu gösterdiğini fark edince vazgeçtim.

Masanın üzerinde ütüleyerek güzelce dörde katladım kağıdı ve ayağa kalktım. Yusuf gitarına sarılmış yerde oturuyor hâlâ.

- Cengiz oğlum, doğru değil bu ya...

Ah benim çileli başım.

- Yusuf sen bu kızı seviyorsun değil mi?

- Seviyorum tabii abi.

- Beni işletmiyorsun yani.

- Ya Cengiz, bu mektup falan fazla oluyor ama.

- Oğlum bak, hayatta uğruna savaşılabilecek en önemli şey aşktır.

Küçük bir çocuk gibi gözlerini kırpıştırarak bakıyor bana. Elimdeki mektubu köşesinden tutup yüzüne doğru salladım.

- Şu kağıttaki üç satırla sen aşkın için ateş ediyorsun oğlum.

Konuşmaya başladım mı coşuyorum. Birkaç dakika süren nefis bir nutuk çektim ona. Aşkın kutsallığından girip, zamanın geri dönmeyen okundan çıktım. Söylediklerimi bir manda dinleseydi Aslı için dağları delen Ferhat'ın coşkusuna kavuşurdu. Yusuf ise ancak benim onun yerine yazdığım mektubu, ben Almancılar'ın arabasına koyarken sesini çıkartmadan patates gibi oturabilecek kıvama geldi.

- Ya abi tamam ama bana hâlâ doğru değil gibi geliyor.

Üstelik gönülsüzlüğü de devam ediyor.

* * *

Saat gecenin biri. Dayımların salonundayız. Yarın bu saatlerde kayınpeder olacağını zanneden Ferit Bey, Almanya'daki hava durumunu aktarıyor. Sabahtan beri alkol alamayan dayım mazotsuz tarlaya sürülmüş bir traktörün keyifsizliğiyle dinliyor onu. Annem, kardeşinin bıraktığı boşluğu Ferit Bey'in her söylediğine şaşırarak doldurmaya çalışıyor. Herif güneşten bahsetse o, "Yaa! Almanya'da güneş var mı?" diyecek. Cemal, kınanın ardından düğüne bir adım daha yaklaşmış olmanın keyfiyle Mediha'yı süzerken ağzı ve kulaklarını birleştirmeye çalışıyor. Bakalım dışarı çıkıp arabanın ön camının tam orta tepesine bantlanmış mektubu bulup okuduğunda da mutluluğunu koruyabilecek misin? Aslında mektubu sahibine, kaldıkları eve bir gece operasyonu düzenleyerek ulaştırmayı planlıyordum. Kınadan sonra postu buraya serince, görevi uykumu bölmeden de yapabileceğimi düşündüm. Telefonda verdiğim müjdeyi Yusuf, tahmin ettiğim gibi yeterli coşkuyla karşılamadı. Aşk yürek ister. Ya da benim gibi sağlam bir dost... Senin yüzün ikincisi sayesinde gülecek Yusuf Efendi. İleride ne kadar şanslı bir sıpa olduğunu anlayacak ve beni öven marşlar besteleyeceksin.

Sabahtan tanıdığım ses yükseldi bahçede. Fena irkildim.

- Alarm, diye bağırdı kayınvalide.

Suratından sırıtkan ifadeyi silmeden cama koştu Cemal ve:

- Şayse, diye bağırdı.

Dönüp kendini salondan dışarı atarken gülmediğini fark ettim. Camda onun bıraktığı yeri ben doldurdum. Bahçe kapısından çıkmak üzere olan tombul bedeni görünce az kalsın "Yusuf!" diye bağırıyordum. Cemal'in yaptığını yaptım yine. Solandan dışarı attım kendimi. Ben ayakkabılarımı giyerken o dış kapıdan çıkıyordu. Peşine takıldım. Temposunu gittikçe artırarak viyaklamaya devam eden mersedesin yanından rüzgâr gibi geçtim. Cemal sokağa çıkınca, gideceği tarafa karar vermek için durakladı bir an. Bu fırsatı değerlendirip ona yetişmek için yıldırım gibi atıldım ileri. Tam aramızda üç beş metre kalmıştı ki o da kendini jet motoru gibi ateşledi. Ne yapmaya çalışıyor bu böyle? Arabasının alarmını çalıştırdı diye çocuğu sabaha kadar kovalayacak mı? Yoo o kadar sürmesi olanaksız. Yusuf; yokuş yukarı yuvarlanan bir top hızıyla ilerliyor, Almancı ise altında mersedesi, beşinci viteste zannediyor kendini. Önce Yusuf daldı Cami avlusuna, arkasından Cemal. Ben onlara yetiştiğimde kovalayanın pençesi kovalananın ensesindeydi. Koşuyu Almancı kazandı, bakalım güreşte kim iyi? Hayır, Yusuf'un kılını kıpırdatacak hali kalmamış. Benim de öyle. Bir kişi hariç herkes demirci körüğü yutmuş gibi soluklanıyor.

- Ne yapıyordun arabaya?

Ben konuşacak durumda olsam, Yusuf'un konuşacak durumda olmadığını söyleyeceğim. Cemal, Yusuf'un elinde gördüğü kağıdı çekip alınca, içinde bulunduğumuz patırtının nedenini anladım aniden. Bu salak bizim planımızı bozmaya çalışırken yakalandı. Mektubu çalmaya gelmişti yani. İçimin boşaldığını hissettim. Kağıdı açıp okumak üzere olduğunu görüyorum ama müdahale etmek gelmiyor içimden. Ve okuyor. Yusuf dibindeki taburelerden birine çöküyor.

Almancı'nın gözleri büyüdü.

- Yusuf kim?

- Ben.

Bu yanıt üzerine bir kez daha baktı kağıda.

- Sen mi yazdın bunu?

- Ben yazdım, dedim.

Şaşırdı Almancı.

- Sen mi yazdın?

- Evet ben yazdım dedim, yorgun ciğerlerimin izin verdiği ölçüde dikilerek.

İyice kafası karıştı Almancı'nın. Bizi aramaya çıkan ev halkının sesleri gelmeye başladı sokaktan.

- Konuşmamız lazım bunu, dedi.

- Konuşalım, dedim.

Bizimkilerin sesleri yaklaştı. Cemal, elindeki kağıdı buruşturup cebine soktu. Yusuf olan bitenin onunla hiç ilgisi yokmuş, buraya abdest almaya gelmişken bize rastlamış gibi oturuyor çeşmenin başında. Sonunda ikinci ekip de cami avlusuna girdi. Dayım, babam, Ferit Bey ve annem...

- Yakaladınız mı hırsızı, dedi Ferit Bey Yusuf'u göstererek.

- Ne hırsızı be ya? Yusuf o. Cengiz'in arkadaşı, dedi dayım.

- Bana gelmiş, arabanın alarmı çalınca paniklemiş, dedim.

Gecenin bu saatinde niye bana geldiğini sormayın, çünkü İlkay kadar hızlı yalan söyleyemiyorum.

- Panikler tabii. Savaş alarmı gibi mübarek.

Dayıma heyecan yaramış, alkolsüzlüğün verdiği mutsuzluk neşeye bırakmış yerini.

- Almanlar hava saldırısında, deyip kahkaha atınca öfkeyle Yusuf'u süzen annemin kaşları biraz daha çatıldı.

- Aynı parodi gibi.

"Yusuf işleri bok etmeseydi sen asıl parodiyi görecektin," dedim içimden Ferit Bey'e.

Hiç gönlü yokken Yusuf'u da alıp döndük eve. Annem

yolda bir fırsatını bulup, sırtımı öyle fena çimdikledi ki az kalsın bağırıyordum.

Ben, Cemal ve Yusuf içeri girmeyip bahçede oturmak isteyince annemin yüzü iyice karardı. Almancı Mediha'nın da bize katılması için izin istedi dayımdan.

Beş kişi, köşedeki kestane ağacının altındayız: Ben, Yusuf, Cemal, Mediha ve İlkay... Annem olan biteni öğrenme gayretiyle, düşman saflarına sızan sessiz bir asker gibi, aralıksız mutfaktan erzak taşıyor bize. Bölünen konuşmalar Cemal'in anlamasını güçleştiriyor.

İlkay durumu o kadar güzel açıkladı ki, Almancı Mediha'yı Yusuf'un altında bile yakalamış olsaydı içi rahat otururdu nikâh masasına. O konuştu, dördümüz dinledik. İleride açığını yakalarsam hiç ifadesini almaya kalkmadan cezasını kesmeliyim bu kızın. Tek taraflı aşkın pençesinde intiharın eşiğine gelen umutsuz zavallı bir genç adam ve onu kurtarmak için masumca çaba harcayan bizler... Yusuf'un cesedini çiğnemek pahasına Cemal'le evlenmekten vazgeçmeyen Mediha... Bütün bunlar Almancı'yı eritip bitirdi tabii. Toplantıya son verdiğimizde eminim Yusuf'un durumuna ondan fazla üzülen yoktu aramızda. Ben öfkeliydim. İlkay başarısından dolayı gururlu... Yusuf hâlâ korkuyordu. Mediha'nın yüzündeki ifadedense sadece uykusunun geldiği anlaşılıyordu.

Annem ancak işlerin kesin biçimde yoluna girdiğine inanınca beni öldürmekten vazgeçti.

Elbette düğüne katılırken dükkânı soyulmuş bir kuyumcu kadar keyifsizdim ama beni asıl Yusuf ruhsuzunun yediği nane bitirdi. Cemal'in geline sürprizi vardı ya... Gurbetçi kökenli bir popçuyu ayarlamış. Yüce gönüllü damat, İlkay'ın tavsiyesiyle sevgilisini elinden aldığı müzisyen müsveddesinin ona gitarıyla eşlik etmesini sağladı.

Mutluyuz plakalı arabanın ardından ben de terk ettim il-

çeyi. İstanbul'da bir firmada insan kaynakları müdürü olan küçük amcamın yanına gittim. Bana büyük bir markette kasiyerlik ayarladı. İleride böyle bir mağazalar zincirim olacak. Bir tane de bizim ilçeye açar mıyım, artık emin değilim.

Üç Ayda Bir Nafaka

Üç ayda bir aynı sıkıntı... Verdiği üç kuruş nafaka onu da burnumuzdan getirmek için elinden geleni yapıyor. İnsanın ihtiyacı olmayacak, "Paran da senin olsun baba, pulun da! Bir daha yüzüne bakarsak insan değiliz" diyecek. Şu borçlarımı bir ödeyeyim, şerefsizim ben derim bunu. Sırf eziyet çektirmek için hesaba yatırmıyor parayı. Elli kilometre yol teptirip ayağına getiriyor. Geçen sefer ben gittim almaya. "Şimdi veremem, param yok," dedi. Madem yok niye çağırdın? Korktuğumdan soramadım. Deli çünkü; olay çıkartır. "Tamam baba, ben döneyim o zaman, sen sonra bankaya yatırırsın." dedim ona da kızdı: "Bankaya mankaya yatıramam ben. Babanızın eşeği mi var sizin!" Bekleyecekmişim, birinin buna borcu varmış, ertesi gün alıp verecekmiş. İki gün tuttu beni orada.

Bu sefer abim gitti. Annem de takıldı peşine. Ondaki de akıl, bilmiyormuş gibi babamı, konuşacakmış. "Böyle yapma Ömer, ayıptır. Kuldan utanmıyorsan Allah'tan kork." diyecekmiş. Millet boşuna mı deli takmış onun adını? İkisine de sopayı basmazsa iyidir. Abim, "Öyle bir şeye kalkışsın

vallahi baba falan dinlemem ben de ona vururum." dedi ama zor.

- Telefon çalıyor Fatih, diye bağırdı Aysu salondan.
- Açsana kız!

Annemlerdir herhalde. Parayı alamadık, bugün dönemiyoruz, demek için aramışlardır belki. Aysu yanıma gelip:

- Baban arıyor Fatih, dedi.

Şaşırdım.

- Niye arıyormuş?
- Ne bileyim ben, seni istedi.

Gidip aldım telefonu.

- Alo, dedim.
- Fatih!
- Efendim baba?
- Annenle Cemil'i öldürdüm, gel de cenazelerine sahip çık.
- Babaa...
- Tamam tamam, gel dedim sana!

Aysu tepemde dikilmiş "Fatih ne oldu? Fatih ne oldu?" diye sorup duruyormuş. Ne zaman kendime geldim hatırlamıyorum. Olan oldu işte sonunda. Tavuk gibi kesti belki zavallıları.

Bizim Hakkı'ya koştum hemen. Aysu arkamdan "Gitme Fatih seni de öldürür." diye bağırmış; hiç duymadım bile.

Hakkı, dedim böyle böyle. Atladık onun arabaya. Yolda benzin almak gerekti, cebimde beş kuruş para yok. Hakkı'ya kaldı yine.

Annemle abime bir kızıyorum bir acıyorum. Sen kendi delini tanımıyor musun da laf anlatmaya kalkıyorsun. Baba demeyip o da ona vuracakmış? Gördün işte vurmayı. Keşke ben gitseydim, istediği kadar dövsün elimi kaldırmazdım. Yediğin dayak olsun. Şimdi böyle daha mı iyi oldu a akılsız! Bir yandan da Aysu'ya kızıyorum. Aysu dedim şu senin bileziklerden birini bozduralım. Onun parasıyla idare etsey-

dik abimle annem gitmezlerdi babamın yanına. Surat yaptı. Zaten iki taneymiş. Birini bozdurduk mu öteki tek başına nasıl ses çıkartacakmış. Sesi çıkmayınca da kimse görmüyormuş. Sonra neden karı aklına uydum diye kendime kızıyorum. Madem öyle, alıp ikisini de bozdursaydın ya eşek kafalı Fatih. Bunları kendi kendime düşünüyorum zannediyorum, meğer hep konuşuyormuşum. Hakkı beni "Tamam Fatih, tamam Fatih," diye diye yatıştırmaya çalışıyormuş. Yeğenim Büşra geliyor aklıma. Yavrucak daha babasını bilecek yaşa gelmeden yetim kaldı diye ağlıyormuşum.

Hakkı'ya yolu hangi akılla tarif ettim de babamın evine gelebildik hiç anlamadım. Zile ne zaman bastık, merdivenleri ne zaman çıktık, onu da bilmiyorum. Sonradan Hakkı anlatıyor. Apartmanın kapısında babamın ziline bastırmamış. Kapıcıya açtırmış kapıyı. Yukarı çıkınca ben zile basmışım, o arkamda beklemiş. Yalnız babamın kapıyı açtığını hatırlıyorum. Yüzü niye böyle sakin diye düşünmüştüm. Oğlunla eski karını doğramışsın hiç mi umurunda değil?

Hakkı, arkamdan fırlayıp çullandı bunun üstüne. Babam deli ama Hakkı da en aşağı yüz kiloluk adam. Arabadan bagaj lastiği de getirmiş. Ben odadan odaya "anne, anne" diye dolaşıyormuşum. Bir yandan da ağlıyormuşum. Mutfağa, banyoya, tuvalete her yana baktım. Hakkı'nın adımı seslediğini duyuyorum ama ne dediğini anlayamıyorum.

- Fatih! Oğlum baksana Ömer Amca ne diyor?

Döndüm salona. Hakkı, babamı paket gibi sarıp koymuş ortaya. Hem ellerini bağlamış hem ayaklarını.

- Annenle abin parayı alıp gittiler ulan eşek oğlu eşek!

Bunu duyunca irkilip kendime geldim biraz.

- Sen onları öldürmedin mi baba?

- Ne öldürmesi ulan?

- Öldürmemiş işte Fatih, dedi Hakkı.

Telefon çalmaya başladı o sırada. Hakkı:

- Açalım mı Ömer Amca, diye sordu.

- Açın, diye bağırdı babam.

- Alo, dedim.

- Ne işin var senin orada lan?

Abim.

- Annem de yanında mı abi?

- Yok anneni doğrayıp buzdolabına koydum. Eşek sıpası, diye yattığı yerden kızdı babam.

- Hiç kafa yok mu oğlum sende. O delinin sözüne bakıp iş mi yapılır?

- Ee öldürdüm dedi abi.

Babam devam ediyor kızmaya.

- Söyle o ite bir dahaki sefere gerçekten öldüreceğim ananı da onu da.

- Fatih oğlum...

Bu da annem.

- Çözsene ulan beni hayvan!

- Ne bağırıyor o öyle Fatih?

- Hakkı bağlamış anne babamı.

- Eyvah, dedi annem.

Arkasından da:

- Çözmeyin çocuğum, sakın çözmeyin delirmiştir o şimdi, size bir kötülük yapar, dedi.

Annem de haklı. Yalnız babam bu halde kaldıkça daha çok deliriyor.

- Ulan ne bakıyorsunuz hayvan gibi çözsenize.

Bir yandan da iki bacağını kaldırmış Hakkı'ya vurmaya çalışıyor.

- Oğlum sakın, diye bağırıyor annem.

- Çözeyim de Ömer Amca bir şey yapmazsın, değil mi?

- Ulan beni hemen çözme, seni kıtır kıtır doğramazsam bana da Deli Ömer demesinler ulan!

Hakkı babamı benim kadar tanımıyor ya korkmadı.

- Tamam Ömer Amca çözüyorum.

Eğildi uğraşıyor ama babam rahat durmuyor. Annem de telefonda bağırıp duruyor.

- Çözmesin Fatih'im, sakın çözmesin, bırakın da gelin.

Hakkı:

- Ee Ömer Amca bırakmıyorsun ki çözeyim, deyince durdu babam.

Bağlarından kurtulduğunda hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalktı. Elimden telefonu çekti.

- Parayı aldınız işiniz bitti değil mi Zeynep Hanım. Üç ay sonrası da var bunun unutma.

Annem ne dedi bilmiyorum.

- Tamam tamam uzatma, deyip kapattı telefonu.

Gidip kanepeye oturdu, bileklerini ovuyor. Hakkı'yla ben ayakta dikildik bekliyoruz.

- Neyle geldiniz siz?

- Hakkı'nın arabasıyla geldik baba.

- Aç mısınız?

Hakkı'yla bakıştık. Bizi buraya niye getirmiş ne soruyor? Kalktı, mutfağa doğru giderken:

- Gelin de yardım edin, dedi.

Baklavasına kadar almış. Köfte kızarttı. Kendine iyi bakıyor. Geçen geldiğimde de böyleydi sofrası.

Yedirdi içirdi bizi. Gidene kadar ödüm koptu, kafayı bozacak da başlayacak bağırmaya çağırmaya diye. İşlerimi, Aysu'yu, ne zaman çocuk yapacağımızı sordu.

- Biz artık kalkalım Ömer Amca, dedi Hakkı.

Saatine baktı.

- Kalkın. Çok geçe kalmayın, dedi.

Yolcu etmek için aşağıya kadar indi. Elini öptüm. Çıkartıp elli milyon para verdi. Tam arabaya binerken:

- Fatih, dedi.

- Efendim baba?

- Ben artık sizin paranızı aydan aya vereceğim.

Neden baba diye sormaya koktum.

- Peki baba.

- Bankayla falan uğraşamam yalnız.

- Tamam baba.

- Babanızın eşeği yok; gelir alırsınız.

- Oldu baba.

Devam edecek sandım, yutkundu. Ayağının ucuyla yeri eşeledi.

- Hadi dikkatli gidin, dedi.

Hakkı arabayı çalıştırdı. Aynadan baktım. Biz sokağın sonunda köşeyi dönene kadar dikilip bekledi. Gel annenle abinin cenazelerini al, diye çağır, sonra da hiçbir şey olmamış gibi yemek yedirip gönder Fatih'i. Deli olmayanın yapacağı iş mi şimdi bu?

Ailemizin Yeni Üyesi

- Bu sefer kesin hissediyorum Kamil, erkek olacak.

- İnşallah enişte.

Dayımın evindeyiz. Annemin alt katta beşinci çocuğunu doğurmasını bekliyoruz. Ara ara sesi buraya kadar geliyor.

- Kamil yahu, başka bir ebe mi çağırsaydık?

- Niye ki enişte?

- Bu bana uğursuz gibi geliyor yahu.

Babama uğursuz gibi gelmesinin sebebi bizim doğumlarımıza da Hatice Teyze'nin girmesi.

- Ee hissediyorum, erkek olacak dedin ya enişte.

- O yüzden daha çok korkuyorum ya Kamil. Bu karı yüzünden bir terslik olmasın.

- Mümkün değil enişte. Hatice Abla otuz yıllık ebe.

- Otuz yıllık ebe ama bana daha bir kere müjde veremedi Kamil.

- Ee benim oğlanların doğumuna da Hatice Abla girdi enişte.

- Karının uğursuzluğu banadır belki sadece Kamil.

Erkek çocuk merakına kafayı iyice bozdu babam.

- Sanmam enişte. Çocuğun cinsiyeti üçüncü ayda falan belli oluyormuş.

Dayım olaya kendini aşacak kadar bilimsel yaklaştı.

- Onu ben de biliyorum Kamil ama yine de bu karının ebeliği hiç içime sinmedi.

- Öyle deme enişte. Zaten zor razı ettik Hatice Abla'yı.

- Neyini zor razı ettiniz Kamil. Benden iyi müşteri mi var ona. Üç yılda bir iki kova su ısıtıp dünyanın parasını indiriyor cebe. Peşin almak için yaptı cadı.

- Ama enişte sen de Yeter'in doğumunda parayı vermem diye tutturdun.

- Keşke hiç vermeseydim. Geldi bana alay eder gibi, müjde Rasim, bir kızın daha oldu... Kafasını kırmadığıma şükretsin.

Babam, ikinci kızdan sonra doğanların adlarını yukarıya dilekçe olarak seçmeye başladı. Ayşe'nin küçüğü Songül, Songül'den sonra Yeter. Sahi bu da kız olursa ne koyacak adını?

Annemin çığlığı yükseldi aşağıdan. Babam susup dinledi ve sesi analiz etti.

- Kesin erkek Kamil.

- Haa enişte haberin var değil mi, parayı verdik ama erkek olursa ayrıca müjde istiyor Hatice Abla.

- Erkek olsun fazla fazla veririm ben onun müjdesini Kamil.

Müjdeyi almış gibi gözleri parladı babamın.

- Fatma kız, ne duruyorsun, çay falan yapsana bize.

- Yapayım baba, dedim.

Kalkıp mutfağa gittim. Kucağında Yeter'le Ayşe geldi peşimden.

- Ablaa!

- Ne var, dedim.

- Erkek olmazsa benim için de kötü kız abla.

- Niye ebesi misin?

Yeter'i yere bıraktı.

- Cahit dedi ki, bunların cinsi hep kız doğuruyor diye babaannesi gelmezmiş beni istemeye.

Sesimi çıkartmadım. Demliğe su doldurup ocağa koydum. Cahit de bulunmaz Hint kumaşı sanki. Tip desen tip yok, akıl desen hiç yok. Öyle babaannenin torunundan ne olur? Kadının bütün meziyeti o tipsizlikle kız doğurmamayı becerebilmek. Yoksa kim alırdı onları.

- Dört tane kız. Annem kısır olsa bundan iyiydi...

Küçük demliğin içinde sabahtan kalan çayı çöpe döküyordum, öylece dondum:

- Bizim için mi annem kısır olsa daha iyiydi?

Bön bön baktı suratıma.

- Annem kısır olsa bizi babam mı doğuracaktı Allah'ın safı?

- Vallahi o hiç gelmedi aklıma abla.

Ortadaki yuvarlak masadan bir sandalye çekip oturdum. Ayşe de karşıma geçti. Yeter buzdolabının yanında durmuş bizi izliyor. Bembeyaz yanaklar, düğme gibi bir burun, kocaman gözler... Şu çocuğa bakıp Yeter diyenin ya vicdanı yoktur ya kördür ya da babamdır. Birden yerimden fırlayıp üzerine atılınca Yeter ürküp sıçradı. Kucağıma aldım. Hep yaptığım gibi yanaklarını sıkıp ısırdım. Uzun sarı saçlarını karıştırdım.

- Annem bu işin ustası oldu, dedim.

- Doğurmanın mı?

- Son iki numaraya baksana. İkisi de birbirinden güzel.

Dedikten sonra fark ettim pot kırdığımı.

- Sen de güzelsin, bir bende tutmuş acemiliği abla.

- Yok kız, sen çirkin misin?

- Çirkinim ki, Cahit bana hep mühim olan güzellik değil huy, diyor.

- Onu kendisi için diyordur kızım.

- Cahit çirkin mi abla?

- Değil mi?

- Bilmem.

- Şöyle sorayım: Suratının ortasındaki o patlıcan kadar burnu tutup çektiğinde çıkıyor mu?

- Nasıl yani?

- O burun takma değilse, ki babaannesiyle babasında da aynından birer tane olduğuna göre değildir, senin Cahit çirkin.

- Ay ablaa, dedi gülerek.

Anlamış gibi Yeter de bize bakıp minik dişlerini gösterdi. Kucağıma almak için uzandım, yetişemeyince pıtış pıtış o yaklaştı.

- Evlendiğimde bunu da götüreceğim yanımda, dedim.

- Niye abla, kızın olmaz diye mi korkuyorsun?

- Tabii. İnşallah bu yenisi de kız olur, onu da sen koyarsın çeyizine.

- Babamın içine doğmuş abla. Kesin erkek olacakmış.

- Onun içine isterse bir ordu asker doğsun kızım. Sen Hatice Ebe'nin eline doğana bak.

- Vallahi babam delirir.

- Çok mu akıllı sanki, dedim.

Yine gülüştük.

Su kaynayınca kalkıp çayı demledim. Songül geldi.

- Çayın yanına birşeyler de koyacakmışız abla.

Kralımız acıkmış. Ayşe kalkıp yengemin buzdolabını açtı. Babamı bir de bizim evde göreceksiniz. Gecenin üçünde canı mantı istese hepimiz seferber oluruz. Kıymetimizin bilinmesinden geçtik, bari kızlığımız durmadan başımıza kakılmasa.

Tepsiyi hazırlayıp koyduk önlerine. Babam yumurtasının yağına ekmeğini batırıp:

- Ses gelmez oldu, dedi.

Durup bir süre dinledik. Babam elinde yağa batırılmış ekmekle bekliyor. Haklı, çıt yok.

- Gidip bakayım baba, dedim.

O da kalkıp peşime takıldı. Merdivenlerden indik, bizim kapının önünde Hatice Ebe ve yengemle karşılaştık.

- Bitti mi?

- Bitti bitti, dedi Hatice Ebe öfkeyle.

- Erkek mi?

Bu artık gereksiz bir soru. Doğum gerçekleşmiş ve bir şenlik havası yoksa belli ki erkek değil.

- Galiba değil enişte, dedi yengem.

Babam kadar ben de sinirlendim yengemin galibasına.

- Nasıl galiba yahu!? Pipisi var mı yok mu?

Sorumluluk kendisine aitmişçesine ürkerek:

- Yok, dedi yengem.

Babam hakeme itiraz eden futbolcu pozisyonu aldı:

- Bu da mı kız yahu!?

- Pipisi yok ama bu erkek, dedi Hatice Ebe cadalozca.

Babam arkasını dönüp dayıma bağırdı:

- Ben dedim size bu uğursuz karıyı getirmeyin diye!

- Ben çok mu meraklıydım, yalvardınız da geldim!

- Gelmez olaydın, dedi babam.

- Kötü kötü söyletme insanı Rasim. Doğurttuktan sonra ben mi yapıştırıyorum çocuğun pipisini. Sen ne koyduysan onu çıkartıyorum.

Öfkeden güzü döndü babamın ama ağzını açıp tek kelime söyleyemedi. Tıkandı kaldı. Hatice Ebe, ayakkabılarını ayağına geçirip dış kapıyı açarken babama döndü:

- İyi be! Her şey olup bittikten dokuz ay sonra çağır Hatice Ebe'yi, cinsiyetini belirlesin.

Ve kapıyı güm diye çarpıp kayboldu. Bana çok uzun gelen bir sessizliğin ardından:

- Müjde bekliyordu ya ondan kızdı, dedi yengem.

Babam demin heyecanla indiği basamaklardan, ayaklarını pat pat vurarak üst kata döndü.

- Abla da çocuk da iyi enişte, diye seslendi yengem arkasından.

- İkisi de gebersin, diye bağırdı babam.

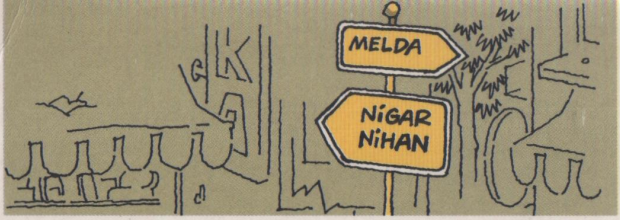
Annemin yatağının başına yaş sırasıyla dizildik dört kız. Yüzü terli ve yorgun görünüyor. Koynundaki buruşuk şeye baktım. Şekli şemali belli değil henüz. Songül'le Yeter de bunun gibiydiler ilk doğduklarında. Gözümüzün önünde gün be gün büyüyüp nasıl da lokum gibi tatlanacak şimdi.

- Babam çok sevindi anne, dedim elini okşayarak.

Zor bir iş yapıyormuş gibi nefes aldıktan sonra:

- Sesini duydum, dedi.

Ve başını yana eğip ailemizin yeni üyesine bakarak gülümsedi. Adını Babasıçıldırdı koyacağız herhalde.

"Okuduğum 'çok satışlı' birçok kitaptan daha duru ve başarılı bir anlatımı, alttan alta işleyen güzel bir mizahı var Toprak Işık'ın."

ATİLLA ATALAY

Toprak Işık, üçüncü öykü kitabında, yine mizah damarını işliyor. Onun öykülerinde, harcıâlem 'komiklik' veya 'sululuk' ile has mizah edebiyatı arasındaki köklü ayrımı fark ediyor; 'iyi' mizahın 'iyi' edebiyat olduğunu hatırlıyorsunuz.

Gündelik hayatın olağanlığı içinde akıp giden, ancak yakından bakınca, tersten bakınca, zekâyla bakınca görülen mizahın arkeolojisini yapıyor Toprak Işık. İnsan ilişkilerinin –özellikle aile 'muhabbetinin' ve 'kız/oğlan meseleleri'nin– tatlı teferruatına dalarken, Türkçe edebiyatın pek fazla ilgilenmediği, kendine mahsus dünyalara da eğiliyor. Örneğin, elinizdeki kitaptaki uzun öykü "Asistan"da, akademisyenlerin, 'soylu' ve 'yüksek' ilgilerle basit dünyevî dertler arasında salınan dünyasında gezindiği gibi...

Toprak Işık'tan, iyi mizahın iyi edebiyat olduğunu ve iyi edebiyatın da 'rahat' okunabileceğini hatırlatan bir yapıt...

İLETİŞİM 1181
ÇAĞDAŞ TÜRKÇE EDEBİYAT 162

ISBN 975-05-0434-8
9 789750 504341